

Vinh Khô Hoa Niên

Contents

Vinh Khô Hoa Niên	2
1. Chương 1: Bất Kinh Bất Nhục	2
2. Chương 2: Mạch Thượng Thu Vũ	4
3. Chương 3: Y Thủy Hà Quang	7
4. Chương 4: Bắc Lai Viễn Khách	9
5. Chương 5: Dân Thanh Ai Ngâm	12
6. Chương 6: Quê Nguyệt Văn Hương	15
7. Chương 7: Kỳ Bán Bất Sơ	18
8. Chương 8: Đề Đô Thính Tuyết	21
9. Chương 9: Bỉ Chi Xóa Kính	24
10. Chương 10: Nhĩ Chi Quy Đồ	26
11. Chương 11: Thanh Thu Tỏa Nguyệt	29
12. Chương 12: Trường Kiếm Như Hồng	32
13. Chương 13: La Vong Hà Giải	35
14. Chương 14: Sái Ý Du Nhiên	38
15. Chương 15: Thả Khán Thanh Sơn	41
16. Chương 16: Văn Tự Thư Quyển	44
17. Chương 17: Tình Không Sắc Biến	47
18. Chương 18: Chấn Kham Viêm Lương	50
19. Chương 19: Hà Hợp Thành Sầu	53
20. Chương 20: Ngã Ý Trường Phong	56
21. Chương 21: Thâm Uyển Linh Thu	59
22. Chương 22: Dữ Quân Đồng Bào	62
23. Chương 23: Khinh Ý Thùy Thương	66
24. Chương 24: Đại Mạc Kiều Ứng	68
25. Chương 25: Phù Hoa Nhất Mộng	72
26. Chương 26: Trúc Lộ Minh Cầm	75
27. Chương 27: Khách Tâm Vô Ảnh	78
28. Chương 28: Tùy Phong Trục Vũ	81
29. Chương 29: Lô Vi Giang Chu	84
30. Chương 30: Phi Hoa Chúc Yên	87
31. Chương 31: Vô Lượng Hữu Nguyên	90
32. Chương 32: Duy Nhĩ Bất Thương	94
33. Chương 33: Chi Thượng Lưu Hoa	97
34. Chương 34: Trung Tiêu Lao Mộng	100
35. Chương 35: Thiên Lý Tù Tâm	103
36. Chương 36: La Sát Vô Hối	106
37. Chương 37: Nam Nhi Hành Xử	109
38. Chương 38: Tứ Nguyệt Thanh Hòa	112
39. Chương 39: Nhân Sinh Nhược Tư	115
40. Chương 40: Phiên Ngoại 1	117
41. Chương 41: Phiên Ngoại 2	119

Vinh Khô Hoa Niên

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, xuyên không, phụ tử, nhất thụ nhất công, HE. Độ dài: 40 chương + phiên ngoại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vinh-kho-hoa-nien>

1. Chương 1: Bất Kinh Bất Nhục

Vinh Khô, như loài cỏ dại ven đường, bất kinh bất nhục

Đứa bé bướng bỉnh của ngày nào luôn một thân đầy bùn đất, ngồi trên ghế trúc ngẩng đầu nhìn viện trưởng, ánh nắng chiều đỏ rực phủ lên gương mặt nữ nhân một tầng sắc thái diễm lệ thần thánh, chiếu rực ánh mắt hắn.

Hắn vẫn nhớ rõ mặt cười yếu ớt, thanh âm giọng nói chân thành ôn nhu, bất kinh bất nhục

Gương mặt từ ái của nữ nhân dần trở nên mơ hồ, bên tai chỉ còn lại những tạp âm sắc nhọn điên cuồng, xé toang cả thế giới... dần dần trở nên im lặng, hắn bỗng giật mình, cảm nhận được bản thân đang chìm trong không gian hư ảo, xa xăm là bầu trời đầy sương trắng.

Mi mắt nhẹ run, Vinh Khô chậm rãi mở mắt. Quanh thân lạnh lẽo như băng, hàn khí chậm chậm ăn dần vào xương cốt. Thần trí có đôi chút mờ mịt bị thanh âm đầu đó kẻ bên nổ vang gây nên tạp âm dữ dội khiến hắn vì kinh hãi mà hồi thần.

Đầu đau như nứt ra.

Vinh Khô thờ người ngồi dậy, quỳ tại chỗ chôn đầu vào giữa hai chân, hồng mong giảm bớt cơn đau âm ỉ hai bên thái dương. Một lúc sau, hắn chống tay xuống sàn nhà lạnh như băng, nâng người đứng dậy, hai chân lảo đảo bước xiêu vẹo đến cửa.

Một trận gió lạnh thổi qua, thân hình nhỏ gầy đơn bạc nhện không được rùng mình một cái. Tay trái che chắn ánh sáng trước mắt, một lát sau chờ đến khi thích ứng, Vinh Khô mới hoàn toàn mở mắt, nhìn ánh dương quang vàng rực lãng đãng khắp phòng.

Hắn ngẩng người, khoe miệng khê cong, hai chân đã khôi phục lại cảm giác. Hắn nhẹ nhàng chậm rãi tiến đến tiểu viện ở giữa.

Ánh mặt trời không nóng lắm, tâm tình bỗng chốc có chút sung sướng, phảng phất trong không khí những hạt bụi nhỏ bé khoáng hoạt tung bay. Vinh Khô mang theo tiểu ý, nhãn tình híp lại thành một đường cong, ngẩng đầu nhìn bầu trời cao xanh thăm thẳm trong suốt.

Cảnh sắc tươi đẹp khiến thân thể đang đầy thương tổn đau đớn như được chữa trị khỏi vài phần. Ánh mắt lướt qua tường vây, trong đáy mắt Vinh Khô dần sinh ra đôi chút hiếu kỳ, đôi chút lôi cuốn. Hắn đã từng mong muốn, nếu như một ngày nào đó có thể thoát khỏi thâm cung đại viện này, nhất định sẽ đi khắp thiên sơn vạn thủy, thưởng thức ngũ hồ thanh lưu, ném hết tam sơn dã quả, vượt qua những thành thị hoa lệ để ngắm nhân gian tuyệt lệ này, hoặc ghé đến Tây Vực để tìm chút thử thách, chút gian nan...

Những chuyện lạ, những vùng đất mà hắn đã đọc được trong thư sách, nhất định phải tận mắt trải nghiệm.

Nếu được như thế, sống kiếp trước lẫn kiếp này coi như đã đạt được viên mãn.

Suy tưởng vô tận của Vinh Khô cứ thế mà lững lờ trôi, mãi cho đến khi thanh âm khóc lóc của nữ nhân thần trí không minh mãi kéo hắn ra khỏi suy tưởng.

Hắn âm thầm thở dài, mặt thần thái sáng ngời nhật trên gương mặt non nớt trong chớp mắt trở nên ảm đạm rồi mất hẳn. Thân ảnh nhỏ bé của Vinh Khô chậm rãi bước đi, có chút do dự tiến về phía căn phòng phát ra thanh âm kia.

Nơi này là một tiểu viện cũ nát, nhỏ hẹp lại hoang vắng, chỉ vồn vện hai tiểu ốc nhỏ hẹp chật chội dành cho hai người ở, Vinh Khô cùng mẫu phi Thu nương của hắn.

Kỳ thật mẫu phi vốn là muội muội thân sinh của mẫu thân hắn.

Năm đó xảy ra chuyện gì, Vinh Khô cũng không rõ ràng lắm. Mang theo trí nhớ của kiếp trước chuyển sang kiếp này, hắn chỉ biết một điều mẫu thân hắn do khó sanh mà chết, thế nên hắn được Thu nương thu dưỡng. Hắn mơ hồ nhận ra, gia đình mẫu phi tựa như vướng vào âm mưu nào đó, cuối cùng kết quả khiến hắn cùng đường mẫu bị đẩy vào lãnh cung.

Hắn tuy là nhi tử của hoàng đế, nhưng ngay cả tên cũng chẳng có. Từ lúc đó hắn vẫn ở trong lãnh cung, chẳng ai nhớ đến sự tồn tại của hắn.

Cuộc sống ở lãnh cung cũng không vất vả lắm. Vinh Khô kiếp trước cũng là kẻ lưu lạc, gian khổ gì mà chưa từng trải qua chứ... Ở nơi này, ít ra cũng không sợ đói chết.

Ban đầu, điều duy nhất khiến hắn khổ não là việc mẫu phi thi thoảng lại trở nên điên dại, cũng vì thế mà phải chịu chút đau khổ ngoài da, chẳng những thế còn bị mẫu phi mắng chửi hắn là tiện chủng.

Bất quá Vinh Khô thích ứng điều này rất nhanh.

Điều duy nhất hắn mong muốn cả đời là có được một thân thể khỏe mạnh. Nếu được như vậy, chờ đến một ngày nào đó khi hắn đã trưởng thành, nguyện vọng kiếp trước lẫn kiếp này có thể hoàn thành.

Nhưng, ý tưởng đó đối với một hoàng tử sinh trưởng ở lãnh cung mà nói thì quá hư ảo xa vời.

Nhưng dù sao có hi vọng vẫn hơn, không phải sao?

“Tiện chủng!”

Nữ nhân thần tình điên cuồng, vừa nhìn thấy Vinh Khô đi đến liền lấy ghế đầu ném qua. Sớm đã chuẩn bị tinh thần, Vinh Khô kịp thời né tránh.

“Mẫu phi!” hắn gọi “Ta đem thiện phạm hôm nay đến”

Thu nương dừng lại động tác, ánh mắt trống rỗng mờ mịt nhìn chằm về phía cửa, hài đồng đưa lưng đối lại ánh mắt đó nên không thấy rõ thần sắc kia.

Chỉ một tiếng gọi mẫu phi ngẫu nhiên, thanh âm nhàn nhạt, ả theo nãi thanh, làm người ta không khỏi sinh ra tịch mịch.

Nàng trì độn hỏi “Oa oa?”

Vinh Khô nhìn nữ nhân đã bình tĩnh trở lại, nhẹ nhàng đáp lời, sau đó đem vài món ăn bày ra trên chiếc bàn cũ nát “Ăn đi.”

Nữ nhân không phải lúc nào cũng nổi điên, Vinh Khô đại khái cũng nắm được quy luật của nàng. Hắn hiện giờ không phải oa nhi vô năng năm nào, cho nên hắn cố gắng tránh đi những lúc nữ nhân nổi điên, tính toán thời gian nàng bình tĩnh lại rồi mới đem thức ăn đến.

Chi tiêu ở lãnh cung rất ít ỏi, hắn không thể để nàng mỗi lần nổi điên đem thức ăn vất đi.

Đồ ăn có chút ôi, cháo loãng đến mức cơ hồ không có gạo. Vinh Khô mở miệng, từng chút từng chút tự mình ăn cơm canh, trong bụng vẫn đói đến cồn cào như mọi khi, nhưng mấy năm gần đây, hắn đã nhẫn nại đến thành thói quen.

Không đến mức hài lòng, nhưng có thể nói là vừa lòng.

Thu nương nhanh chóng dùng xong bữa, sau đó ngốc lăng nhìn gương mặt Vinh Khô chằm chằm. Đột nhiên, nàng đau đớn nức nở, hướng mặt về Vinh Khô thốt ra những lời thương tiếc.

Hững hờ nhìn nữ nhân ôm mặt khóc rống, Vinh Khô chậm rãi đặt bát xuống, không nhanh không chậm thu thập mọi thứ rồi bưng bát đĩa ra ngoài, tựa như không hề nghe thấy tiếng khóc của nữ nhân.

Hai người ở chung với nhau, chuyện này đã thành thường lệ.

Nước mắt Thu nương nương theo những ngón tay tái nhợt tràn ra, thanh âm ai oán như lời lên án vận mệnh bất công.

Một khắc sau, Vinh Khô lại ngồi xuống cạnh nữ nhân, nâng cánh tay gầy yếu của nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng “Mẫu phi, đừng khóc”

Nữ nhân nén lại bi thương, lòng hắn tuy có chút tê tái nhưng mà... Dù gì nàng cũng vì mình mà rơi lệ, hắn không biết cách an ủi nàng nhưng cũng vô pháp hờ hững mà nhìn nàng như vậy.

Vinh Khô tuy không có cảm tình sâu nặng với Thu nương, hay nói đúng hơn kiếp trước lẫn kiếp này hắn đã gặp được đủ loại người, khiến cảm tình trong lòng hắn trở nên đậm bạc.

Ánh nắng chiều nhuộm lên chân trời xa xa, Thu nương ồn ào một trận rồi cũng mệt mỏi, nằm trên giường gỗ nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Vinh Khô đứng quay lưng về phía tường, nhìn cảnh trí uống ẻo gặp ghềnh của lãnh cung hoang vắng to lớn, im lìm.

Đóng lấy mặt sáng mờ ảo, hắn híp mi mắt, tựa hồ như nhìn thấy được nét tươi cười ấm áp kia.

Hàn phong lạnh liệt như âm thầm khê thở dài, bất kinh bất nhục.

1bất kinh bất nhục: chẳng có gì phải sợ hãi, chẳng có gì đáng xấu hổ

2. Chương 2: Mạch Thượng Thu Vũ

Vinh Khô lại thành kẻ lưu lạc.

Hắn ở lãnh cung cùng Thu nương sống nương tựa lẫn nhau năm năm, cứ tưởng có thể như vậy bình bình đạm đạm mà lớn lên, lại gặp phải thiên tai – địa chấn.

Lãnh cung sụp đổ, mẫu phi vong mạng.

Hắn may mắn ống sót, từ trong đồng hoang tàn đi ra. Khi đó, hoàng đế cùng phi tử, hoàng tử trong cùng đều đã dời đi.

Đế đô một thời nay chỉ còn là thành thị bình thường. Nghe nói trước lúc động đất xảy ra, hoàng đế đã chuẩn bị chu đáo việc dời đô. Ngay thời điểm động đất phát sinh, những người thuộc hoàng gia hầu hết đều đã rời đi, chẳng kẻ nào bị liên lụy.

Vinh Khô tìm được đường sống trong lối chết, mái tường đại viện từng ngăn trở tự do của hắn cũng đã bị hủy đi bảy tám phần.

Hắn đã hoàn toàn tự do... nhưng lại chợt giật mình phát hiện, mình chẳng có chỗ nào để đi.

Không phụ mẫu, hắn chẳng qua chỉ là một hài tử năm tuổi.

Thú thực cũng không phải là không đau lòng.

Vinh Khô trú ngụ tại những lều cỏ ở ngoại haành, chịu đói khát cùng rét lạnh, trong đầu chứa chấp mê mang. Lãnh cung tuy có điểm kèm nén nhưng mà... hắn đã dần xem nơi đó như “nhà” mình, ít nhất lúc đó, thiên hạ này vẫn còn có chỗ cho hắn dung thân.

Lãnh cung không còn, hắn bây giờ không có nơi để về.

Những xúc cảm suy sụp rất nhanh đều được vứt lại đằng sau. Vinh Khô xoa xoa hai tay, cảm giác như trở về với kiếp trước, lúc đó cũng chỉ mỗi một suy nghĩ làm cách nào để sống sót.

Mái nhà rách nát trong một lúc không chịu nổi áp lực, gỗ mục bên trên lại ầm ầm rơi xuống, suýt chút đã đổ lên người Vinh Khô. Hắn lập tức bình tĩnh, ngơ ngác nhìn đôi chân ướt đẫm do mưa.

Đêm cuối thu, trời rất lạnh. Vinh Khô đảo mắt nhìn ngôi nhà dột nát, thấy không có chỗ nào nương mình nữa, đành cuộn tròn thân thể, tận lực rút vào tránh mưa rơi xuống.

Cơn buồn ngủ ban đầu cũng dần tiêu tán từ lúc nào. Hắn nhìn từng đợt mưa dày đặc tụ lại thành vũng nước trước mặt đến xuất thần, từng tầng bọt nước văng tung tóe.

Lúc này hắn có cảm giác như mình vẫn còn ở trong mộng. Cái gì chuyển thế, cái gì hoàng tử... Ngay lúc này đây, hắn nên trốn đến nơi âm u nào đó của chốn thành thị phồn hoa, tận lực tìm kiếm một con đường sống, hoặc là nằm ở nơi cũ nát này, chịu đựng cơn đau đớn toàn thân, chờ đợi sinh mạng dần kiệt quệ.

Đủ loại ý niệm trong đầu, chớp mắt trôi qua liền biến mất.

Vinh Khô thở nhẹ một hơi, gắng gượng thân thể khó chịu đi ra ngoài. Bụng rỗng sôi lên thành tiếng, hắn vô thức lấy tay đặt lên trên dạ dày, càng nhìn vào bóng đêm càng cảm thấy mê mang, buộc bản thân nhắm mắt lại.

Ngủ đi, ngủ đi... như vậy sẽ không cảm thấy đói khát, sẽ không thấy rét lạnh nữa.

Vận khí hôm nay của hắn không tệ.

Hắn ở hàng bán bánh bao của Trương đại gia giúp đỡ một ngày, đại gia cho hắn vài cái bánh bao. Suốt mấy ngày nay, lần đầu tiên hắn có cảm giác no bụng.

Vinh Khô ngồi xổm gần bờ sông giặt giũ y phục, nhìn bóng người trong nước lặng im lay động nở nụ cười.

Vừa giặt y phục, hắn vừa tự hỏi bản thân nên đi nơi nào. Nghĩ tới nghĩ lui, hiện tại bản thân chỉ mới năm tuổi, rất nhiều chuyện nhìn được nhưng không làm được, trong nhất thời cũng không có chủ ý. Dù là làm công giúp người ta, cũng chỉ có Trương đại gia có lòng hảo tâm tốt bụng đồng ý thì thoảng cho hắn giúp đỡ một chút.

Chỉ có thể đi từng bước từng bước.

Nơi Mạn Thành dần khôi phục một chút sức sống, Vinh Khô trú ở hàng bánh bao, nghe ngóng động tĩnh từ những người xung quanh, ngời khen hoàng đế anh minh lại ân đức, cảm giác như nghe chuyện xưa của người không liên quan đến mình.

Hoàng đế và hắn, vốn là không có quan hệ...

Về sau hẳn không chú ý gì đến chuyện của hoàng đế nữa, tự mình dùng hai bàn tay nhỏ bé, cố gắng hết lòng làm việc. Trương đại gia kỳ thật không cần người giúp, vốn dĩ thấy hẳn đáng thương nên cho vài cái bánh bao. Nhưng về sau thấy Vinh Khô quả thật chịu khó, việc buôn bán ít nhiều cũng cần giúp, nên chấp nhận sự giúp đỡ của hẳn.

Vì thế vào lúc đêm xuống, Vinh Khô cũng có nơi để về. Trương đại gia chung quy cũng có lòng, để Vinh Khô ngủ trong nhà bếp. Tuy không có giường giường hoàng nhưng ít ra cũng không cần lo lắng mưa to gió lớn.

Quen biết Phó Hòa Cẩn cũng thực tình cờ.

Sau một năm phát triển, Mạn Thành tuy không so bằng với đế đô thời điểm phồn hoa ngày trước, nhưng cũng coi như trăn trề sức sống. Khi đó, Trương đại gia đang chuẩn bị dọn đi nơi khác, hàng bánh bao cũng dẹp đi.

Vinh Khô một thân lang thang nơi phố phường phồn hoa, cảm thấy một trận mê mang. Một khi Trương đại gia rời đi rồi, coi như hẳn lại trở về tháng ngày lưu lạc trước đây.

Tuy nghĩ vậy nhưng trong đầu hẳn kỳ thật lại thản nhiên, bình tĩnh. Vô luận thế nào, trời cũng không tuyệt đường người.

Đi qua góc đường, định bụng tránh đi lưu manh trên đường, lại thấy một hài đồng bị bọn họ bao vây đang kêu la nhốn nháo. Hẳn không phải tò mò, nhưng lại núp ở sau tường, chờ đám người kia đi.

Nếu muốn sống sót, tốt nhất đừng bao giờ nhúng tay vào việc không liên quan đến mình. Hơn nữa người như hẳn, căn bản là không có tư cách nhúng tay vào chuyện thiên hạ.

Đám người lưu manh đi rồi, Vinh Khô vốn tính rời đi nhưng lại có chút do dự. Nhìn bộ dáng tiểu công tử vận hoa phục ngồi trong góc tường khóc lóc thê thảm như vậy, cảm thấy có chút mềm lòng.

Buông tiếng thở dài, hẳn bước đến gần... dù gì cũng chỉ là một hài tử.

Khi đó hẳn lại không ngờ được, từ nay về sau lại bị hài tử này quẩn lấy.

Phó Hòa Cẩn, hài tử duy nhất của tân nhậm tri phủ. Hôm đó lén chuồn ra khỏi phủ, thất lạc hạ nhân, bắt cần lại gặp đám lưu manh kia.

Đến nơi này đã hơn một năm, thượng hạ Mạn Thành Vinh Khô đều đã qua, đương nhiên quen thuộc như lòng bàn tay, dễ dàng mang Phó Hòa Cẩn trở về Phó phủ. Sau lần đó, tiểu tử Phó gia liền quẩn lấy hẳn.

“Vinh Khô, hôm nay ta học được một thủ thi...”

“Vinh Khô, ta họa tranh nè...”

“Vinh Khô...”

Hài tử kia cứ hết hô “Vinh Khô” lại gọi “Vinh Khô”, khiến Vinh Khô có đôi chút khổ não cũng bắt giác cảm thấy thư thái mỉm cười. Kiếp trước lần kiếp này hẳn chưa từng có được bằng hữu nào, tuy là đã quen nhưng đôi lúc cũng cảm thấy có điểm tịch mịch.

Phó Hòa Cẩn có lẽ cũng như hẳn, theo phụ thân từ kinh thành đến nơi này, tính cách y lại có chỗ cả ngại, hơn nữa cũng hiếm có cơ hội quen biết bằng hữu.

Nhìn hài tử be bé thấp thoáng trước mắt, trong lòng Vinh Khô cũng có chút vui vẻ.

Trương đại gia cuối cùng cũng phải đi, đến nhà nhi tử ở phương Nam. Vinh Khô lại một lần nữa không có chỗ về. Tiểu công tử Phó gia sau khi biết chuyện, liền vô tư bảo sẽ mang hẳn đến Phó phủ.

Vinh Khô vốn cứ tưởng đó chỉ là lời đùa của hài tử.

Ngày ấy khi gia đình Phó phủ bảo Tri phủ đại nhân muốn gặp mặt, hẳn mới lơ lơ mình bạch. Trương đại gia cũng vui mừng, miệng bảo không muốn hẳn đi, còn bảo nếu hẳn không được nhận sẽ mang theo hẳn rời đi cùng.

Theo gia đình vào Phó phủ, Vinh Khô gặp được Phó đại nhân.

Thế là, từ lúc đó hắn trở thành thư đồng của Phó Hòa Cẩn.

3. Chương 3: Y Thủy Hà Quang

Thu đến, Lạc Hà Sơn ở ngoại ô Mạn Thành phủ dày một tầng hồng diệp¹ hoa mỹ. Triền núi độ này trở thành một thảm cỏ mênh mông mỹ lệ. Thiếu niên mười một mười hai tuổi vận thanh y, bên ngoài khoác thêm tầng ngoại y xám nhạt, tay cầm dây cương lay động, mỉm cười ngồi trên tảo sắc mã², cước bộ không nhanh không chậm.

Ngồi trên yên thúc ngựa chậm chậm đi lại, nét cười trong ánh mắt mang theo vẻ thờ ơ không vương bận, gió lạnh thổi quá chóp mũi, hắn nhẹ nhàng nhăn mũi, sau đó hít một hơi thật sâu, không để ý đến nơi xa xa ầm ầm truyền đến tiếng gọi, chỉ một lòng thưởng thức vẻ đẹp cực hạn của thiên nhiên.

Liền một trận vó ngựa dồn dập truyền đến, trong lúc bụi đất tung mù mịt, xuất hiện một con tuyết sắc mã hướng bên này chạy đến. Trên lưng ngựa, một thiếu niên gương mặt non nớt tỏa ra nét tươi cười đến chói mắt, miệng hô to gọi nhỏ “Vinh Khô, người bản thân cái gì!”

Vinh Khô hơi ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn về phía thiếu niên, tươi cười ôn hòa “Khó được dịp xuất môn, ta còn muốn hảo hảo thưởng thức sơn cảnh một chút”

Phó Hòa Cẩn nhăn mũi, than thở một tiếng “Ngắm sơn cảnh có vui hơn so với tái mã³ không?” Nói xong, ngữ khí mang theo vài phần làm nũng “Được không, được không? Vinh Khô, người cùng ta đùa một chút đi!”

Vinh Khô bật cười, nhìn hài tử có chút xuất thần.

Nhoáng cái năm năm đã trôi qua. Tri phủ đại nhân ngày trước giờ đã là Nam phương Tam phủ tuần án, chóp mắt sang năm đã mãn nhiệm kỳ.

Hắn hiện giờ mười một tuổi, Phó Hòa Cẩn cũng đã chín tuổi.

Những năm này, hắn vẫn là thư đồng của Phó Hòa Cẩn tại Phó quý phủ.

Có điều, cuộc sống ở Phó phủ của hắn so với lúc trước hắn đã tưởng tượng ra quả thực không hề giống.

Mang tiếng thư đồng, nhưng hắn cũng không giống với những hạ nhân khác. Chưa kể đến việc không có ký khê bán mình, nói đến địa vị, ở Phó quý phủ, lúc đó ai ai cũng cơ hồ đối đãi với hắn như là Nhị công tử của Phó phủ.

Hắn biết, chắc chắn đây là chủ ý của chủ nhân Phó phủ... Nhưng mà, hắn lại không hiểu đối phương rốt cuộc có dụng ý gì.

Có lúc, hắn cũng mơ hồ suy đoán ra điều gì đó, nhưng chỉ thoáng qua trong chốc lát, rất nhanh hắn liền thôi không nghĩ đến nữa. Vô luận thân phận hắn là gì, đều không có giá trị để người khác lợi dụng.

Với hắn, còn sống mới là quan trọng nhất.

Là thiếu niên, nên mang trong lòng hoài nghi chi chí⁴. Đáng tiếc hắn chưa từng có cái ý nghĩ kia.

Nếu là kiếp trước, lúc còn nhỏ tuy là thân thể dơ bẩn lại sống rúc ở bãi rác, nhưng hắn cũng đã từng như người bình thường, có lúc ảo tưởng về chí nguyện to lớn. Nhưng để sinh tồn, hắn đến cả hô hấp đều là thứ xa xỉ, dần dần khí phách kia cũng phai nhạt đi.

Dưới đáy xã hội thấp bé nhất đau khổ giãy dụa, cuộc sống mơ hồ khi có được một tia ánh sáng hi vọng, lại bị vận mệnh tàn khốc đẩy vào chỗ tử. Chỉ có bản thân hắn mới hiểu được, cái cảm thụ lúc ấy có bao nhiêu bất lực cùng tuyệt vọng.

Còn sống, mới đúng thực là nguyện vọng xa xỉ nhất.

Có thể được sống lại, đã là lòng thương to lớn của trời cao dành cho hần.

“Uy?”

Ý nghĩ thoáng vụt qua rồi chợt tắt, nét cười trên mặt Vinh Khô càng thêm sâu, bất đắc dĩ buông tiếng thở dài “Được rồi”

Hài tử này, hần cũng có đôi phần yêu thích... Ít nhất, làm bạn với Phó Hòa Cẩn, cả đời này hần cũng không còn tịch mịch nữa.

Huống hồ gì hần cũng là kẻ một thân ký nhân ly hạ5, vô luận như thế nào, đối với hài tử này đều phải tỏ ra nhẫn nhịn. Mà Phó Hòa Cẩn vốn cũng rất vui vẻ hòa đồng, hoàn toàn không có tác phong như đám nhi tử quan lại ở địa phương, bình thường rất thích cùng hần chơi đùa.

Phó Hòa Cẩn ngậy ngốc nhìn chằm chằm vào nét cười loan của Vinh Khô, ngoài miệng thì thào “Vinh Khô, người cười lên nhìn thật là đẹp...”

Nói xong, hần hớn hỡ bày ra gương mặt tươi cười “Nếu người là nữ tử, sau này lớn lên ta nhất định thú người làm nương tử”

Vinh Khô chỉ mỉm cười “Không phải muốn tái mã sao?”

“A. đúng rồi!” Phó Hòa Cẩn hoàn hồn, nhanh chóng dời chú ý đi, vung roi lên “Vinh Khô, đua xem chúng ta ai tới lão lật thục ở sườn núi đối diện trước! Ai thua sẽ bị phạt!”

Ngựa đã nhanh như chớp chạy đi.

Vinh Khô vội vàng khiêu ngựa của mình đuổi theo, không xa không gần theo sát.

Ngày hôm nay tiên sinh nghỉ, hai hài tử cũng nhân cơ hội chơi đùa cho tận hứng, chờ đến khi mặt trời lặn đang tây mới ngồi xe ngựa trở về thành.

“Ai...”

Phó Hòa Cẩn ghé đầu dựa vào bả vai Vinh Khô than dài thở ngắn “Ngày mai lại phải học”

Vinh Khô im lặng ngồi nghe hài tử oán giận.

So với những nhi tử của quan lại ở cố đô Mạn Thành, Phó Hòa Cẩn không có tác phong hoàn hảo7. Việc đọc sách cùng luyện võ đều thật sự rất nghiêm túc. Nhưng dù sao cũng vẫn còn tâm tính thiếu niên, phu tử quân giáo nghiêm ngặt, khó tránh khỏi cảm giác buồn bực.

Vinh Khô cảm thấy có chút may mắn.

Kiếp trước của mình, hần thực hâm mộ những hài tử trong gia đình bình thường có thể đến trường học. Sau được thu nhận, tuy có những cũng không phải được học hành tử tế.

Nơi này hài tử của những nhà giàu có đọc sách rất sớm. Hần ngay từ đầu được làm bạn đọc, học tập tận lực cố gắng. Phu tử là người nghiêm khắc, số lần đánh phạt có thể nói là không ít.

“Nói thật ta muốn dùng thời gian kia đem đi luyện võ hơn” Phó Hòa Cẩn ghé vào tai hần nói “Tương lai ta nhất định phải trở thành Đại tướng quân như Tương bá bá”

Vinh Khô cười phụ họa “Người nhất định có thể làm được”

Phó Hòa Cẩn nghe vậy cực kỳ cao hứng, bật người đứng dậy hưng trí “Vinh Khô, người thông minh như vậy, nếu được về sau ta làm Tướng quân, người làm Quân sư, chúng ta cùng nhau giết hết quỷ La sát!”

Vinh Khô không trả lời.

Phó Hòa Cẩn cũng không lưu tâm, chỉ thao không ngừng kể cho hần chiến tích của Tương Tướng quân.

Thật là chí hướng to lớn. Vinh Khô chăm chú lắng nghe, nhớ tới lúc mình còn ở lãnh cung, cũng từng có khát vọng sau khi lớn lên có thể đi khắp sơn cùng thủy tận.

Tự nhiên, cảm thấy việc này hơn nửa đều là hi vọng xa vời.

Hắn cũng không khó chịu nhiều lắm, ý tưởng đẹp dễ này có thể thực hiện được thì tốt, nếu không thực hiện được, với hắn kỳ thật cũng không bận tâm lắm.

“Thiếu gia đã về”

Vừa về tới Phó phủ, Phó Hòa Cẩn liền bị hạ nhân gọi đến chỗ Phó lão gia. Vinh Khô được bảo trở về viện lạc nơi hắn cư ngụ trước.

Tân Phó phủ này ngày trước vốn là gia trạch của một vị Vương gia tiền triều nào đó, cảnh trí thanh u, bố cục biệt trí. Tại tiền hậu viện còn có một hồ nước nhỏ.

Mỗi khi đi qua hồ ngạn, Vinh Khô đều không tự giác hoãn cước bộ lại.

Thu nhật hà lạc⁸, mặt hồ lúc trước cây cối um tùm, lúc này lại mang vẻ khô héo điêu linh. Lúc này là thời điểm mặt trời lặn, hồng hà phía tây phản chiếu giữa mặt nước, quang ảnh minh minh ám ám hòa vào nhau, cùng sen héo rũ trên mặt hồ tăng thêm phần phong tình.

Vinh Khô bất tri bất giác đứng cạnh hồ, nhìn mặt nước giữa hồ xuất thần.

Khóe môi xinh đẹp vô ý loan lên một đường cung.

Bỗng hắn cảm giác được phía sau mơ hồ có hơi thở người, có chút cảm xúc kỳ quái quay đầu lại nhìn.

Hắc y nam tử lặng im đứng cách đó hơn một trượng⁹, thân hình đỉnh bạt¹⁰, hai tay trụ ở sau lưng. Nam nhân khe mỉm môi, ánh mắt dừng lại trên người Vinh Khô, gương mặt anh tuấn không nhìn ra được thần tình.

Vinh Khô hí hí hóp hóp mắt, một lượt đánh giá xong, liền đối lại ánh mắt của nam nhân cao thâm mạc trắc¹¹ kia.

1Hồng diệp: lá đỏ

2Tảo sắc mã: đại khái là một loại ngựa màu đỏ như táo

3Tái mã: đua ngựa a

4Hoành đồ chi chí: dạng như lập ra kế hoạch tương lai to lớn vĩ đại cho bản thân làm mục tiêu phấn đấu a~

5Ký nhân ly hạ: ăn nhờ ở đậu

6Lão lật thụ: cây dễ thụ

7Hoàn khó: () từ này nghĩa là quần áo lụa lã, ý ám chỉ phục sức của kẻ giàu sang quyền quý. Ồm, mình nghĩ ở đây muốn nói là không phải chỉ biết mặc đẹp lướt qua lướt lại

8Thu nhật hà lạc: Sen rụng ngày thu

9Một trượng: (, zhang) = 3,33 m

10Đỉnh bạt: cao lớn rắn rỏi, mạnh mẽ, tóm lại là chỉ cái tướng vô cùng suất của ảnh

11Cao thâm mạc trắc: bí ẩn, thâm sâu khó dò (cụm từ này rất thích hợp dùng cho hồ ly >A

4. Chương 4: Bắc Lai Viễn Khách

Cuối ngày, tà dương hóa một dải vàng óng.

“Nhìn cái gì?” nhìn nhau một hồi lâu, hắc y nam tử bỗng nhiên mở miệng hỏi

Thanh âm thanh thanh lãnh lãnh truyền vào trong tai, khiến Vinh Khô có một chút ngây ngời, ngay tức khắc liền phản ứng, ôn thanh hồi đáp “Ngắm cảnh”

Nam nhân nghe xong, lại trầm mặc đứng đó, ánh mắt có vài phần tùy ý đánh giá Vinh Khô.

Bỏ qua cảm giác áp bách mơ hồ phảng phất, Vinh Khô nét mặt tự nhiên mặc cho tầm mắt đánh giá của đối phương đang đảo trên khắp người mình, hướng đối phương lễ phép mỉm cười, sau đó quay đầu lại tiếp tục nhìn về giữa hồ.

“Sen tàn lá rụng, có gì đáng nhìn.”

Thanh âm nam nhân lại bỗng nhiên lại vang lên, tựa như trong lời nói chứa chút không tán đồng, không mang theo chút cảm xúc.

Vinh Khô có hơi ngẩn ra, không phát hiện nam nhân từ lúc nào đã bước đến gần bên mình. Hắn hơi nghiêng đầu nhìn lại gương mặt trầm tĩnh mà lạnh lùng của đối phương.

Nam nhân này...

Chỉ tùy tiện đứng một chỗ, lại toát ra khí thế mãnh liệt không thể xem thường. Lúc hắn nói chuyện, ngữ điệu rõ ràng là trong trẻo lạnh lùng, chung quy lại lộ ra một cỗ uy nghiêm áp bách người khác.

Hắn, có lẽ là người có địa vị cao.

Vinh Khô cứ như thế mà đánh giá, hắn đối với quan viên triều đình không biết nhiều, gặp qua mấy người, trong đó địa vị cao nhất là Phó lão gia. Nhưng Phó lão gia chỉ là nghiêm khắc kiệm lời, đứng cạnh người này cũng sẽ sinh ra cảm giác bị đè áp.

Vinh Khô nhanh chóng ngưng lại suy nghĩ về thân phận cùng lai lịch nam nhân.

Nơi này là Phó phủ, người dạng nào cũng có thể xuất nhập lai vãng. Đây không phải vấn đề hắn cần quan tâm.

“Lá sen quả thực héo tàn” Vinh Khô nhẹ giọng nói “Ngài không thấy cảnh tượng ánh chiều cùng mặt nước hòa lẫn vào nhau, thoát nhìn đặc biệt trông như một bức họa sao?”

Nam tử thuận theo tầm mắt của hắn nhìn sang, thật lâu sau cũng không lên tiếng.

“Vị này...” Vinh Khô cân nhắc xưng hô, gọi “Tiên sinh”, trong ngữ khí mang theo chút áy náy “Thứ lỗi ta rời đi trước, còn vài việc trong thư phòng ta vẫn chưa làm xong”

Mặc kệ nam nhân này thân phận ra sao, hắn cũng không nên tiếp xúc lâu.

Vinh Khô tự nhủ sẽ không để tâm đến việc triều chính, cũng rõ Phó phủ không phải đơn thuần trông như bề ngoài. Hắn muốn bình lặng mà sống, nên buộc phải rời xa thị phi của người đời.

“Người tên là gì?” nam nhân tựa hồ như không nghe thấy lý do thoái thác của hắn, hỏi ngược lại “Trong Phó phủ làm việc gì?”

“Vinh Khô, thư đồng của tiểu thiếu gia”

Vinh Khô hạ tầm mắt, không tiếp tục nhìn vào mắt đối phương nữa, mà an phận hạ tầm nhìn xuống mũi môi của hắn. Mũi của nam nhân thật anh tuấn, môi thật mỏng, lộ ra một cỗ ý tức hàm súc vô tình.

Sau đó hai người cũng không mở miệng nói với nhau nữa.

Vinh Khô hành lễ, rồi nhanh chóng rời khỏi hồ ngạn.

Đi một lúc lâu, Vinh Khô có cảm giác tựa hồ có ánh mắt nhúc nhúc hữu vô, không nhanh không chậm đuổi theo mình. Một mạch bước lên hành lang gấp khúc, hắn nép vào góc, dùng dư quang khóe mắt liếc về phía hồ nước.

Nam nhân tựa hồ vẫn duy trì tư thế khoanh tay đứng thẳng, đưa lưng đối mặt với hắn nhìn về phía mặt nước.

Bóng đêm nhẹ buông, nam nhân một thân hắc bào, cơ hồ cùng thiên địa hòa làm nhất thể.

Hắc y nam tử chỉ lưu lại trong tâm tưởng của Vinh Khô chốc lát, sau đó bị hắc mau chóng xóa sạch khỏi tâm trí, cũng như vô số ký ức đã qua, vô pháp lưu lại chút dấu vết nào trong lòng hắc.

Sau lần ngẫu nhiên xuất phủ du ngoạn, cuộc sống vẫn như cũ không nhanh không chậm trôi qua.

Phu tử vẫn nghiêm khắc như cũ, nhưng ánh mắt nhìn Vinh Khô, dần dần lộ ra một chút tán thưởng. Cũng vì thế mà với Phó Hòa Cẩn càng tỏ ra thái độ không dung túng.

Phó Hòa Cẩn nửa thật nửa giả nổi lên oán giận với Vinh Khô.

Nếu như có thể, Vinh Khô cũng không muốn khiến người khác đặc biệt chú ý, dù sao xuất thân của hắc cũng không giống bình thường.

Chỉ là tại Phó phủ, tất cả mọi người đều đối đãi hắc như chủ tử. Hắc lại không thể thay đổi, đành thuận theo tự nhiên. Huống chi đã một đời mệt nhọc, hắc cũng không muốn quá mức trói buộc nội tâm của chính mình.

Vô luận tương lai tốt xấu thế nào, hắc cũng sẽ đạm nhiên mà đáp lại.

Nam nhân ngẫu nhiên gặp được ngày ấy, ngoại trừ đêm hôm đó kể lại với Phó Hòa Cẩn, hắc cũng không chú ý mà nhớ nhiều hơn.

Phó phủ mấy ngày nay không khí có chút khẩn trương, đám hạ nhân từng tiếng nói cử động càng tỏ ra cẩn thận hơn.

“...cũng không biết người kia rốt cuộc vì cái gì đến đây!” Phó Hòa Cẩn có chút không kiên nhẫn đẩy thư bản sang một bên, ngồi vào bên cạnh nhìn Vinh Khô chép thư “Phụ thân vẫn cùng hắc đi đây đi đó khắp nơi, vội đến độ chẳng thấy được bóng dáng. Mấy ngày liên tục, ta chưa thỉnh an phụ thân”

Vinh Khô đề đầu bút lông hơi mạnh một chút, một giọt mực chậm rãi lan ra trên manh giấy trắng.

Lúc này hắc mới có chút hậu tri hậu giác² mà ngẫm nghĩ lại, có lẽ mấy ngày nay biến hóa ở Phó phủ cùng nam nhân ngày đó mình gặp có liên quan.

Trong đầu thoáng qua một tia khác thường, Vinh Khô dứt khoát buông bút lông, cổ ý thả dài “Thiếu gia, bảng tự này hỏng đi rồi, ta lại phải mệt mỏi viết lại”

Phó Hòa Cẩn oa oa kêu la, vô cùng thân thiết ôm bả vai hắc “Vinh Khô a, ta cả ngày cùng người nói chuyện nha! Người không cần cầm đầu đọc sách, nếu không lại hóa thành thư ngọc tử³ nữa!” ngữ khí bất chợt chuyển đổi, bất mãn nói “Hơn nữa, ta bảo nhiều lần rồi, đừng gọi ta thiếu gia”

“Ta cũng chưa nghe người gọi tên ta bao giờ”

“Người là thiếu gia” Vinh Khô thản nhiên liếc mắt nhìn đối phương một cái “Bộ dạng người như vậy nếu bị phu tử bắt gặp, sợ là không chỉ nghe thuyết giáo một chút thôi đâu”

Phó Hòa Cẩn mất hứng bĩu môi.

Vinh Khô lập tức bật cười, đối với tiểu hài tử này thật sự không có biện pháp.

“Được rồi, Duệ Trữ” hắc nhượng bộ nói “Đừng nháo ta nữa, hôm nay nếu mà không chép xong, chỉ sợ ta và người không kịp dùng bữa”

Bất chợt nghe Vinh Khô gọi tên mình, Phó Hòa Cẩn vừa lòng nhoen cười buông tay ra, trở lại ngồi chỗ mình, tĩnh tâm tiếp tục chép thư.

Bình đạm vài ngày trôi qua, Phó lão gia bỗng nhiên cho người tới gọi Vinh Khô đến chính sảnh. Phó Hòa Cẩn biết được, muốn đi theo lại bị người của Phó lão gia bảo chỉ gọi một mình Vinh Khô đến.

Vinh Khô cảm thấy có chút kỳ quái. Từ lúc vào phủ đến giờ, Phó lão gia rất hiếm khi tìm hắc một mình nói chuyện.

Nhanh chóng đi đến chính sảnh, Vinh Khô liền tiến vào đại môn, thoáng thấy hắc y nam nhân đang tọa ở chủ vị thượng, mà Phó phủ chủ nhân lại ngồi ở hữu hạ phương.

“Vinh Khô” Phó lão gia nói thẳng vào vấn đề “Vị này chính là Khâm sai Vu đại nhân”

Vinh Khô hiểu ra, bèn tiếng lên quỳ hành lễ “Tiểu dân kiến quá Khâm sai đại nhân”

Vu đại nhân tùy ý phát phát tay, ý bảo Vinh Khô đứng dậy. Lại nghe Phó lão gia lên tiếng “Vu đại nhân phụng thánh chỉ đến Mạn Thành, đến điều tra về hiện trạng ngược chứng⁴ ở vùng phía Nam. Mạn Thành này người quen thuộc nhất, hôm nay gọi người đến là muốn người dẫn đường hco Vu đại nhân mấy ngày này”

Vinh Khô kèm nén tia nghi hoặc trong lòng, cung kính nhận lời.

Sau đó Phó lão gia cùng hắc y nam nhân dẫn dắt một phen, rồi bảo hắc y nam nhân xuống trước, ngay sáng sớm mai cùng Vu đại nhân đến ngoại ô phía Bắc Mạn Thành điều tra.

Từ đầu đến cuối, vị Khâm sai đại nhân kia đều trầm mặc ngồi ở vị trí chủ thượng uống trà.

Vinh Khô cúi đầu, nhất nhất đều tuân theo, sau đó lui ra.

“Hắc y, thế nào?”

Sau khi thiếu niên lui ra, hắc y nam tử buông chung trà trong tay, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa cũng không thu hồi lại.

“Bình tĩnh, hiểu chuyện, biết tiến thoái” Phó lão gia thần tình lúc nào cũng lãnh ngạnh có chút nét cười “Vả lại...”

“Tâm tính lương bạc⁵”

Thiếu niên luôn tươi cười yếu ớt ôn nhu kia, nội tâm lại giống hệt như một lão nhân...

Nói đúng hơn, là một người vô tình.

Người ngồi trên chủ vị thượng nghe Phó lão gia nói, vẻ mặt bình đạm vô ba⁶

“Vu đại nhân” Phó lão gia đứng dậy, cúi người bày ra tư thế thỉnh “Thức ăn thiện phòng đã chuẩn bị xong...”

1Nhược hữu nhược vô : như có như không

2Hậu tri hậu giác : sau cùng mới nhận ra

3Thư ngốc tử : con một sách

4 Ngược chứng : bệnh sốt rét, ngày xưa bệnh này vô phương cứu thì phải

5 Lương bạc : ý chỉ người lạnh nhạt, hững hờ không quan tâm đến cái gì

6 Bình đạm vô ba : bình thản, không chút dao động

5. Chương 5: Dân Thanh Ai Ngâm

Ngày hôm sau, Vinh Khô ngay từ lúc sáng sớm đã đứng chờ ở ngoài chính sảnh.

Hắc y nam nhân không biết tại sao Phó lão gia lại chọn mình làm người dẫn đường của vị Khâm sai đại nhân kia, cũng lười suy nghĩ sâu xa.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Vu đại nhân kia mới không nhanh không chậm hướng chỗ này đi đến, phát tay ngăn động tác hành lễ của Vinh Khô, hỏi “Đã dùng bữa sáng?”

Vinh Khô nhẹ giọng trả lời.

“Vậy chúng ta đi”

Xe ngựa xóc nảy hướng ngoại thành tiến đến, bên trong xe là một mảnh im lặng.

Vu đại nhân ra lệnh, Vinh Khô được phép ngồi chung xe ngựa với y.

Ngồi dựa vào chỗ gần xa môn, Vinh Khô nhắc bố liêm ngắm cảnh trí bên ngoài mặc cho gió thổi vào người hắn.

Hai người trên cơ bản không nói với nhau lời nào.

Vào thời điểm cuối hạ, vùng phía Nam đột nhiên bùng phát ngược chứng, không ít người mắc phải chứng bệnh này, hơn nữa tốc độ lây lan rất nhanh chóng, trong nhất thời khiến lòng người hoang mang lo lắng.

Ngược chứng tuy không đáng sợ như ôn dịch, nhưng trong một lúc nhiễm bệnh nhiều như vậy, khiến cho giá cả dược liệu các nơi tăng vọt, có kẻ thừa lúc nhiễu loạn này mà mưu thủ bạo lợi.

Những nhà nghèo túng không đủ tiền trị liệu, có người bệnh chuyển trầm trọng đến mức tử vong.

Ngược chứng lần này suýt nữa gây ra một phen dân loạn, chính vì thế mới khiến cho Hoàng đế chú ý đến. Hoàng đế liền hạ lệnh triệu tập danh y các nơi, phái người đưa thuốc từ triều đình đến, đồng thời tra rõ những thương gia cùng chân tay của bọn chúng cấu kết với quan viên làm xằng làm bậy trong thời gian bùng phát ngược chứng. Nhờ vậy mới xoa dịu được dân phần.

Hiện tại đã là cuối thu, số người cảm nhiễm ngược chứng đã giảm bớt rất nhiều.

Vinh Khô đi theo Vu đại nhân, cả ngày hầu như đều là đi xem xét gần một nửa số thôn trấn ở ngoại ô.

Cước bộ có chút từ tốn, hắn thản nhiên nhìn các gia đình trong thôn.

So với thời thế phồn hoa hiện tại, nhà cửa nơi đây quả thực rất cũ nát. Thôn trấn cũng không lớn, hết thấy mọi người đều đi làm, thoạt nhìn có chút lạnh tanh vắng vẻ.

Ngẫu nhiên cũng có một hai người ngược hướng đi lại, nhìn bọn họ một thân ma bố y cũ nát, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi sau một ngày vất vả lao碌, Vinh Khô nhẹ hạ mi mắt.

Tại nơi được người ta gọi là vùng đất thịnh thế, ấy vậy mà cuộc sống của người dân cũng không được mấy phần hạnh phúc.

Chỉ một trận bệnh, đã khiến cho nhiều kẻ nhà tan cửa nát.

Nếu hắn vẫn còn lưu lạc bên ngoài, hắn là đã chết từ rất lâu rồi.

Mặc dù nghĩ như thế, nhưng hắn không nghĩ bản thân có nhiều cảm xúc cho lắm, tỷ như cảm thấy vui mừng, hay là thấy bi thương... Với hắn mà nói, chỉ cần còn sống, những loại cảm xúc kia tốt nhất là nên từ bỏ.

“Đang suy nghĩ cái gì?”

Vinh Khô ngẩng đầu nhìn về nam nhân đang dừng lại phía trước mình, có chút kỳ quái. Nam nhân này, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, theo trực giác của bản thân... hắn luôn có chút cảm giác quái dị không thể nói rõ ràng... Mặc dù thoạt nhìn y luôn luôn có một bộ dáng lạnh như băng.

“Chỉ là...” Vinh Khô nhìn sắc trời, uyển chuyển nói “Ngày đã gần tàn, nơi này gần núi, sợ là không tiện đi tiếp”

Nam nhân nghe câu trả lời của hắn, trong ánh mắt lóe lên một tia thần thái cổ quái, sau đó lãnh đạm mở miệng “Tối nay ngủ lại tự miếu trên núi”

Vinh Khô gật đầu, nơi này cách Mạn Thành khá xa. Mà trên núi có tòa Vô Lượng Tự, là tự viện hương hỏa rất lớn của Đại Hạ quốc. Ban đêm tá túc lại nơi đó lại là chủ ý hay.

Vu đại nhân tiếp tục cất bước, vừa đi vừa nói chuyện “Người đối với ngược chứng lần này thấy thế nào?”

Vinh Khô khẽ nhếch miệng, cúi đầu híp mắt nhìn đường đi...

“Thấy thế nào?” hần không hiểu người này muốn dò xét điều gì từ mình, hỏi vấn đề này... có quá đột ngột không...

Thấy thế nào là thế nào, lời nói của một hài tử mười một tuổi, có bao nhiêu kẻ thật sự muốn nghe...

“Ta không có ý kiến” Vinh Khô thản nhiên đáp lời

“Ta nghe Phó lão gia bảo” nam nhân trầm mặc một lúc mới tiếp tục “Người từng viết ‘Hưng; bách tính khổ. Vong; bách tính khổ’ “

Một người có lối suy nghĩ như thế, lý nào đối với nạn ngược chứng lại không có chút nhìn nhận gì?

Lúc đầu nghe lời nói ấy, Vinh Khô quả thật có chút giật mình, nhưng rất nhanh lấy lại thư thái.

Những lời này là kiếp trước hần nhìn thấy trong một quyển sách giáo dục theo lối cũ. Trí nhớ hần vô cùng tốt, thế nên vẫn còn nhớ trong lòng. Ngày ấy phụ tử cho bọn họ viết sử luận, hần liền trích dẫn những lời này.

“Ta từng nghe một tiên sinh ở tây nhai² nói qua như vậy” Vinh Khô khẽ cười “Ta cảm thấy lời ấy rất có đạo lý nên tiện thể mượn tạm dùng trong bài văn”

Hần không nghĩ, tại sao việc nhỏ như vậy mà Phó lão gia cũng biết; cũng không nghĩ, tại sao Phó lão gia biết, còn báo lại cho kẻ trước mắt này.

Nam nhân nghe nói, khẽ giọng hừ nhẹ, sau đó không nói gì nữa.

Đầu giờ Tuất, bọn họ đến tự viện trên núi, dùng ít trai phạn đơn giản, sau đó tự đi nghỉ ngơi. Ban ngày đi bộ qua rất nhiều nơi, thân thể Vinh Khô có chút không chịu được.

Đi theo sau tiểu sa di, Vinh Khô cúi mắt nhìn đường, cẩn thận thông thả bước đi.

“Thí chủ!”

Bước chân Vinh Khô bất chợt lão đảo, thân thể loạng choạng liền đảo mình ngã xuống. Đá trải trên đường đi cứng lại sắc nhọn, khiến khuỷu tay của hần bị đâm đến đau nhức.

Xoa nhẹ cánh tay, Vinh Khô không nén được thở dài, thân thể nằm dài trên giường, đưa tay che phủ trán.

...Vừa rồi té ngã, dường như khiến cho cơn đau đầu càng đau hơn vài phần. Khắp thân thể dần trở nên khó chịu, Vinh Khô nghiêng người, cuộn vào hai chân, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Bỗng nhiên hần tỉnh giấc, tự viện lúc nửa đêm tràn ngập thanh âm đao kiếm.

“Xuống giường!”

Lưỡi đao lạnh lùng dán trên cổ, truyền đến hàn ý mỏng nhạt. Thân thể Vinh Khô cứng đờ, nghe thấy lời nói tiếp theo của đối phương hàm ẩn sát khí, liền cẩn thận đứng dậy. Quần áo không kịp mặc chỉnh tề, hần bị đối phương túm lại kéo ra ngoài.

Bằng qua tiểu viện hần tá túc, đã thấy phía trước có hai toán hắc y nhân đang kịch liệt đả đấu. Nhìn thấy có một bên hắc y nhân dần dần sắp bại trận, người phía sau Vinh Khô bỗng nhiên hét lớn, đè mạnh lưỡi đao nằm trên cổ hần “Thả họ ra! nếu không ta sẽ giết hài tử này!”

Vinh Khô hết như một pho tượng, tùy ý đối phương thao túng.

Đã đấu ngay sau đó đột ngột dừng lại, thanh âm binh khí leng keng vang vọng trong bóng đêm biển mất, lúc này không khí tĩnh lặng tựa hồ như chết.

Ngay lúc đó, chợt truyền đến một hương khí nồng đậm đến cánh mũi, Vinh Khô vô thanh nhẹ cong môi dưới... Khí tức quen thuộc khiến người ta hoài niệm, là vị đạo quả hoa.

Đám hắc y nhân thảm bại kia hiển nhiên đều bị chế ngự, mặc kệ kẻ phía sau Vinh Khô hô hoảng cuồng loạn, lưỡi đao nhún mạnh cắt vào da thịt nơi cổ hắc, động tác của bên kia cũng không mấy may dừng lại.

...việc này cũng hiển nhiên thôi, hắc đầu phải người trọng yếu gì, chẳng biết mấy kẻ này tại sao lại hiểu lầm như thế.

“Hay cho tên cầu quan nhẩn tâm nhà ngươi!” tay của kẻ đang giữ lấy hắc đầu không khỏi run rẩy, lòng hoảng hốt nhưng lại mạnh miệng trách cứ “Vì bảo mệnh, ngay cả tính mạng nhi tử của mình cũng không màng!”

Nói ra lời chính nghĩa như thế... nhưng tiếc là bọn họ hiểu sai thân phận của hắc đầu rồi. Vinh Khô có chút nhú mày, một mặt chịu đau đớn trên cổ, một mặt thất thần.

Trong tầm mắt mơ hồ, hắc đầu thấy vị Vu đại nhân kia càng lúc càng tiến đến gần, sau đó thân thể của hắc đầu bị người phía sau kéo giật lùi vài bước.

Bọn họ hình như là nói gì đó, mà hình như cũng không phải.

Ý thức Vinh Khô có chút ngẩn ngơ.

Vốn dĩ toàn thân đau đớn, liền sau đó trở nên nhẹ dần đi. Khốn ý cuộn cuộn kéo đến. Hắc đầu rất muốn cứ như vậy mà ngủ...

Bất quá, lúc ngã xuống đất có chút thanh tỉnh.

Thật vất vả mới được sống lại, hắc đầu còn phải hảo hảo mà sống.

Lý nào lại như thế này... chẳng lẽ cứ mơ hồ như vậy bị kẻ khác đoạt đi mạng sống sao?

1 Mưu thủ bạo lợi : thừa thời cơ mà dụng thủ đoạn tích lợi lộc to lớn

2 Tây nhai : phở/trần ở phía tây

6. Chương 6: Quế Nguyệt Văn Hương

Đêm thu, hàn ý bức nhân.

Xung quanh một trận âm âm, nhưng Vinh Khô chỉ cảm thấy trong đầu như bị một cái chày gỗ hung hăng nện vào, cả đầu đều phát đau.

Người phía sau đang kèm chế hắc đầu vào đường cùng, lúc này dĩ nhiên đã hoàn toàn trở nên điên cuồng.

Một luồng chất lỏng ấm áp từ cổ tràn xuống, Vinh Khô khép mắt lại, nín thở ngưng thần, dò xét từng động tác nhỏ của người phía sau.

Ngay lúc đối phương đang nôn nóng, cổ tay cầm đao kề vào cổ có hơi run rẩy xê dịch đi, Vinh Khô bèn nhân cơ hội, liền linh xuất thủ như chớp, khẽ nghiêng thân thể. Ngay lúc lưỡi đao một lần nữa xẹt qua cổ, hắc đầu thừa cơ đánh vào mạn sườn đối phương một cú thật mạnh.

Người nọ trở tay không kịp, thoáng buông Vinh Khô ra. Trong khoảnh khắc, Vinh Khô mơ hồ nhìn thấy một bóng người chợt lóe lên, chỉ trong nháy mắt đã áp đến bên cạnh, tàn nhẫn xuất một chiêu, đánh bay người đang chế trụ hắc đầu.

Những chuyện sau đó Vinh Khô không rõ lắm. Chỉ cảm thấy khắp thiên địa đều là một mặt lặng im.

Làn gió ẩm áp thổi qua khắp toàn thân, khiến người ta có cảm giác thoải mái. Tâm tình chán kinh lúc này ngay lập tức bị thổi tan đi. Lặng lặng cảm thụ mặt ẩm áp này, tâm có chút nhảy nhót.

Thật tốt, hân mơn mơn màng màng ngủ.

Lúc tỉnh lại, toàn thân đau đớn khiến Vinh Khô khó chịu rên rỉ thành tiếng. Hân không mở mắt ra, chỉ vùi mình thật sâu vào ổ chăn, hai tay bủn rủn ôm lấy đầu.

Vừa cử động, liền khiến miệng vết thương trên cổ rách ra, đau đớn rất buốt ngấm vào da thịt, làm cho hân hít hà một trận.

“Bị thương nên biết an phận!”

Thanh âm lạnh lùng của nam nhân bỗng nhiên truyền đến tai làm Vinh Khô thanh tỉnh vài phần. Hân chậm rãi thu hồi hai tay, nghiêng người mở mắt nhìn sang bên cạnh.

Vị Vu đại nhân kia đang đứng ở đầu giường hân, Vinh Khô nằm nghiêng người. Thương tích trên cổ khiến hân không dám tùy ý lộn xộn động đậy, cũng không có cách nào ngăn đầu nhìn biểu tình của nam nhân.

Tính ra đêm qua, người này cuối cùng vẫn là cứu hân.

Nghĩ đến đây, Vinh Khô há miệng thở dốc, khàn giọng đề thanh nói tạ ơn “Tiểu dân đa tạ Khâm sai đại nhân đêm qua đã ra tay cứu giúp.”

Nam nhân nghe thấy, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, nghe như có chút khinh thường.

Vinh Khô chậm rãi hạ mi mắt, cũng không muốn nói nhiều. Lời cảm tạ kia thực là xuất phát từ thực tâm. Tuy rằng hân rõ ràng là bị người này liên lụy, nhưng dưới tình huống như vậy, ít nhiều gì đối phương cũng đã cứu hân.

Nam nhân nhìn Vinh Khô, đánh giá nửa ngày mới lãnh đạm mở miệng “Vết thương trên cổ người, ba đến năm ngày không nên loạn động, tránh tiếp xúc với nước. Mấy ngày này người cứ ngụ ở tự viện dưỡng thương.”

Vinh Khô không khước từ, nhẹ giọng đáp ứng.

Vết thương trên cổ rất cận, bởi vị bị thương ở bộ vị trọng yếu nên cần chú ý một chút.

Vinh Khô nhìn gương đồng, nhanh nhẹn thượng thuốc dán lên, thả lỏng cơ thể mỗi nhừ.

Mấy ngày qua phần lớn đều nằm trên giường, cả người có chút không thoải mái. Cũng may miệng vết thương đã bắt đầu kết vảy, cơn đau đầu mấy ngày hôm nay nhờ tĩnh dưỡng cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Cửa gỗ chỉ nha một tiếng, Vinh Khô bước nhẹ nhàng, chậm rãi đi về phía viện lạc bên kia.

Dọc theo đường đi, đôi lúc hân nhìn thấy biểu tình nghiêm túc của quan binh tuần tra qua lại. Chắc hẳn những kẻ ám sát đêm đó đã khiến quan phủ bắt đầu cảnh giác...

Vị Khâm sai đại nhân kia quả là quyền cao chức trọng.

Thu hồi tầm mắt, Vinh Khô chợt nhìn thấy phía trước có hai gốc quế thụ già, nhất thời bước đi nhanh hơn.

Cánh mũi nồng đậm hương hoa, hân khẽ ngẩng đầu, nhìn một nhánh từ cành cây rũ xuống trước mắt, những đóa hoa xinh xắn vàng rực co lại thành từng chùm ẩn giữa những tán lá xanh thẫm.

Vinh Khô có chút cao hứng nhìn chăm chú, miệng hít thật sâu một hơi hương hoa từ trong không khí, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng ngắt một bông hoa.

....

Vu đại nhân dừng cước bộ, chấp tay sau lưng đứng ở nơi xa cách đó hơn một trượng nhìn Vinh Khô, đem tiểu dung nhọt nhọt của thiếu niên thu vào đáy mắt.

Lần đầu tiên ở hồ ngạn Phó phủ gặp hài tử này, đối phương luôn lộ nét cười ôn hòa, tựa như trong lòng không hề có buồn phiền hay tâm sự gì. Chỉ có điều, cặp mắt thản nhiên kia, giống như có một tầng sương mù mờ mờ che đi, không thể nhìn ra suy nghĩ hay cảm tình nào.

Những thứ này rõ ràng đều bình thường lẫn tầm thường, vậy mà cũng có thể làm cho hài tử này giãn nét mặt tươi cười. Tựa như cảnh mặt trời lặn, tựa như hoa quế.

Nam nhân nhìn gương mặt tươi cười của Vinh Khô, hơi nhíu mi, trong ánh mắt lộ ra vẻ không hài lòng nhàn nhạt.

Vinh Khô đột nhiên cảm giác được như có ánh mắt đang quan sát, hơi hơi nghiêng đầu nhìn lại. Khi nhìn thấy người đến là ai, liền thả lỏng thu lại tay, di chuyển lên trước vài bước, quy quy củ củ hành lễ với đối phương.

Vu đại nhân cư cao lâm hạ chăm chú nhìn thiếu niên, thần sắc càng lúc càng lạnh lùng hơn.

“Nam nhi nên để tâm vào chí hướng, không nên lúc nào cũng chơi đùa với mấy thứ hoa hoa thảo thảo”

Có chút mặc danh kỳ diệu tựa như nghe được trong lời nam nhân có ý trách cứ, Vinh Khô ngoan ngoãn cúi đầu, nhìn chăm chăm vào mũi chân của mình, rũ mi mắt lại như che giấu không để nam nhân nhìn thấy vẻ lãnh đạm, thờ ơ của mình.

“Người thích hoa quế?” nam nhân bỗng nói sang chuyện khác, không tiếp tục thuyết giáo nữa.

Vinh Khô ngẩn người, trong khoang mũi đầy áp mùi hương ngọt ngào nồng đậm của hoa quế.

Hắn nhẹ nhàng trả lời “Không thích”

Hắn thật sự không thích hương khí hoa quế, kỳ thật hắn cũng không thích hoa hoa thảo thảo.

Chỉ là... mùi hương quen thuộc này, như có cái gì đó nhẹ thoáng qua trong lòng khiến hắn cảm nhận được một cỗ an bình ấm áp. Hắn nhớ lại, kiếp trước trong viện có một cây quế thụ già cao lớn, mỗi khi đến mùa thu sẽ nở hoa đầy áp, tản ra hương vị khiến hắn rất ghét.

Câu trả lời của Vinh Khô khiến Vu đại nhân có chút ngoài ý muốn. Ý nhìn chăm chăm thiếu niên trước mặt, bạc thần mím lại, hồi lâu cũng không lên tiếng.

Vinh Khô cung cung kính kính đứng cạnh Vu đại nhân như chờ đợi, đối phương không lên tiếng, hắn cũng không thể tùy ý mà động. Mặc dù hắn lặng im mà đứng, khóe môi vẫn như động tiểu ý.

“Miệng vết thương thế nào rồi?” Thật lâu sau Vu đại nhân mới lên tiếng hỏi.

Thiếu niên nghe thấy, liền dùng ngữ khí ôn hòa nhất quán trả lời. Dương quang nhàn nhạt bao bọc lấy hắn, cơ thể trong thoáng chốc trở nên hư ảo, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành một cơn gió nhẹ bay đi.

Kể này, rõ ràng đang đứng trước mặt mình, lại như không thể nào nắm bắt được. Cảm giác mơ hồ bất định như vậy, khiến cho nam nhân có chút buồn bực ngoài ý muốn.

“Nếu như muốn sống, phải biết tự bảo vệ bản thân.” nam nhân lạnh giọng nói “Giống như đêm qua, bị bắt nhưng lại không có cả một chút sức phản kháng, để kẻ khác khắp trụ mệnh môn muốn làm gì thì làm như thế.”

“Chẳng lẽ ở Phó phủ người chưa từng tập võ qua sao?”

Vinh Khô không nghe thấy câu hỏi của nam nhân, nhưng bỗng dưng trong lòng sinh ra một thứ cảm giác kỳ quái. Hắn dịch tầm mắt lên cao một chút, đối mắt với ánh nhìn lạnh lùng nghiêm nghị của Vu đại nhân.

...Người này, tựa hồ như quán được rất nhiều thứ.

“Lời ta nói người nghe không lọt sao?” nam nhân nhìn ra vẻ thất thần của Vinh Khô, ngữ khí tỏ ra không hề không giận.

“A...” Vinh Khô nhẹ giọng đáp, có chút thờ ơ trong câu trả lời “Khâm sai đại nhân giáo huấn rất phải, tiểu dân vẫn đang chăm chú lắng nghe.”

Nếu như có thể, hắn cũng muốn học được một thân võ nghệ. Kiếp trước dạy cho hắn một đạo lý, có một số việc không thể tránh né được mà phải thông qua vũ lực để giải quyết, huống hồ gì là ngay tại thời không có phần tôn sùng vũ lực này.

Tiếc là, hắn cũng chỉ có thể nhờ vào sự cứng đầu lẫn quấy quá của Phó Hòa Cẩn mà học được hai năm công phu, khó khăn vất vả cũng chỉ có thể học được kỳ mã. Về khoảng võ công tiền thuật, với hắn mà nói cũng chỉ là một loại hi vọng xa vời.

Không thể luyện võ, hắn cũng cảm thấy có chút tiếc nuối.

Nhưng... hắn có tốt xấu thế nào thì với nam nhân trước mắt có quan hệ gì đâu chứ?

1Cư cao lâm hạ () : sát nghĩa là trên cao nhìn xuống, tớ không muốn dịch hắn trong câu văn nghĩa như thế vì hình như có thể gây hiểu lầm, bốn từ này là chỉ thái độ của bọn ‘lãnh nam nhân’ kia, chứ không phải chỉ thứ tự nhìn của ảnh. Ý là ảnh dùng cái kiêu từ cao ngó xuống chúng dân đen để nhìn Vinh Khô, hàm trữ nghĩa khinh miệt, coi thường.

;_ : xem cái này thấy cứ tội tội Vinh Khô sao ấy, tưởng như gì cũng có nhưng lúc nhìn lại thì chẳng có được cái gì, sau này bị hành khổ gần chết.

7. Chương 7: Kỳ Bán Bất Sơ

Kể kỳ quặc...

Vinh Khô cung kính đứng bên cạnh nam nhân, đầu cúi thấp nhưng lại không chút để tâm lắng nghe nam nhân dùng ngữ điệu phẫn nộ không đổi thuyết giáo mình, tinh thần lửng lơ bay lên tận chín tầng mây.

“Viện trưởng, lần này tuyệt đối không thể tiếp tục giữ nó... Nó căn bản là đứa ngỗ ngược khó dạy, thiếu chút nữa đã đánh bể đầu Tiểu Uyên...”

Thanh âm sắc nhọn cay nghiệt của nữ nhân khi xa khi gần. Hắn vẫn một bộ hồ hững đứng dưới thái dương, ý thức bắt đầu tan rã, cảm giác như da thịt sắp sửa bị mặt trời đốt cháy.

Phía bên cạnh có mấy đứa trẻ con ném đá về phía hắn, cười to mắng “dã chủng” gì đó.

Ký ức về lúc sau có chút mơ hồ không rõ rệt, cuối cùng người phụ nữ kia sau khi được viện trưởng khuyên giải, đối phương mới oán hận chửi mắng hắn một hồi rồi không cam lòng mà tha cho hắn.

Vinh Khô cẩn thận hồi tưởng lại, hắn tựa hồ thật sự rất khó dạy bảo, hơn nữa càng chán ghét những kẻ dùng ngữ khí thuyết giáo, làm ra vẻ ân cần dạy hắn, tựa như muốn ban ơn cho hắn.

Cũng vì thế, hắn ghét những kẻ nhúng tay vào chuyện của mình, càng cực kỳ không kiên nhẫn nghe người khác thuyết giáo.

“...ngày mai quay về Mạn Thành.”

Thanh âm nam nhân như cắt đứt màn sương ký ức, đột ngột lôi thần trí hắn trở lại. Vinh Khô khẽ nhúc nhích thử động cái cổ có chút cứng đờ, ngoan ngoãn trả lời “Vâng”.

Tự lúc nào hắn đối với những việc bản thân chán ghét đều tỏ ra thái độ không hề bận tâm, thậm chí không hề có chút cảm giác gì? Tỷ như ghét hương quế, tỷ như căm ghét bị thuyết giáo, tỷ như khát vọng... ầm ập.

Đôi lúc ngẫu nhiên, trí óc lại trở nên mờ mịt trống rỗng trong phút chốc như vậy...

Vừa về đến Phó phủ, bị hài tử có đến nửa tháng không gặp vô cùng cao hứng bỏ nhào chạy đến, cho đến khi thấy Phó lão gia nghiêm mặt đứng cách đó không xa, Phó Hòa Cẩn mới thu liễm, ngừng lại động tác, thật cẩn thận bước đến gần.

Y bước đến cạnh Vinh Khô, hạ thấp thanh âm hỏi “Người sao lại đi lâu như vậy?”

Phó lão gia sau khi ngênh đón Vu đại nhân, liếc mắt nhìn hai thiếu niên rồi mới dẫn Vu đại nhân vào phủ.

Khi thấy mấy người đại nhân đi khuất, Phó Hòa Cẩn mới trở lại kiểu cách suông sã của mình, không đợi đến câu trả lời của Vinh Khô, cũng không tiếp tục truy vấn, tâm tư đã dời đến thương thế của đối phương, ánh mắt lo lắng nhìn chằm chằm nơi cổ Vinh Khô “Thương thế của người có nặng lắm không? Bọn tặc nhân kia quả là to gan lớn mật...”

Vinh Khô nghe lời nói đầy chính nghĩa của hần, nhẹ nhàng cười “Không có gì đáng ngại. Chúng ta hồi phủ rồi nói sau.”

“Xem ta đúng là hồ đồ.” Phó Hòa Cẩn vỗ mạnh lên trán, vội vàng cất bước “Người mấy hôm nay nhất định là rất mệt nhọc, nên nghỉ ngơi đôi ba ngày.”

“...Ân.”

Vinh Khô buông sách trong tay xuống, nhìn hài tử đang lải nhải bên cạnh, bắt đắc dĩ mà khẽ thở dài. Ngón tay xoa xoa thái dương, mấy ngày nay đau đầu mặc dù có giảm không ít, nhưng có kẻ cả ngày ở bên tay oang oang nói không ngừng, thực khiến hần cảm thấy không thoải mái chút nào.

“Vinh Khô người đừng bảo ta phiền...” Phó Hòa Cẩn có chút ủy khuất níu tay Vinh Khô, mỗi lần người này xoa thái dương kỳ thật là do trong lòng có chút không kiên nhẫn “Người đi lần này...”

Hần nhăn mặt nhíu mày, nửa ngày mới nói hết câu “...không biết năm tháng nào mới có thể tái kiến”

“Ly hợp vốn là chuyện bình thường.” Vinh Khô ôn thanh đáp lại, khẽ mỉm cười hỏi “Chẳng lẽ người không hi vọng ta quay về nhà mình sao?”

“Tất nhiên không phải” Phó Hòa Cẩn ngay lập tức lắc đầu, ngữ khí không đổi “Người có thể cùng người nhà đoàn tụ, ta đương nhiên rất cao hứng...”

“Vậy đi, nếu có duyên chúng ta tất sẽ tái kiến.”

Nghe lời Vinh Khô khuyên giải, Phó Hòa Cẩn có chút giật mình, ánh mắt sững sờ nhìn thẳng vào gương mặt nghiêng nghiêng nhu hòa bất biến của đối phương.

Hôm qua, Phó lão gia bỗng dưng bảo, người nhà Vinh Khô muốn Vinh Khô trở về, ít ngày nữa sẽ khởi hành. Phó Hòa Cẩn thực cảm thấy khó hiểu, sao tự nhiên người nhà của Vinh Khô lại đến đây? Hần cũng từng truy hỏi thân thế đối phương, tiếc là đều bị tiểu ngữ ôn hòa của người này kể lại quá khứ một cách cho có lẽ.

“Người biết nhà mình ở đâu không?” Hần nhịn không được bèn hỏi.

Vinh Khô rũ mắt, mi dày nhẹ run lộ ra vẻ thanh tú đặc biệt, thản nhiên trả lời “Ta từ nhỏ đã lưu lạc bên ngoài, đối với người nhà thật sự không có ấn tượng gì mấy.”

Nghe vậy, Phó Hòa Cẩn càng phiền muộn hơn, trong đầu bắt đầu lo lắng lung tung.

“Đã không biết người nhà của mình là người thế nào, tính tình người lại yếu ớt như vậy, nếu bị khi dễ thì tìm ai giúp đỡ? Chuyện này làm thế nào mới ổn?”

Phó Hòa Cẩn tuy còn niên ấu, chung quy cũng là sinh trưởng tại danh gia vọng tộc, cũng ít nhiều biết được những chuyện bí ẩn nơi cao môn đạo viện.

Vinh Khô nghe được những lời lo xa của đối phương, liền bật cười “Được rồi, chuyện sau này thì để sau này nói tiếp”

Sau đó, hần cũng không tiếp tục để ý tới hài tử còn đang phiền nào kia, cúi người nhặt lại thư bản.

Vinh Khô nhìn chăm chăm vào văn tự trước mắt, chợt phát hiện một chút cũng không lọt vào tâm trí, thần trí không tự giác mà phiêu du đi đâu. Chợt nhớ đến, lúc bước vào Phó phủ đã có từng ngạc nhiên, lại nghĩ đến trong mấy năm ở đây, đáy lòng đôi lúc ngẫu nhiên mà nảy sinh nghi hoặc, lại nhớ đến vị Vu đại nhân kỳ quái kia...

Hồi cung. Hần bình tĩnh tiếp nhận việc này.

Hần rất rõ, lần này trở về, những ngày sau này không có khả năng tùy ý tự tại như khi còn ở Phó phủ, thậm chí không có khả năng trở lại những ngày bình thản như khi còn ở lãnh cung.

Có lẽ, từ ngày đầu tiên bước vào Phó phủ, hắn đã biết, bản thân vĩnh viễn không có khả năng thoát khỏi thân phận hoàng tử.

Mấy năm nay bên ngoài tiếp xúc không ít chuyện đời, hắn đại để cũng biết được năm đó án của Tấn Hầu phủ như thế nào.

Thụ đại chiêu phong²...

Hoàng đế trẻ tuổi, tất nhiên là không dễ dàng bỏ qua cho thần tử dám trèo lên đầu mình ngồi.

Sau trên dưới Tấn Hầu Phủ kẻ chết, người bị lưu đày, một phen huyết vũ tinh phong rồi cũng dần bình ổn.

Nhưng Tấn Hầu Phủ vẫn còn lại một người, đó là Tấn Hầu thế tử vẫn trú đóng ở Tây Nam, Tướng quân Tấn Đình Chi— cũng chính là thân cữu cữu thân thể này của Vinh Khô. Y luôn luôn chinh chiến ở biên giới Tây Nam, hơn mười năm chưa từng trở về kinh, nên cơ bản mà nói, không dính líu đến án tử này.

Đợi đến lúc thắng lợi trở về, liền ngay sau đó một đạo thánh chỉ đoái công chuộc tội hạ đến trong quân.

Y kế tục tước vị Tấn Hầu, nhưng bị bãi đi hơn một nửa quân quyền.

Vinh Khô hồi thần, xoa xoa thái dương. Chuyện hắn biết cũng chỉ có như thế. Lần này quay về kinh, sợ là không thể tránh khỏi việc diện kiến cửu cửu kia một lần.

Không muốn suy nghĩ nữa, khi nghe giọng chiêu hô của thiếu niên, liền dứt khoát đứng dậy bước ra khỏi thư phòng. Lững thững bước đến gần hồ, Vinh Khô hồ hững nhìn sen tàn đầy hồ.

Chính tại nơi này, lần đầu tiên hắn gặp mặt người kia... phụ hoàng của hắn.

Mặt trời lặn đằng tây.

Nhìn ánh chiều tà cuối cùng bị bóng đêm nuốt chửng, Vinh Khô chậm rãi cất bước rời đi.

Ngày cũ đã trở thành quá khứ, ngày mới lại sắp sửa tiến đến.

Lúc gà gáy lần thứ nhất, Vinh Khô mang bao phục của mình, ngay khi Phó Hòa Cần nhìn hắn bằng ánh mắt lưu luyến, cất bước theo Vu đại nhân từng bước tiến đến xe ngựa.

“Vinh Khô, nhớ kỹ lời hứa!”

Phó Hòa Cần bất chấp phụ thân nghiêm khắc đang đứng cạnh mình, nhìn bóng dáng người nọ rời đi mà hô lớn.

Vinh Khô không hề quay đầu lại mà ngay lập tức không do dự lên xe ngựa.

Liền từ buồng xuống, mã phu vung roi. Xa luân lộc cộc lộc cộc lăn trên con đường trải đá.

1Bí tân : dạng như mấy cái thâm cung huyền bí trong gia đình ý mà, như thứ tử của lão gia là con của phu nhân với mã phu, hay chuyện mấy nhi tử chính thất ức hiếp thứ thất, blah blah... (đùa thôi XD)

2Thu đại chiêu phong: cây to đón gió ...ý ám chỉ những kẻ quyền cao chức trọng thì lãnh đạn, hoặc là ám chỉ việc thế lực lớn mạnh có thể gây trở ngại, đại khái thế

8. Chương 8: Đế Đô Thỉnh Tuyết

Quãng đường đi lần này tương đối xa, xe ngựa không nhanh không chậm chạy trên đường.

Sau hơn một tháng cuối cùng cũng đến tiểu trấn ngoài kinh thành.

Mới đầu tháng mười một, nơi này đã bắt đầu có tuyết rơi.

Vinh Khô im lặng ngồi cạnh cửa sổ, nhìn khung cảnh tuyết rơi trắng xóa bên ngoài đến thất thần. Mấy ngày trước bọn họ đã đổi sang chiếc xe ngựa đặc biệt hoa lệ này, song sa không biết là dùng vật liệu gì làm ra mà nhẹ mỏng lại trong suốt hơn cả cánh ve.

Xe ngựa chạy rất từ tốn, càng đến gần kinh thành, tốc độ càng chậm lại.

Một hồi lâu sau, Vinh Khô thu hồi tầm mắt, tiếp tục cúi đầu, lật thư quyển trên tay sang một trang khác. Có hơn hai tháng ngồi trên xe ngựa, hầu hết thời gian hắn đều trầm mặc an phận ngồi đọc thư.

Thư là do Vu đại nhân đưa cho. Không, có lẽ hắn nên gọi nam nhân kia là phụ hoàng, bậc cửu ngũ chí tôn của Đại Hoa Quốc- Thân Hoa Ngự.

Thư hắn cầm trên tay này đề là quốc sách. Vinh Khô nhìn nội dung bên trong, thuyết đủ loại lý luận, nhưng thực sự trong lòng hắn có chút lo lắng. Tuy bảo bản thân không có chí lớn, nhưng thứ này là do Hoàng đế ban cho, tất nhiên hắn không thể cự tuyệt. Huống hồ chỉ nhìn thôi thì có hại gì, dù sao hắn cũng đâu thể nào thoát khỏi thân phận hoàng tử.

Dù tương lai biến hóa vô thường ra sao, hắn cũng không mong quyền thế danh lợi gì. Chỉ thầm mong bình yên mà sống hết một đời này. Đương nhiên, thân phận của hắn ắt sẽ mang đến hào quang lẫn nguy hiểm, hắn vĩnh viễn không thể trốn khỏi nó. Nếu đã vậy thì cứ tiếp nhận đi, có sao đâu.

Ngón tay khẽ vuốt lên trang sách, Vinh Khô nhẹ cong môi... Nào là ý trời, nào là đạo quân thần. Thầm nghĩ, sách này xem cũng có vài chỗ thú vị.

Quân quân thần thần, bên trong tự có đạo lý nan giải của nó.

Có lẽ, ít ngày nữa hắn sẽ đối mặt với đủ loại tình huống giống như trong sách đã nói đến. Một hoàng tử sắp tròn mười hai tuổi, bỗng nhiên khởi tử hồi sinh, lại còn quay về hoàng cung...

E là sẽ gây cho triều đình trên dưới một phen nổi sóng gió lao đao.

Trong xe ngựa cực kỳ im lặng.

Hoàng đế vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe được thanh âm gió lớn gào thét của trời đất bên ngoài, ngẫu nhiên có đôi lúc xen lẫn thanh âm của động tác lật giấy phát ra từ phía đối diện.

Y mở mắt, nhìn về phía hài tử đang chuyên chú đọc thư.

Mỗi lời nói cử chỉ của thiếu niên này, thậm chí cả tư thế ngồi, đều là có chừng có mực. Gương mặt hắn đang ở độ trưởng thành, khác biệt xa so với nét anh tuấn của Hoàng đế, cũng không giống với vẻ xinh đẹp mỹ lệ của mẫu phi hắn... là nét thanh lệ phẳng phất vẻ thần nhiên, lộ ra vẻ thanh tú sắc sảo.

Bất luận làm việc gì, khóe miệng thiếu niên đều hơi gợn lên, nhìn bộ dáng như lúc nào cũng mỉm cười.

Hoàng đế có chút bồn thần... mỗi khi nhìn hài tử này, trong lòng luôn sinh ra một loại cảm giác phức tạp không thể xác định được... không phải yêu thích, cũng không phải chán ghét, càng không phải không có cảm giác gì như lúc đầu.

Cảm xúc hoàn toàn không giống...

Cảm giác của Vinh Khô trước giờ vốn rất nhạy, ngay cả quan sát cố ý không để lộ ra ngoài của Hoàng đế, hắn vẫn phát giác ra. Hắn ngừng lật sách một chút, hơi ngẩng đầu lên, cố gắng không nhìn thẳng đối phương.

Hoàng đế vẫn chưa nói ra thân phận cho hắn nghe, cũng không nói rõ mục đích của việc lần này.

Hắn cũng không hề hỏi, vô luận đối phương quyết định thế nào cũng chỉ im lặng lắng nghe rồi ngoan ngoãn tuân theo.

Song sa khẽ đóng cửa, gió bên ngoài thổi mạnh, thoáng nghe thanh âm khiến người ta bất giác rùng mình.

Vinh Khô nhìn cây cối ven đường đang chậm rãi lùi dần về sau, tuyết rơi chất đầy thành mảng lên táng, lên ngọn cây, cảnh tượng ấy lọt vào mắt tạo nên một loại tư vị đặc biệt.

Nhìn cảnh tuyết hồi lâu, có cảm giác mắt hơi đau nhức, hắn hạ tầm mắt, chậm rãi dời lên song sa.

Quả đúng là vật phẩm của Hoàng đế, song sa này so với thủy tinh còn tốt hơn.

“Đang nhìn cái gì?”

Nghe câu hỏi đột ngột vang lên của Hoàng đế, Vinh Khô đảo mắt, nhìn chăm chú vào chóp mũi đối phương, ôn thanh đáp “Hồi bẩm đại nhân, chỉ là trước giờ ta chưa từng thấy qua song sa giống như vậy.”

Hoàng đế khẽ hạ mi “Là từ hàn đàm tuyết tàm ti làm ra.”

Kỳ bảo hiếm có trên đời, quả nhiên xuất xứ không tầm thường.

Vinh Khô minh bạch, liền gạt đầu ra vẻ đã hiểu. Một lát sau, thấy nam nhân tựa hồ như không có ý định tiếp tục nói chuyện, bèn trở lại lật sách xem.

Ngoài xe loáng thoáng có tiếng người nói chuyện.

Đến khi Vinh Khô ngẩng đầu lên, phát giác xe ngựa đã chạy vào tiểu trấn. Không đến một khắc, xe ngựa đã hoàn toàn dừng lại.

Nhìn thấy Hoàng đế sửa sang y bào, hắn liền biết phải xuống xe, bèn vội đứng dậy bước theo, cầm theo cả những thư bản đã được xếp gọn gàng.

“Đêm nay chuẩn bị cho tốt, ngày mai vào kinh thành.” Hoàng đế bước xuống trước mới quay đầu lại liếc hắn một cái “Sau đó tiến cung.”

Vinh Khô mỉm cười ra vẻ đồng ý.

Động tác Hoàng đế có hơi khựng lại một chút, nhìn ánh mắt của thiếu niên, có chút dao động ...

Hài tử này, có vẻ như khiêm cung hữu lễ¹... lại có cảm giác như bất kiến hoàng khủng².

Là thiếu niên này trong lòng như lão tăng vô ba cổ tình³... hay là nói tâm cơ quá thâm, che giấu quá khéo léo...

Để vương bao giờ cũng đa nghi.

Thân Hoa Ngự cũng thế, y nghi ngờ thiếu niên này đặc lập độc hành⁴, nghi hắn bề ngoài thuần lương chỉ là để che giấu mục đích, trong lòng y nhất thời dâng lên một tia sát khí.

Vinh Khô ngẩng đầu nhìn cặp nhãn đồng cao thâm mạc trắc⁵ của Hoàng đế trước mặt, đầu ngón tay có chút run run chỉ về hướng những bông tuyết đang bay xuống, mỉm cười mở miệng “Vu đại nhân, tuyết hình như rơi nhiều hơn rồi.”

Hoàng đế khẽ hừ một tiếng, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Đảo mắt nhìn về phía lá cờ bị tuyết đông lại, Vinh Khô không chút hoang mang theo sát cước bộ Hoàng đế.

Một trận gió lạnh thổi tới, hắn run bắn cả người.

Kỳ thực không phải hấn không nhận ra...

Ánh mắt Vinh Khô nhìn bóng dáng nam nhân, ánh mắt lại cúi thấp xuống, im lặng tiến vào dịch trạm.

Gần vua như gần cọp. Hấn tuy không biết nhiều chuyện về thâm cung nội vi, nhưng tận đáy lòng lại rõ một điều, trong thế giới một người thống trị này, Hoàng đế là người hoàn toàn dựa vào yêu thích của bản thân để quyết định sinh tử của người khác.

Hấn biết, bản thân so với những những hài tử cùng tuổi già dặn, lời đời hơn. Hấn cũng biết Hoàng đế đối với hấn vẫn còn lòng nghi ngờ. Nhưng mà, việc đó thì có liên quan gì đến hấn chứ?

Hấn tuy không muốn chết, nhưng cũng không muốn miễn cưỡng quá mức hay truy cầu thứ gì đó.

Kiếp trước hấn sống gần ba mươi năm, kiếp này cũng đã qua mười một năm. Dù hiện tại thân vẫn còn là đồng nhi, nhưng hấn đâu phải là một hài tử không ranh thế sự. Tuy có vài thói quen, nhưng đã sớm che giấu không để bị lộ ra ngoài dễ dàng. Vậy thì cần gì phải quá mức cẩn trọng để phòng chứ?

Nếu chỉ vì như thế mà bị Hoàng đế nghi ngờ, thậm chí có khi còn mất đi mạng sống.

Thì thì đành chịu đi vậy.

Số mệnh thích đùa cợt, hấn vốn không tin, nhưng cũng chẳng muốn tranh thủ cho mình thứ gì.

Gió đêm đặc biệt rét lạnh, như lưỡi dao chém từng nhát lên da mặt. Vinh Khô choàng áo lông, nhẹ nhàng bước ngang qua gian phòng của Hoàng đế.

Cả viện tử đều được Hoàng đế bao trọn, nhưng lại chỉ có hai người bọn họ ngụ.

Lướt mắt nhìn ánh nến thấp sáng ốc tử bên cạnh, Vinh Khô cúi đầu đẩy cửa vào phòng mình. Trong phòng tối mờ mịt nhưng lại ấm áp, có người từ sớm đã đốt hỏa lò.

Khép cửa phòng lại, Vinh Khô cởi áo khoác ngoài ra giữ sạch tuyết, sau đó cời tiêm đèn trên giá nến đốt lên. Một mình ngồi cạnh bàn, cầm quyển thư đang đọc dở lên xem.

Lúc Hoàng đế bước vào, liền phát tay ngăn động tác đứng dậy nghênh tiếp của Vinh Khô, đảo mắt nhìn thư trên tay đối phương, sắc mặt không đổi, hỏi “Có hứng thú với thư quyển này?”

Vinh Khô thản nhiên “Chỉ là cảm thấy đạo lý giảng trong thư rất thú vị.”

Hoàng đế không cho là đúng, lạnh giọng nói “Việc xa thắc, đương nhiên thận trọng, há có thể cho là trò đùa mà tìm vui.”

Vinh Khô trầm mặc. Thư là do nam nhân này đưa. Hấn vốn dĩ không có hứng thú, thật sự chỉ vì tiêu khiển mới xem.

Không chừng, Hoàng đế thật sự là vì không ưa nên mới vứt bỏ hấn...

1 Khiêm cung hữu lễ : khiêm tốn lễ độ

2 Bất kiến hoàng khủng: không hề tỏ ra sợ hãi

3 Vô ba cổ tình : như giếng cổ không có chút gợn sóng (ToT giếng thì làm gì có sóng nha~)

4 Đặc lập độc hành : đi đứng một mình, ý nói không dựa theo ai vậy.

5 Cao thâm mạc trắc : bí ẩn khó dò

9. Chương 9: Bĩ Chi Xóa Kính

Ngũ hoàng tử hồi cung, khiến triều đình nổi lên một trận phong ba. Ai chẳng biết, Ngũ Hoàng tử sinh ra chưa tròn tháng đã bị đày vào lãnh cung cùng mẫu phi do chịu liên lụy từ án của Tần Hầu Phủ. Về sau khi xảy ra địa chấn, lại không tìm được thi thể dưới đồng cỏ nát.

Hiện tại là lúc Hoàng đế vi phục xuất tuần, ấy vậy mà lại mang Ngũ Hoàng tử mà ai ai cũng nghĩ đã đoán mệnh trở về kinh thành. Lại chiếu cáo thiên hạ, xót thương Ngũ Hoàng tử niên ấu đã phải chịu nỗi khổ lưu lạc, đặc biệt phong làm Lý Quận vương, coi như là bù đắp lại. Song vì hần tuổi chưa tròn mười lăm, tạm thời ngụ tại hậu cung, ban thường trụ Thanh Thu cung.

Thánh chỉ vừa hạ xuống, triều thần, hậu phi cùng các hoàng tử đều chấn kinh. Hiện tại có mười bốn vị Hoàng tử, ngoại trừ Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử đã trưởng thành, những người còn lại đều chưa có ai được phong tước.

“Vưu thụ thánh quyền” 1 là lời truyền miệng hiện tại của bá tánh. Ngũ hoàng tử tưởng đã chết lại trở về, hưởng thánh sủng còn hơn cả Đại Hoàng tử Minh Quận vương Thân Văn Tụng ngày trước.

Ngày kế tiếp Hoàng đế trở về triều, liền hạ lệnh ba ngày sau vì Lý Quận vương Thân Vinh Khô cử hành yến tiệc tẩy trần, phàm là quan viên tam phẩm trở lên đều có thể tham dự.

Thay bố y trên người ra, Vinh Khô đầu đội mào tử kim nạm ngọc, thân vận cổn long bào nguyệt sắc, ở trong thiên điện Thanh Thu cung cùng lễ quan học lễ nghi hành chỉ trong cung.

Noãn lò trong điện cháy tỏa nhiệt, Vinh Khô luyện tập bước đi đã vài canh giờ, hai bên thái dương đã chảy ra một tầng mồ hôi.

“Điện hạ” lễ quan thấy sắc trời đã muộn, cung kính hành lễ với Vinh Khô “Hôm nay cũng đã muộn, hạ quan xin phép thoái lui.”

Người hầu tùy thân Lam Minh thấy Vinh Khô vừa ngừng, liền vội vàng mang bố khăn đã chuẩn bị sẵn, cầm lên thay Vinh Khô lau mồ hôi đang tuôn xuống.

Vinh Khô nhìn lễ quan mỉm cười, ôn thanh bảo “Trời cũng đã tối, Hà đại nhân đi thông thả.”

Nhìn nét cười yếu ớt trên mặt Vinh Khô, lễ quan cùng những người hầu bên cạnh đều thấy trong lòng có chút ấm áp. Lễ quan cảm khái trong lòng, ở trong triều nhiều năm, chưa từng gặp được chủ tử đối đãi ôn hòa hữu lễ như vậy.

Nhìn nụ cười Vinh Khô đến có chút thất thần, lễ quan âm thầm thở dài... Người này hiện tại nhận được thánh sủng như thế, đáng tiếc...

Mất tiền Hà đại nhân rời thiên điện, Vinh Khô thản nhiên nhìn Lam Minh phân phó “Ta đi dạo hoa viên một chút, ngươi không cần đi theo.”

“Điện hạ” Lam Minh vội trả lời “Thức ăn sắp dọn lên, người mệt nhọc cả một buổi chiều, không bằng trước ăn một chút...”

Vinh Khô nghe vậy cũng không cố chấp không nghe. Đưa tay lên thái dương nhẹ nhàng xoa vài cái, liền xoay người tìm chỗ ngồi, làm vài động tác thư giãn.

Lam Minh này là do Hoàng đế phái đến làm người săn sóc bên cạnh hần. Thái độ làm người cẩn thận, cử chỉ tiến thoái khéo léo, cũng không có tật lảm lời mồm miệng, bình thường luôn đi theo sát hần. Vinh Khô cũng không cảm thấy phiền hà, ngược lại chuyện lớn nhỏ trong sinh hoạt hàng ngày đều có người lo khiến hần thấy đỡ mệt mỏi.

Theo tập quán hai ngày vừa qua, phải chờ một lúc mới có văn thiện được dọn lên. Vinh Khô tranh thủ mở thư bản ra xem. Hần vẫn còn vị thành niên, yến tiệc tẩy trần chấm dứt, hần sẽ phải mỗi ngày đi đến Tây thư viện để học tập như bao vị hoàng tử khác.

Thư các hoàng tử học cùng với thư lúc trước hần học ở Phó phủ hoàn toàn giống hệt nhau. Hần nghĩ vẫn là nên chuẩn bị trước sẵn sàng, miễn cho đến lúc đó không phải bối ngỡ. Vinh Khô đang xem say sưa, chợt nghe hạ nhân bên ngoài hô to :

“Tần Hầu gia ngoài điện xin cầu kiến...”

Vinh Khô cúi đầu, động tác trên tay chợt dừng lại, trong nhất thời chưa vội lên tiếng đáp trả.

Lam Minh đứng bên cạnh, thấy Vinh Khô không có phản ứng, liền nhẹ giọng nói rõ ra “Điện Hạ, Tần Hầu gia đến, người xem...”

Vinh Khô như bỗng nhiên tỉnh ngộ, thở nhẹ một hơi rồi đứng dậy bước ra cửa “Thỉnh cửu phụ đại nhân đến chính điện chờ một chút, bản vương sẽ qua ngay.”

Kỳ thật, mấy ngày đầu cũng có không ít hoàng tử, quan viên hay hậu phi phái người ghé qua tìm hiểu một chuyến. Nhưng trước đó Hoàng đế có bảo, Vinh Khô vẫn chưa quen với lễ tiết cung đình, trong mấy ngày nay vẫn còn học tập, nên tạm thời không tiện gặp khách.

Cũng vì thế, mấy ngày sau đó ngoại trừ người của Thanh Thu cung và lễ quan, quả thật không có mấy người được nhìn thấy chân diện của Ngũ Hoàng tử.

Vinh Khô không nhanh không chậm bước đi trên hành lang gấp khúc, suy nghĩ đến việc của Tần Hầu gia.

Dù gì ngày mai trong yến tiệc tẩy trần, hần cũng sẽ phải gặp trên dưới quan lại trong triều, vị cửu phụ này quả thật quá mức nóng ruột rồi. Nghĩ đến đồn đãi về mình trong cung dạo gần đây, Vinh Khô khẽ mím môi nhếch khóe miệng.

Thánh quyền...

Phụ hoàng hần, rõ ràng là vì chán ghét mới vứt bỏ hần. Vinh Khô vẫn chưa quên, trước đêm quay về kinh, trong ánh mắt người nọ chứa đầy lạnh lùng... hay cũng có thể là sát ý không chừng.

Từ lúc hồi cung đến hiện tại, Vinh Khô chưa từng gặp lại Hoàng đế.

Vậy mà, người trong cung lẫn trong triều vẫn tin tưởng hiện tại hần là nhi tử được Hoàng đế sủng ái nhất. Chưa từng có Hoàng tử nào ở tuổi hần được phong làm Quận vương, cũng chưa từng có Hoàng tử nào có cơ hội được ngồi ngự liên2 hồi cung.

Cũng chưa từng có Hoàng tử nào, được Hoàng đế trước mặt đại thần tán thưởng “Lý Quận vương cần học bác thức, khiêm tốn lại hòa nhã, rất giống trăm lúc niên thiếu.”

“Thần Tần Đình Chi tham kiến Điện hạ.”

Không đợi đến lúc Tần Hầu quỳ hành lễ, Vinh Khô liền mỉm cười nghênh đón, tự tay nâng đôi phương đứng dậy, ngoài miệng nói “Cửu phụ đại nhân dừng hành đại lễ như vậy với ta, rõ là chiết sát Vinh Khô mà.”

Tần Hầu đứng lên, nhìn thiếu niên trước mặt chỉ đứng ngang ngực mình, hai mắt y trong thoáng chốc hơi ửng đỏ, có thể thấy được cả lệ quang ẩn ẩn.

“Điện hạ thật sự đã chịu khổ mấy năm nay!”

Vinh Khô nhìn thấy y như thế, lòng có chút nao nao... Vô luận thế nào, người trung niên trắng hán trước mặt này với hần quả thật cũng có vài phần thật lòng. Sắc mặt có chút hòa hoãn, hần dẫn đôi phương vào chỗ ngồi rồi nói “Cửu phụ đại nhân không cần vì Vinh Khô mà đau lòng, hiện tại có thể gặp lại cửu phụ, coi như có thể gỡ bỏ đi một sự nuôi tiếc trong lòng rồi.”

Cung nhân dâng trà bánh, đều bị Vinh Khô xua tay cho lui ra, chỉ để lại Lam Minh hầu hạ bên cạnh.

Vinh Khô bưng trà trần, hớp một ngụm trà, đảo mắt từ người Tần Hầu sang lão nhân đứng trầm mặc bên cạnh, cười hỏi “Vừa gặp lại cửu phụ đại nhân, Vinh Khô nhất thời có chút thất thố, lại sơ suất chưa đón tiếp vị đại nhân này...”

Không đợi hắn nói dứt lời, Tấn Hầu vội mở miệng nói “Điện hạ, vị này chính là Thái úy Bàng Thân, chương quân kinh kỳ tam doanh.”

“Nguyên lai là Bàng Thái úy, bản vương vừa rồi thất lễ...”

Bàng Thái úy vội vàng từ chỗ ngồi đứng dậy, khom người trả lời “Điện hạ chớ chiết sát lão thần.”

Vinh Khô cũng không muốn tiếp tục nhiều lời với lão, hắn dời tầm nhìn trở về Tấn Hầu, cùng y trò chuyện đôi ba câu về việc học tập nghi lễ mấy ngày này. Đến cùng, cả hai người họ cũng không nói ra mục đích đến đây.

“Cửu phụ đại nhân” Vinh Khô ôn thanh nói “Cũng vừa đến lúc dùng thiện, không bằng người cùng Bàng Thái úy đêm nay ở lại dùng bữa, người thấy thế nào?”

“Việc này...”

Hai người như có như không trao đổi ánh mắt với nhau.

Vinh Khô vờ như không thấy, chỉ mỉm cười chờ câu trả lời. Ngay lúc ấy, ngoài điện truyền đến tiếng hô của cung nhân “Hoàng Thượng giá lâm!”

Tấn Hầu cùng Bàng Thái úy đều cả kinh, vội đứng dậy ra ngoài điện nghênh tiếp.

Vinh Khô cũng có chút kinh ngạc. Hoàng đế đã mấy ngày chưa từng ghé Thanh Thu cung, lại ngay lúc Tấn Hầu đến mà đột ngột giá lâm... Nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều lắm, vội ra chờ ở cửa điện.

Đến lúc vừa thấy một thân ảnh hoàng sắc, Vinh Khô ngay lập tức quỳ xuống.

Thân Hoa Ngự bước đến trước mặt Vinh Khô, nghe chúng nhân hô vạn tuế, lãnh giọng bảo “Tất cả đứng lên đi.” Đảo mắt một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Tấn Hầu cùng Bàng Thái úy, sau lại đảo sang nhìn đỉnh đầu Vinh Khô, ngữ khí có chút kinh ngạc “Nguyên lai Tấn Hầu cùng Bàng Thái úy cũng ở đây, xem ra trầm đến không đúng lúc.”

Hai người nghe thấy lời đó, mặc dù tiết trời vẫn đang lạnh, nhưng lại không khỏi toàn thân âm thầm đổ một trận mồ hôi lạnh.

Vinh Khô chợt phát giác ra hàn ý trong lời nói của Hoàng đế, đứng dậy theo lệnh của Hoàng đế, hắn theo quy củ mà trả lời “Hồi bẩm phụ hoàng, cửu phụ đại nhân là do có lòng tưởng nhớ nhi thần, nên hôm nay không ngăn được nôn nóng đã vội đến đây cùng nhi thần hàn huyên chuyện trò.” hắn cười cười “Nhi thần gặp được mẫu cửu, trong nhất thời không thể kiềm lòng.”

“Ân” Hoàng đế không tiếp tục truy cứu nữa, ngữ khí hòa hoãn bảo “Tất cả vào đi.” rồi nhìn đám cung nhân sau lưng Vinh Khô phân phó “Trầm đêm nay ở lại đây dùng bữa.”

1 Vưu thụ thánh quyển: Cái này không rõ lắm, đại khái là ám chỉ em ấy có được sự quan tâm của ‘thánh’ (aka phụ hoàng hoặc mít tơ công).

2 Ngự liễn: ‘xe’ chuyên dụng dành cho vua ngồi nha >D

10. Chương 10: Nhĩ Chi Quy Đồ

Hai người Tấn Hầu mang theo tâm trạng nơm nớp lo sợ cùng Hoàng đế dùng bữa tối. Đến lúc thấy Hoàng đế buông đũa, bèn ngằm trao đổi ánh mắt, lấy cổ sắc trời không còn sớm, khi được Hoàng đế ưng chuẩn liền vội vàng ly khai Thanh Thu cung.

“Đình Chi” khi đã ngồi yên trên xa liền xuất cung, Bàng Thái úy ý vị thâm trường nhìn Tấn Hầu nói “Hôm nay mới thấy, lời đồn đãi Hoàng thượng sủng ái Lý Quận vương quả thật chỉ là tin đồn vô căn cứ, tuy vậy cũng có vài phần đạo lý.”

Vinh Khô cúi đầu, im lặng đứng trước mặt Hoàng đế mà nghe đối phương hỏi, nhất nhất trả lời.

Hoàng đế cao thấp đánh giá Vinh Khô một lượt, ngón tay thờ ơ kéo vạt tay áo “Học tập lễ nghi thế nào rồi?”

“Đại đế đã hiểu sơ qua.”

Hoàng đế nhẹ giọng hừ một tiếng, cũng không lưu lại lâu, vừa bước ra ngoài vừa căn dặn “Đêm mai Thiên Tường điện cử hành yến tiệc tầy trần, người không được làm những hành động khiến hoàng thất mất mặt.”

Vinh Khô ngoan ngoãn đáp lời, mãi cho đến khi tiễn Hoàng đế ra cửa Thanh Thu cung, nhìn thân ảnh đối phương chìm khuất vào bóng đêm mới chậm rãi xoay người bước trở về.

“Điện hạ”

Lam Minh cẩn thận tiếp nhận y quan từ tay cung nữ, nhìn người đang cúi đầu đọc sách nhỏ giọng nói “Đã đến giờ Dậu, người có muốn thay y phục không?”

Vinh Khô dứt ra khỏi thư sách, cười cười “Phiền người phải nhắc nhở”, liền xếp lại thư sách, để mặc Lam Minh giúp mình thoát ngoại y, thay ra quần long bào dành cho Quận vương.

Mùa đông rét đậm, bông tuyết nhẹ nhàng buông rơi.

Vinh Khô hà hơi, hít mát nhìn cảnh sắc Ngự hoa viên. Từ lúc tiễn cung, hắn vẫn ở tại Thanh Thu cung chứ không đi lại đây đó. Hiện tại trời đã buông hoàng hôn, hoa cỏ cây cối trên người khoác tuyết mùa đông càng tăng thêm vẻ mỏng lung.

“A, tuyết đột nhiên lại rơi nhiều như vậy.” Lam Minh thở nhẹ một tiếng, vội vã mở dù giấy, chân bước nhanh để bắt kịp Vinh Khô “Điện hạ cẩn thận, đừng để nhiễm phong hàn.”

Vinh Khô khẽ nghiêng đầu, nhìn Lam Minh cười “Đa tạ.”

“Điện hạ nói thế nào thì như thế ấy.” Lam Minh khiêm tốn đáp lời, nhưng ý cười trên mặt lại lộ ra ý chân thực, sau đó đảo ánh mắt nhìn lại, hiếm khi tùy ý như thế mà nói “Năm nay hoa mai thế mà lại nở sớm.”

Ngày thường y quan sát, đáy lòng có chút mơ hồ biết được chủ tử trước mắt dường như rất yêu thích hoa cỏ, nên lại mở miệng “Ngày mai nô tài bảo hạ nhân chiết một cành mang đến thư phòng điện hạ.”

Nghe thấy thế, Vinh Khô không nói gì, chỉ bước đến táng mai vàng xòe ra như tán ô, cước bộ chợt dừng lại. Lam Minh khéo léo liền cầm tán dù che lại, chỉ thấy chủ tử khẽ ngẩng đầu nhìn thẳng lên nơi đầu cành nơi những đóa hoa nhỏ ươm sắc vàng tỏa hương.

“Phía trước là Ngũ hoàng huynh?”

Lam Minh giật mình, nghe thấy thanh âm quen tai này, mí mắt chợt dựng lên, không khỏi có vài phần lo lắng nhìn sang chủ tử nhà mình... Người tới đúng thực là Thất hoàng tử, là hoàng tử ngoan liên nhất trong số các hoàng tử, chỉ là một hài tử chín tuổi, lại khiến người trong cung thượng hạ gặp liền tránh không kịp.

Vinh Khô chỉ vừa hồi cung vài ngày, tất nhiên là không hề biết, chỉ xoay người nhìn sang.

Là một hài tử thật khả ái, mày rậm mắt to, khiến hắn ngay lập tức nhớ đến Phó Hòa Cẩn. Bất quá người đang tới này nét tươi cười có vẻ thẳng thừng không e dè, sợ là so với Phó Hòa Cẩn còn muốn hoạt bát hơn.

Vinh Khô trên mặt bất động thanh sắc, khoe miệng gượng nét cười yếu ớt “Phải rồi, còn người là...”

Hài đồng nhảy dựng lên một cái, chạy đến bên cạnh Vinh Khô, tự nhiên như không ôm lấy tay hắn “Ngũ hoàng huynh, ta là Văn Nghĩa nha! Ca ca quay về kinh nhiều ngày, vậy mà cũng không đến nhìn huynh đệ chúng ta một chút.”

Nói xong, hai đồng nhìn như có vài phần ủy khuất.

Vinh Khô nghiêng đầu nhìn hai tử so với mình không thấp hơn bao nhiêu, thản nhiên cười cười “Ta mới từ dân gian trở về, chưa quen thuộc với những việc trong cung. Mấy ngày qua đều là học tập lễ nghi, nhất thời vô ý tứ mà chậm trễ các hoàng huynh hoàng đệ.”

Thân Văn Nghĩa giả vờ tỏ ra hào phóng khoát tay áo “Ca ca không cần áy náy, chúng ta nghe bảo người bận rộn nhiều việc. Thật ra ta vẫn muốn đến Thanh Thu cung gặp mặt, nhưng lại không dám quấy rầy người.”

Dứt lời, y chỉ sang hai người bên cạnh “Phải rồi, Ngũ ca ca, kia là Đại hoàng huynh cùng Tam hoàng huynh.”

Vinh Khô kỳ thật từ sớm đã chú ý đến hai người kia, một kẻ ước chừng mười bảy mười tám tuổi, là Trưởng Hoàng tử Thân Văn Tụng, người còn lại có vẻ ít tuổi hơn, là Tam Hoàng tử Thân Văn Ủy.

Dùng chút sức gạt tay khỏi Thân Văn Nghĩa, Vinh Khô không do dự bước lên phía trước, hướng hai vị hoàng huynh hành lễ “Vinh Khô kiến quá Đại hoàng huynh, kiến quá Tam hoàng huynh.”

Thân Văn Tụng là kẻ thừa hưởng nhiều nhất vẻ bề ngoài của Hoàng đế, thần sắc thanh lãnh, chỉ liếc mắt nhìn Vinh Khô một cái, nhẹ giọng đáp lại một tiếng rồi thôi.

Thân Văn Ủy thoát nhìn có vẻ thân thiện hơn, hắc tào nhả cười nói “Ngũ Hoàng đệ không cần đa lễ.” rồi nhìn Thân Văn Nghĩa còn quần lầy người Vinh Khô bảo “Văn Nghĩa, giờ đã không còn sớm, phụ hoàng một lát nữa sẽ vì Ngũ ca ca người thiết yến tẩy trần, người đừng náo loạn nữa.”

Lam Minh đứng ở bên cạnh, gặp cảnh huynh đệ hoàng thất ngoài mặt ai nấy đều một bộ khiêm tốn hòa khí, chẳng những không cảm thấy bất lo, trái lại tinh thần càng thêm nặng nề.

Ngày tổ chức yến tiệc tẩy trần cho Ngũ Hoàng tử ai nấy chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng đến.

Khi nhìn thấy Hoàng đế từ bậc thang bước xuống, tự mình nắm tay Ngũ Hoàng tử, giới thiệu hẳn cho đại thần trong triều cùng hậu cung phi tử và các hoàng tử, tất cả mọi người đều âm thầm hít một hơi.

...Ngũ Hoàng tử này, vậy mà lại được Hoàng đế quyền sủng đến như vậy. Trong nhất thời, từ đáy lòng của mỗi người đều rấp tâm tính kể.

Yến tiệc tẩy trần bề ngoài một bộ cảnh tượng quân thần hòa thuận vui vẻ, nhưng vai chính Thân Vinh Khô lại có vẻ quá mức im lặng, một người ngồi ở chỗ các huynh đệ chưa quen biết hết, chỉ đạm cười nghe các đại thần nói những lời tốt đẹp.

Hoàng đế nâng tửu trâng, ngũ khí mang theo vài phần vui sướng “Lý Quận vương xưa nay tĩnh lặng, ngược lại có chút hiền lành chất phác, sau này mong rằng các khanh gia chỉ bảo nhiều hơn.”

Lời nói của nam nhân hết như một vị phụ thân bình thường nói về hài tử nhà mình, ngoài mặt là khiêm tốn có chút hạ thấp, nhưng thực tế lại tràn đầy tự hào kiêu ngạo.

Triều thần đều hoảng hốt mà đồng ý.

Lại nghe Hoàng đế nói tiếp “Vinh Khô lưu lạc dân gian, may mắn gặp được Phó khanh cứu giúp, học được ít tri thức. Nhưng thân là Hoàng tử đương triều, tự nhiên tri thức phải học tập nhiều hơn. Ngày mai bắt đầu cùng các Hoàng tử vị thành niên khác đến Tây thư viện.”

“Liên ái khanh.” Hoàng đế nhìn về phía kẻ học thức đứng đầu trong triều Liên Trứ Ngôn nói “Vinh Khô làm phiên khanh chiếu cố.”

Dứt lời, ánh mắt nam nhân lộ ra vẻ từ ái, nhìn về người vẫn đang im lặng phía bên kia.

Hoàng đế không chút kiêng kỵ, trước mặt triều thần cùng các hoàng tử tỏ ra quan tâm Vinh Khô rõ rệt như vậy, khiến tất cả trong nhất thời tâm tư phức tạp.

Mãi đến hết giờ Tuất, Hoàng đế mới tuyên bố văn yên. Tất cả một lòng đầy tâm tư, ánh mắt phức tạp cung tiền Hoàng đế... cùng với người cũng đang ly khai Ngũ Hoàng tử Lý Quận vương.

Vinh Khô quỳ cung tiền Hoàng đế rời đi, cúi đầu, mắt nhìn chằm chằm vào sàn nhà dưới gối.

“Điện hạ” Lam Minh ngay lập tức nâng Vinh Khô dậy “Mặt đất lạnh, người nên đứng dậy đi.”

Vinh Khô nghe thấy ngẩng đầu, nhìn vào mắt Lam Minh

Ánh mắt như thế...

Lam Minh trong lòng nhảy dựng, cung nhân đều bảo vị điện hạ này ôn nhu khiêm tốn, nhưng hần lại cảm thấy người này chung quy không hề giống với vẻ ngoài như vậy...Nhiều lần vô ý không cẩn thận nhìn vào cặp mắt xinh đẹp kia, sắc đen thâm trầm, nhìn không ra một chút... khí tức của người sống.

“Lam Minh?”

Lam Minh cả kinh, vội vàng nâng Vinh Khô dậy, lặng lẽ gương mặt nhìn, lại thấy vẻ mặt mọi khi của người này, hắc mâu lộ ra nhu quang nhợt nhạt có chút mờ mịt.

Vừa buông tay Lam Minh ra, Vinh Khô chợt cảm thấy trước mắt thoáng chốc tối sầm, thân thể bỗng nhiên ngã về phía trước.

“Điện hạ!?” Lam Minh kinh hô ra tiếng.

11. Chương 11: Thanh Thu Tỏa Nguyệt

“Điện hạ!” Lam Minh hoảng hốt vội đỡ lấy Vinh Khô suýt nữa đã ngã quỵ, nôn nóng bảo “Người thân thể không khỏe, để nô tài thỉnh thái y...”

Ổn định cơ thể lại, Vinh Khô chậm rãi nhắm hai mắt, có chút khó chịu áp chế cảm giác chóng mặt đau đầu lại. Để Lam Minh dìu mình, thật cẩn trọng bước đến ải tháp ngồi xuống.

“Lam Minh”

Cơn hoa mắt đã bớt đôi chút, Vinh Khô ngược mắt nhìn thẳng vào ánh mắt lo lắng của Lam Minh, sắc mặt có chút tái nhợt “Không cần khẩn trương, ngày mai người đến Thái y viện bảo thái y kê được phương chữa đau đầu cho ta là được rồi. Bệnh của ta là bệnh cũ, mỗi khi hơi lao lực có chút đau đầu kịch liệt.”

Lam Minh nghe thấy, trong lòng bỗng dưng nổi lên ản ản chua xót.

“Điện hạ sao lại mắc phải bệnh như vậy?” Lam Minh bảo người cho thêm than đốt vào noãn lô, lại phân phó người chuẩn bị một ít nước ấm cùng khăn, bảo Vinh Khô nằm nghỉ, hiếm thấy mà nhiều lời thán “Người trong thời gian lưu lạc chắc hẳn là chịu rất nhiều khổ cực.”

Vinh Khô im lặng nằm, nhắm mắt mỉm cười, tùy tiện trả lời “Cũng không phải là chịu khổ gì.”

So với kiếp trước, hần cảm thấy như vậy đã là may mắn rồi, một năm kia lưu lạc đối với hần mà nói cũng không tính là chịu khổ.

Có điều bệnh cũ đau đầu này, chẳng biết trước được khi nào lại đột ngột phát đau. Hồi đầu chỉ là đôi lúc ngẫu nhiên, nên hần không bận lòng lắm. Hai năm trở lại đây, cơn đau thường xuyên tái phát, lúc ở Phò phủ cũng từng đến lang trung xem bệnh.

Lang trung bảo hần lúc nhỏ bị hàn khí xâm nhập vào cơ thể, bệnh căn không dứt, nhưng cũng không phải vấn đề gì lớn. Chỉ cần lưu tâm một chút, lúc thường chú ý tĩnh dưỡng là được, đừng để bản thân quá mệt mỏi.

Vô thức đưa tay xoa xoa thái dương, Vinh Khô đột nhiên nhớ tới cơn động đất lúc còn ở Mạn Thành. Khi đó hắn bị đá vụn va trúng đầu, cơ thể hoàn toàn không có bị thương gì, chỉ có sau đầu bị va đập.

Khi đó, cảm thấy đầu óc một trận tê dại, trước mặt phút chốc tối sầm, suýt nữa đã đoạn khí. Cũng may sau đó dần dần hoãn khí lại, tuy máu chảy không ít nhưng chung quy không bị bể đầu.

...Bệnh này, nói không chừng là di chứng do lần đó để lại.

Vinh Khô không hiểu y thuật, nên chỉ có thể đoán lung tung như thế.

Lam Minh thỉnh thoảng lại đổi khăn ẩm, đắp lên trán Vinh Khô. Thấy đối phương sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, y khấn trượng nói “Điện hạ, để nô tài đi Thái y viện...”

Vinh Khô trầm mặc, cũng không ngăn cản.

Gần đây chứng đau đầu thường xuyên tái phát, hơn nữa lần sau so với lần trước càng nghiêm trọng hơn. Hắn cũng không định giấu bệnh không chữa, vậy cứ để Thái y xem qua một chút cũng tốt... Tuy rằng ngày mai không rõ lại sẽ có cái tin đồn loại gì truyền ra.

Vừa nghĩ tới đó, Thái y đã ba chân bốn cẳng chạy đến. Hiện tại là hơn nửa đêm, thế là kinh động đến Hoàng đế.

Vinh Khô định đứng dậy hành lễ, Hoàng đế không kiên nhẫn vung tay.

“Mặc lão.”

Hoàng đế đứng cạnh đầu giường Vinh Khô, nhìn chằm chằm thiếu niên thoát nhìn có vẻ hết sức yếu ớt đang nằm trên giường, hỏi “Lý Quận vương có gì đáng ngại?”

Lão Thái y thăm dò mạch của Vinh Khô, vừa kê được phương vừa nói hiện trạng Vinh Khô, so với lang trung trước kia nói cũng không khác nhau mấy, cũng chỉ bảo Vinh Khô nhất định cần phải đại bổ một phen.

Hoàng đế khẽ gật đầu, nhíu mày nhìn Vinh Khô, trong lòng có chút ngũ vị tạp trần. Lại nhớ đến lúc trước còn ở Phó phủ, Phó Miễn có từng giải thích qua, Vinh Khô sở dĩ không học võ là do thể chất rất yếu. Bệnh căn là mắc phải trước khi vào Phó phủ, đến khi phát hiện đã vô phương vãn hồi.

Lúc đó y không hề để ý đến nhi tử này của mình, chỉ căn dặn Phó Miễn chăm sóc hắn, những thứ khác không quan tâm đến.

“Vinh Khô” nhìn sắc mặt Vinh Khô tái nhợt, nghĩ đến nhi tử của y mấy năm kia hắn đã trải qua đủ loại khó khăn gian khổ, Hoàng đế chợt có vài phần tâm phiền ý loạn, ánh mắt dịu lại, ngữ khí hòa hoãn chậm rãi nói “Thân thể người không khỏe, vậy tạm thời cứ ở lại Thanh Thu cung tĩnh dưỡng vài ngày, khi nào tốt rồi mới đến Tây thư viện học.”

Vinh Khô không từ chối, nhẹ giọng trả lời “Nhi thần đa tạ phụ hoàng quan tâm.”

“Đến khi người khỏi hẳn...” Hoàng đế nói tiếp “Trẫm sẽ phái người dạy người một bộ tâm pháp dưỡng thể và võ công thích hợp để người luyện tập. Thân là hoàng thất tử tôn ta thì phải văn thao võ lược, quyết không chấp nhận kẻ yếu kém.”

“Phụ hoàng giáo huấn rất phải.”

Thấy Vinh Khô ngoan ngoãn nghe lời, nói ra lời gì liền đáp ứng lời ấy, Hoàng đế càng sinh phiền hơn bèn đứng dậy, ném lại một câu “Nghỉ ngơi cho tốt.” rồi xoay người ly khai Thanh Thu cung.

Ngũ Hoàng tử lâm trọng bệnh.

Thái y được thỉnh vào cung chẩn bệnh cho Vinh Khô ngày hôm trước, hôm sau đã truyền ra tin tức này.

Trong nhất thời, Thanh Thu cung trở nên phi thường náo nhiệt. Triều thần, phi tử cùng các hoàng tử đều mượn việc thăm bệnh làm cớ để có thể đến Thanh Thu cung dò hỏi ít nhiều.

Ngày kế tiếp Vinh Khô sinh bệnh, Tấn Hầu cùng Bàng Thái úy lại một phen đến Thanh Thu cung.

Vinh Khô dựa người ngồi trên tọa ỷ rộng lớn, kiên nhẫn nghe lời dăn dò tỉ mỉ của Tấn Hầu. Lúc nhàn thoải, đôi lần ngẫu nhiên nghe hai người đề cập đến việc triều đình, phần lớn chỉ mỉm cười chứ không nói gì. Đến khi quá giờ dùng ngọc thiện, hai người mới tạm hoãn lại để dùng cơm.

Nhìn thấy thần sắc Vinh Khô cũng không xấu lắm, lại không phải bộ dáng như bệnh nặng, Tấn Hầu an tâm, đàm thoải từ những việc vặt vãnh trong sinh hoạt dần dần triệt để chuyển sang chuyện trong cung, chuyện trên triều, nhìn thấy bộ dáng ôn thuận khiêm hòa của Vinh Khô, Tấn Hầu cùng Bàng Thái úy trao đổi ánh mắt, rồi viện cớ để Vinh Khô đuổi Lam Minh đi.

Thấy hai người tựa như có như không thử mình, Vinh Khô cũng không tham gia lạm bàn, chỉ ngẫu nhiên nhắm vào một hai chuyện mà hỏi han.

“Cứu phụ đại nhân...” Vinh Khô cười cười “Hiện tại cũng đến giờ dụng thiện, sau khi dùng bữa xong, người lại tiếp tục nói một chút chuyện trong triều cho Vinh Khô được không?”

“Xem ta thật sự là hồ đồ...” Tấn Hầu từ ái mở miệng “Điện hạ thân thể không khỏe, phải mau mau bồi bổ.”

Vinh Khô gật gật đầu, liền truyền Lam Minh vào hầu hạ, chậm rãi dùng bữa được.

Đến lúc dùng ngọc thiện xong, hai người Tấn Hầu lưu lại Thanh Thu cung gần một canh giờ mới rời đi.

Lam Minh đứng sau lưng Vinh Khô, hai tay nhẹ nhàng xoa bóp trán đối phương.

Cúi đầu nhìn biểu tình thanh nhàn của chủ tử nhà mình, mấy lần y mở miệng định nói nhưng rồi lại do dự.

“Lam Minh” Vinh Khô không mở mắt, chỉ nhàn nhạt mỉm cười “Người hồ như có chút không tập trung, là mệt mỏi sao? Nếu vậy thì người lui xuống trước nghỉ ngơi đi, gọi những người khác đến hầu hạ.”

“Phiền Điện hạ bận tâm...” Lam Minh vội vàng trả lời “Nô tài vẫn rất khỏe, không cần phải nghỉ ngơi. Mấy hôm nay đều là nô tài hầu hạ Điện hạ, để những người khác nô tài không yên tâm.”

Vinh Khô nhẹ giọng đáp lời, không miễn cưỡng nữa.

Lam Minh lại cẩn thận nói tiếp “Điện hạ, người mới hồi cung không bao lâu, thân thể lại không khỏe, nô tài thấy người vẫn là dùng quá phí sức, nghỉ ngơi nhiều một chút...”

Vinh Khô có chút giật mình, nghĩ lại một chút mới biết đối phương thật sự chỉ là có ý tốt bèn cười nói “Lam Minh cứ an tâm, ta tự có chừng mực.”

Mặc kệ người khác có mục đích gì, hảo tâm hảo ý chân thật, hẩn tất sẽ nhận lấy.

Tấn Hầu cũng được, Lam Minh cũng được, thậm chí ngay cả Hoàng đế... vô luận sự quan tâm của họ hàm chứa tâm tư gì đi nữa cũng chẳng sao, hẩn đều thành tâm tiếp nhận, cũng sẽ lưu lại cảm kích trong lòng.

...Như vậy đủ rồi.

Những thứ thị phi phi khác, hẩn không có lòng dạ nào mà bận tâm, cũng vô năng vi lực.

Lam Minh nghe xong, âm thầm thở dài, cũng không tiếp tục lắm lời nữa.

Được phương lão thái y kê cho rất hữu hiệu, khoảng thời gian này Vinh Khô để đối phương châm kim trên đầu, cơn đau đầu tựa như hoàn toàn biến mất. Chỉ mấy ngày mà hẩn đã khôi phục lại tinh thần khí tức.

“Điện hạ, Bàng tiểu công tử cùng Lưu công tử đều đang đợi ngoài điện.”

Vinh Khô mặc y bào xong, nghe thấy bên gập mình với Lam Minh, bảo “Chúng ta ra ngoài đi.”

Hôm nay là ngày đầu tiên hẩn đi học, Hoàng đế chọn cho hẩn hai thư đồng. Bàng Thái úy kia quả thật là có bản lĩnh, dám đem yêu tôn của mình cùng trưởng tử Quan Tây Tướng quân sắp xếp để lại bên cạnh hẩn.

Thư đồng là ai, với Vinh Khô cũng đều không quan trọng, nên tự nhiên cũng không lên tiếng phản đối.

...Chỉ là, Tấn Hầu cùng Bằng Thái úy kia, dường như nhúng tay vào chuyện của hắn càng ngày càng nhiều hơn.

“Điện hạ” Lam Minh cắt ngang suy nghĩ của Vinh Khô, khẽ sát vào tai hắn nhẹ giọng nói “Nô tài vừa mới gặp Thống lĩnh thị vệ Nam Uyển, hắn bảo nô tài đem thư tín này giao cho ngài, bảo là Phó Tể tướng nhờ hắn chuyển giao.”

Phó Tể tướng?

Vinh Khô giật mình, lại chợt nhớ tới, mấy ngày trước, Phó lão gia nhân mãn nhiệm kỳ được triệu hồi về kinh thành. Cùng lúc Tể tướng Thích Phùng Nguyên tuổi già xin cáo lão, Hoàng đế bèn hạ chỉ thay Phó lão gia vào vị trí Tể tướng.

Không cần hỏi, người viết thư tín này, nhất định là Phó Hòa Cẩn.

1 Vô năng vi lực: Không có khả năng thực hiện, cái này lẽ ra muốn chuyển luôn thành ngữ việt, nhưng lại thấy nó không được ổn cho lắm.

12. Chương 12: Trường Kiếm Như Hồng

Do vội đến chỗ học, Vinh Khô nhận lấy thư tín trước.

Ở ngoại điện cùng hai thiếu niên chào hỏi xong, liền dẫn Lam Minh cùng hai thư đồng đi đến Tây thư viện.

Lúc trước ở Phó phủ đã được học không ít, hơn nữa hắn vốn thông minh lại cần cù học. Ngày đầu tiên học ở thư viện, cũng không cần cố gắng nhiều lắm.

Buổi học đầu tiên kéo dài quá ngọ, Liễn Trứ Ngôn đối với tân sinh này rất vừa lòng.

Trong Tây thư viện, các hoàng tử vị thành niên đều được đến học. Có lẽ là do đồ kị sự sủng ái của Hoàng đế, cũng có thể do xem thường Vinh Khô từng đã có đạo lưu lạc ở dân gian, các hoàng tử còn nhỏ không hiểu chuyện đều không tình nguyện tiếp cận hắn.

Ngoại trừ Thất Hoàng tử Thân Văn Nghĩa, vừa thấy Vinh Khô liền thân thiết gọi “Ngũ ca ca”.

Thượng ngọ học văn khóa, hạ ngọ luyện võ khóa. Vinh Khô thân thể hư nhược, nên Hoàng đế đặc biệt tạm miễn võ khóa của hắn, nên hiện tại hắn chỉ đứng ở một bên nhìn các Hoàng tử khác luyện tập.

Tiết trời giữa đông, bên ngoài giáo trường tuyết đóng một lớp rất dày, các Hoàng tử thành ra đều ở bên trong luyện tập võ công tiên pháp.

“Ngũ ca ca thân thể đã khỏe chưa?”

Để mặc tùy tùng thay mình lau mồ hôi, Thân Văn Nghĩa nhìn Vinh Khô đứng quan sát một bên nói “Ta thấy ca ca sắc mặt có chút tái nhợt, dù sao phụ hoàng cũng đã chuẩn không cần tập võ, người không bằng hồi cung trước đi.”

Nơi này tuy mang tiếng là bên trong, nhưng lại rất rộng rãi. Vinh Khô hơi híp mắt, nhìn về phía tập bắn ở phía xa, đạm thanh trả lời Thân Văn Nghĩa “Ta không sao”

Thân Văn Nghĩa theo tầm mắt Vinh Khô nhìn qua, cố làm vẻ tự nhiên cười hi hi bảo “Ngũ ca ca cũng thích bắn tiễn sao?” Nói xong, hắn hơi hơi rũ mí mắt “Trong các huynh đệ, ta bắn cung kém cõi nhất, không bằng ca ca chỉ giáo ta một chút.”

Đương lúc nghỉ ngơi, lời nói Thân Văn Nghĩa vừa thốt ra, xung quanh nhất thời phóng đến vô số tầm mắt. Vinh Khô thoáng hạ tầm mắt, nhẹ cười “Thất hoàng đệ, ta không biết bắn tiễn.”

Thân Văn Nghĩa tựa như lấp bắp kinh hãi, nét mặt cổ gượng, ôm lấy tay Vinh Khô làm nũng “Ngũ ca ca đừng gạt ta, nghe nói người ở Phó phủ mấy năm, đều đã từng võ sư tiên sinh học tập qua. Ta lần trước cùng mấy Hoàng huynh ở thảo trường ngoại thành có gặp Phó Hòa Cẩn, thấy hắn cười ngửa bắn cung cực kỳ lợi hại, người nhất định so với hắn không kém đâu.”

Nghe thế, Vinh Khô nâng ánh mắt, thần nhiên nhìn thần sắc khờ dại của hài tử trước mắt, khẽ đảo mắt, liền nhìn thấy tầm mắt tựa như có như không đang nhìn sang.

“Ta là nói thật.” hắn chậm rãi đứng lên, hướng tới phía bá tràng đi đến “Thất Hoàng đệ nếu thật muốn xem tiễn thuật của ta, ta đành cố thử một lần vậy.”

Thân Văn Nghĩa cao hứng ngẩng đầu, cố chạy theo đuổi kịp bước chân Vinh Khô, một bên líu ríu nói “Ta biết là Ngũ ca ca khiêm tốn mà.”

Khiêm tốn...

Trong ngoài hoàng cung, sợ là không ai không biết Ngũ hoàng tử bởi vì thân thể hư nhược nên chưa từng học qua võ. Lúc trước học kỹ mã đã là miễn cưỡng, vì dù sao thế giới này ngựa vẫn là phương tiện giao thông tối trọng yếu.

Những người vốn đang nghỉ đều nhìn sang bá tràng, đa phần là mang theo dò xét.

Từ tay thị vệ tiếp nhận cung tiễn, Vinh Khô tuy chưa từng học bắn cung nhưng về mặt lý luận cơ bản cũng hiểu biết. Hắn nhìn mọi người một lượt rồi giương cung, một mũi tên lập tức lao ra, bắn về hướng về bia ngắm.

Toàn trường tĩnh lặng.

Vinh Khô híp mắt, phảng phất cảm giác như không khí có chút quái dị. Một mũi tên lại một mũi tên liên tiếp bắn ra, thẳng đến khi tên trong tay đều đã bắn hết mới buông tay xuống, thở dài nói

“Thất Hoàng đệ, vi huynh bêu xấu.”

Thân Văn Nghĩa sắc mặt cứng đờ.

Quả thật là... bêu xấu.

Y vốn chỉ muốn làm khó dễ một chút, cũng là nhân tiện thử xem, lại không ngờ vị Hoàng huynh này... tiễn pháp lại kém đến mức như thế. Ngay cả bản thân y cũng đều cảm thấy không còn mặt mũi.

Bia ngắm ở đây đều là bia cổ phỏng theo dạng người lớn nhỏ có đủ cả. Lúc tập bắn, chỉ có trúng đầu hoặc giữa ngực mới coi như đủ tiêu chuẩn.

Người không biết bắn cung, chỉ cần có chút khí lực thì bắn mười phát, dù là bắn lung tung đi nữa cũng phải có một hai tên trúng bia. Hoàng huynh này lại trái ngược, dù là một bia cũng không trúng, ở Hạ Quốc sùng văn thượng võ này, quả thật đúng là việc đáng chê cười.

Vinh Khô lau mồ hôi hai bên thái dương, mắt nhìn về phía Thân Văn Nghĩa đang ngốc lảng, nhẹ hạ mi mắt, cước bộ không nhanh không chậm bước về nơi nghỉ ngơi.

“Thật sự là hảo nhi tử của trẫm!”

Một tiếng quát lạnh lùng phá vỡ im lặng, tất cả nghe thấy tiếng liền nhìn qua, cả kinh bật người quỳ xuống. Chỉ thấy Hoàng đế không biết từ khi nào bước vào, theo sau là ba vị Hoàng tử thành niên cùng mấy vị trọng thần.

“Tất cả miễn lễ.” Hoàng đế ngữ khí giận dữ vung tay áo, thẳng hướng Vinh Khô đi đến, ánh mắt đầy hàn ý “Bắn đến mười phát tiễn, vậy mà một lần cũng không trúng. Thân là hoàng tử Đại Hạ quốc ta mà tiễn pháp lại yếu kém đến mức như thế, thực sự là mất mặt hoàng thất!”

Đối với nộ khí ngập trời của Hoàng đế, Vinh Khô chỉ cúi đầu, có chút nhản mày.

Tiến pháp với hần tốt xấu cũng có ý nghĩa gì đâu.

Bất quá nơi này có không ít ngoại thần, Hoàng đế đa phần là vì hần đánh mất mặt mũi hoàng thất mới động khí đi...

“Thu Hân Thăng” Hoàng đế nhìn Thống lĩnh thị vệ bên cạnh bảo “Trẫm lệnh người từ hôm nay trở đi, cố gắng dạy Lý Quận vương tiên thuật.”

Lời Thái y dặn dò Vinh Khô không được để thân thể lao nhọc lúc trước, hiện tại tựa hồ đã hoàn toàn bị ai đó xem nhẹ. Bất quá, Vinh Khô nghĩ nghĩ rồi cũng không lo lắng lắm, thân thể hần vẫn chưa kém đến mức độ này... Huống chi bổ được trong hoàng cung quả thật rất tốt, thể chất của hần gần đây đã có một chút chuyển biến tốt đẹp.

Nếu không phải đã xác thực vô pháp luyện tập tiên thuật, trước kia hần ở Phó phủ cũng sẽ cố mà học ít nhiều.

Nhưng trước mắt, hần tựa hồ không có cách nào giải thích cho mình.

Mà... cũng không cần thiết lắm!

Sau ngày đầu tiên Vinh Khô đi học kể từ lúc hồi cung liền nổi lên lời đàm tiếu.

Hoàng đế nổi giận, liền hạ lệnh đợi đến lúc tuyết tan, ở ngoại ô lâm trường cử hành một cuộc khảo hạch kỵ xạ, hết thầy Hoàng tử cùng các Đại thần đều phải tham gia.

Nhìn sắc mặt Vinh Khô suốt từ đầu đến cuối đều là một vẻ nhản nhạt, tâm Hoàng đế bỗng nhiên sinh ra cảm giác vô lực có chút hoang đường, lửa giận nộ khí trong nháy mắt liền bị dập tắt vình ỏn.

Lạnh lùng dặn dò các Hoàng tử tiếp tục luyện tập xong, Hoàng đế liền phát tay áo bỏ đi.

“Ngũ hoàng đệ, phụ hoàng đã rời đi rồi, người mau mau đứng dậy đi.”

Vinh Khô hơi ngẩng đầu lên, nhìn Thân Văn Úy cười có vài phần bí hiểm, nhẹ giọng gọi “Tam hoàng huynh” rồi đứng dậy, ánh mắt nhìn sang người đứng cạnh Thân Văn Úy “Kiến quá Nhị hoàng huynh.”

Thân Văn Bân thản nhiên cười cười, ánh mắt đảo qua một lượt nhìn những kẻ đang nhìn sang bên này, đến khi tất cả đều hoảng sợ thu hồi tầm mắt, mới nhìn về phía Vinh Khô cười nói “Ngũ hoàng đệ không cần đa lễ. Võ khóa đã bắt đầu rồi, người nên cố gắng luyện tập một chút tiên pháp đi.”

Nghe vậy, Thân Văn Úy khẽ cười thành tiếng, nghiêng mắt nhìn Vinh Khô “Mới nãy ta thấy người đều bắn tiền cầm hết cả vào mộc bản sau bia bắn, nhìn thực không giống thể nhược vô lực cho lắm.”

“Tam hoàng đệ.” Thân Văn Bân trừng mắt nhìn Thân Văn Úy đang châm biếm, lại hướng Vinh Khô nói “Người không phải là hoàn toàn không hiểu về tiên pháp, chung quy chỉ là bắn không được chính xác, chốc nữa cùng Thu Thống lĩnh cố gắng học cách ngắm bia là được.”

Vinh Khô im lặng nghe hai vị hoàng huynh người tới ta đi nói, nhất nhất đồng ý.

“Nếu có gì không hiểu, cứ việc đến hỏi ta.” lúc gần đi, Thân Văn Bân nói với Vinh Khô như thế.

“Đa tạ Nhị hoàng huynh.”

Thân Văn Úy nghe xong, ý cười càng sâu, nhìn về phía Thân Văn Bân ý vị thâm trường “Nhị hoàng huynh, Ngũ hoàng đệ chỉ sợ không tới phiên người quan tâm... Đương kim Võ Trạng nguyên Thu Thống lĩnh cũng bị phụ hoàng hạ lệnh bảo hần dạy dỗ Ngũ hoàng đệ đấy chứ.”

Đến khi hai vị hoàng tử rời đi, luyện võ khóa mới khôi phục lại bình thường. Vinh Khô vốn cũng không có việc để làm, liền tuân thánh mệnh, nghe Thu Hân Thăng chỉ đạo tập luyện tiên thuật.

Mãi cho đến lúc kết thúc, hần cũng có lần xem bắn trúng bia cỏ.

Tiến Vinh Khô hồi Thanh Thu cung, Thu Hân Thăng mới thở một hơi thật dài : Cái bia ngắm lớn như vậy, Lý Quận vương này ngay cả ngắm cũng không chính xác!

13. Chương 13: La Vông Hà Giải

Xem xong thư tín, Vinh Khô gấp cẩn thận lại rồi giao cho Lam Minh cất đi, xong lại tiếp tục vùi đầu viết tự thiếp.

Trong thư tín, Phó Hòa Cẩn chỉ giản lược viết vài chuyện xảy ra dạo gần đây, cũng không có tiếp tục truy hỏi về thân thể Vinh Khô nữa. Hải tử kia, có lẽ là đã biết thân phận của hắn rồi không chừng. Chính vì lẽ này, có lẽ sau này hai người bọn họ khó lòng mà gặp lại.

Phó Miễn là trọng thần rất được tin cậy của Hoàng đế, tất nhiên sẽ không để cho nhi tử của mình bị kéo vào giữa vòng vây của mấy vị Hoàng tử.

Vinh Khô hiểu rõ, phong thư này chắc là ngoại lệ, e là từ giờ sẽ không có thêm phong nào nữa.

Không thể phủ nhận là có một chút tiếc nuối, nhưng mà lại cảm thấy thoải mái nhiều hơn.

....

Vinh Khô đoán không sai, hiện tại đã quá ba năm, không hề nhận được đôi câu vài lời nào của Phó Hòa Cẩn.

Nhưng ngẫu nhiên cũng có thể nghe được, nhi tử của Tể tướng võ công kỳ xạ xuất sắc, nổi trội hẳn so với đám con cháu đồng lứa trong đám người quan lại.

Thậm chí vừa mới mấy hôm trước đây thôi, một hải tử vừa tròn mười ba như hắn lại có thể thuận phục Liệt mã do Tây Vực tiến cống.

Hoàng đế đại hỉ, đem Liệt mã trực tiếp ban cho y.

Nghe Lam Minh kể lại chuyện Phó Hòa Cẩn, Vinh Khô chỉ thản nhiên nở nụ cười. Chợt nhớ lại, lúc trước hải tử kì từng đứng cạnh hắn thốt ra hảo ngôn tráng chí.

Nghĩ nghĩ, vài năm nữa thôi, Đại Hạ quốc chắc chắn sẽ có một vị Đại tướng quân kiêu dũng thiện chiến.

Lam Minh nhìn thấy nét cười của chủ tử nơi khóe miệng mang theo một mặt ấm áp chân thực, bèn nhẹ giọng hỏi “Điện hạ nghĩ về việc gì lại vui vẻ như vậy?”

Vinh Khô đứng dậy, đi về phía Thiên điện, một mặt trả lời Lam Minh “Phó gia tiểu công tử thừa còn niên thiếu đã lập chí phải làm Đại tướng quân. Hắn hiện tại quả thực đã một thân kỳ xạ vô song, thiết nghĩ không bao lâu nữa Đại Hạ quốc ta sẽ có một vị Tướng dũng mãnh cường hãn, lòng ta đương nhiên phải thực cao hứng.”

Ba năm nay, một đôi chủ tớ hai người tương xử cực kỳ hòa thuận. Thái độ làm người của Vinh Khô ôn hòa, gần như là mạn bất kinh tâm². Lam Minh thì mọi sự đều cẩn thận tỉ mỉ, sắp xếp mọi việc ở Thanh Thu cung đều gọn gàng rõ ràng. Lâu ngày thành quen, hai người cũng có khi một hai câu vui đùa. Thái độ Lam Minh đối với Vinh Khô cũng không hoàn toàn là kính cẩn, ngẫu nhiên cũng sẽ có lúc tùy ý.

Lam Minh nghe xong, liền mỉm cười theo. Y biết rõ chủ tử mình ngày xưa cùng Phó tiểu công tử có chút giao tình, ngày thường cũng tự nhiên lưu tâm hơn một chút đối với tin tức đối phương.

“Điện hạ, người muốn ra ngoài một chút?” Lam Minh tuy miệng hỏi, nhưng tay đã cầm thao một chiếc áo choàng màu trắng, cẩn thận giúp Vinh Khô khoác lên “Ngày xuân thường lạnh, thân thể người không tốt, nô tài thấy nên cẩn thận.”

Vinh Khô nghe lời Lam Minh nói, chỉ khẽ cười.

Vài năm nay được an dưỡng, hơn nữa Hoàng đế còn cố tình phái người đến dạy tâm pháp cho hắn. Thể chất thiên hàn vi hư³ của hắn trước đây đã cải thiện được rất nhiều.

Chỉ có...

“Chúng đau đầu này của Điện hạ sao không thấy chuyển biến tốt được chút nào? Lam Minh lo lắng thở dài “Lúc trước được phương mà lão Thái y kê cho rõ ràng dùng có hiệu quả, dùng vài lần rồi tự đứng lại chẳng còn chút hiệu quả gì.”

Vinh Khô nhặt giọng trả lời “Không sao.”

Được của Mạc lão Thái y, ban đầu quả thật là giúp cơn đau đầu của hắn giảm hẳn, thậm chí trong một thời gian dài cũng chưa từng tái phát. Không hiểu vì sao một năm trở đây mà được bỗng nhiên mất hiệu nghiệm.

Hầu hết các Thái y đều bó tay, hoàn toàn không có biện pháp, chỉ bảo không phải bệnh gì nặng, ngàn vãn lần chú ý tĩnh dưỡng.

“Mấy ngày nữa lại đến kỳ săn bắn...” Lam Minh lại mở miệng, nói bên tai Vinh Khô “...trước kia Hoàng thượng miễn Điện hạ học kỵ xạ, không bằng lần này người cứ ở lại cung mà nghỉ ngơi.”

Vinh Khô khẽ lắc đầu, tầm mắt hạ xuống mờ mịt nhìn đất “Phụ hoàng đã bảo tất cả các Hoàng tử đều phải tùy giá, ta không thiện kỵ xạ, có đi cũng sẽ không tham gia săn, cùng lắm chỉ là nơi tĩnh dưỡng vài ngày thôi.”

Dứt lời, hắn vui vẻ cười cười “Mấy năm nay ta hầu như chỉ ở Thanh Thu cung, không thì đến Tây thư viện, nhân dịp này ra cung một chút cũng tốt.”

Lam Minh thầm thở dài, gật đầu đồng thuận, tầm mắt dời xuống chân Vinh Khô, vội vàng đỡ lấy đôi phương, mở miệng như trách cứ “Điện hạ, người sao lại thất thần như vậy, nơi này có bậc thang cũng không nhìn thấy.”

Vinh Khô im lặng một chút, cười khẽ “A, có lẽ là trong người hơi mệt.”

Lam Minh bất đắc dĩ đành phải chuyển tâm chú ý dưới chân Vinh Khô. Chủ tử này của hắn, tựa hồ như luôn thần du thiên ngoại⁴. Thậm chí ngay cả đi đường cũng chẳng lúc nào tập trung, thường xuyên không thèm nhìn đường trước mặt, luôn khép hờ mắt như đang suy nghĩ, mà cũng chẳng biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Điện hạ” nhìn thấy ở thạch đình lý ở phía trước có người ngồi, Lam Minh vội vã nói với Vinh Khô “Bên kia hình như là Lệ Thân vương.”

Trong số các Hoàng tử, người duy nhất có giao hảo với Vinh Khô là Nhị Hoàng tử.

“Nhị hoàng huynh?” Vinh Khô ngẩng đầu, cổ giương mi mắt nhìn qua “Chúng ta sang đó đi.”

Vinh Khô vừa mới đến, Thân Văn Bán liền phát giác ra chủ tớ hai người, bèn tĩnh tọa chờ hai người đi qua. Lại thấy Vinh Khô vẫn là một bộ dạng chậm chậm bước đến, khóe miệng không tự giác khẽ nhếch lên.

“Ngũ Hoàng đệ.” Thân Văn Bán ra hiệu cho Lam Minh miễn lễ, trực tiếp nói với Vinh Khô “Người bước đi đúng thật là không nhanh không chậm.”

Chỉ sợ dù có là phụ hoàng của bọn họ đứng chờ đi nữa, Hoàng đệ này của hắn cũng là mang một bộ dạng chậm chậm như vậy mà bước đến.

“Nhị Hoàng huynh.” Vinh Khô ngồi vào cạnh thạch bàn, nhìn về phía người ngồi đối diện “Hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây?”

Không cần hỏi, hắn cũng biết người này là vì tìm mình.

Mấy năm qua, người thực sự quan tâm hắn trong hoàng cung này, e là chỉ có duy nhất người đang ngồi trước mắt này. Mà ngay cả Thân Văn Nghĩa, người ban đầu thích bám dính hắn kia, khi thấy hắn đối mặt dù là với bất cứ chuyện gì cũng là một bộ dáng không để tâm cũng dần dần mất đi hứng thú với hắn.

Những người khác càng không cần nói đến. Ngoại trừ vị Đại hoàng tử đối với tất cả mọi người đều lãnh đạm, những huynh đệ khác e là tận đáy lòng không ai cảm thấy thích hắn. Dù sao thì, “sủng ái” cùng “quan tâm” của Hoàng đế dành cho hắn mấy năm nay đều không hề thay đổi.

“Hôm nay ngày nghỉ.” Thân Văn Bản trả lời “Cảm thấy không có gì làm, hơn nữa cũng lâu rồi không gặp nên liền đến thăm người.”

“Phiền Hoàng huynh quan tâm.”

Nghe vậy, Thân Văn Bản trừng mắt liếc Vinh Khô một cái “Người cũng thật là, cả ngày đều không bước chân ra cửa, muốn gặp người cũng chỉ có thể chờ ở đây.” nói xong liền chuyển đề tài “Kỳ săn bắn cũng sắp bắt đầu rồi, lần này người có đi không?”

Đại Hạ quốc trên dưới đều rõ, Lý Quận vương tối thụ thánh sủng, văn thao võ lực ít có ai bì, nhưng kỳ xạ chỉ kỳ thì lại không bằng hài đồng bảy tám tuổi. Năm đó Hoàng đế cử hành khảo hạch kỳ xạ, Lý Quận vương lần đó một mũi tên cũng bắn không trúng, còn suýt nữa bị ngựa hất xuống đất.

Mặc dù vậy, Hoàng đế cũng không tỏ ra chán ghét mà vứt bỏ hẳn, còn hạ lệnh miễn cho Lý Quận vương không cần học kỳ xạ khóa.

“Đi.”

Nghe vậy, Thân Văn Bản bật cười “Chắc là do phụ hoàng yêu cầu?”

Vinh Khô không phải bác, chỉ nhàn nhạt nở nụ cười. Vị phụ hoàng kia của hắn thật sự là người kỳ lạ, rõ ràng là người rất lãnh mạc, rõ ràng là không hề thích hắn, nhưng thái độ đối xử với hắn cùng với những người khác thì lại bất đồng. Ngoại nhân nhìn vào thật sự giống như là đang sung ái hắn...

Bất quá, hắn cũng dần dần quen với việc này.

Sung ái cũng tốt, chán ghét hay vứt bỏ cũng thế, thật ra cũng chẳng có gì khác nhau.

“Ngũ Hoàng đệ, lần đó bắn tiễn, là người cố ý bắn lệch bia ngắm sao?”

Vinh Khô run nhẹ người, chưa kịp phản ứng, lời Thân Văn Bản là ám chỉ chuyện xảy ra lần đầu tiên ở bãi tập bắn.

Thân Văn Bản chăm chú nhìn gương mặt thanh lệ đang căng thẳng, nhân thần liêm liêm “Vì sao phải làm như vậy?”

Vinh Khô thản nhiên cười cười, hạ tầm mắt nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay mở ra đặt trên đầu gối, nhẹ giọng nói “Đại Hạ quốc trọng kỳ xạ, đối với Hoàng tử đòi hỏi cực kỳ nghiêm. Nếu ngay từ đầu ta rất kém thì chung quy càng về sau càng kém cũng không ai trách cứ.”

Thân Văn Bản nhíu mày “Làm sao người biết công phu kỳ xạ của mình sẽ ngày càng kém đi?” lại tiếp “Nói đến võ công, chưa đầy ba năm mà người đã tiến bộ thần tốc, ngay cả ta cũng đã bại.”

Tựa như nhớ đến điều gì, Vinh Khô có chút ngượng ngùng trả lời “Lần tỷ thí đó, là do ta lợi dụng ưu thế mới thắng được.”

Người Hoàng đế phái tới dạy võ công cho hắn vốn là kẻ rất lợi hại, hơn nữa tâm pháp võ thuật phòng ngự mà hắn luyện rất đặc biệt, nhờ vào mấy cái đó thôi cũng đã chiếm ưu thế tuyệt đối.

“Có mới nói.” Thân Văn Bản tựa tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn Vinh Khô “Người mới chỉ học võ ba năm, vốn dĩ chính trận tỷ thí kia đã là không công bằng, huống chi cả ta và người đều bị bịt mắt.”

Kỳ thực là ngang tay, nhưng xét thấy Vinh Khô chỉ luyện võ công vài năm, Hoàng đế vẫn tuyên bố Thân Văn Bản thua cuộc.

Vinh Khô nghe lời y nói xong, chỉ cười cười chứ không nói gì nữa.

1 Niên ấu : còn nhỏ tuổi

2 Mạn bất kinh tâm: [] không chút để ý/mạn bất kinh tâm/ thờ ơ/ không để ý/không đếm xỉa tới (source: Dict)

3 Thiên hàn vi huy: Trời lạnh là bệnh, nhược

4 Thần du thiên ngoại: đại khái là đi đâu đó trên trời chứ không ở dưới đất

14. Chương 14: Sái Ý Du Nhiên

Cung nhân dọn dẹp mọi thứ trong vô thanh, đi lại cũng thật cẩn thận, đến cả thở cũng không dám thở mạnh.

Vinh Khô cúi đầu, im lặng ngồi một bên.

“Người đang suy nghĩ cái gì?”

Hoàng đế khẽ cau mày nhìn thiếu niên trước mặt, chỉ cần ở cạnh người này, y luôn khó có thể khống chế tâm trạng của mình, nhin không được mà chú ý nhất cử nhất động của đối phương. Ba năm qua, y vẫn như trước, không thể nào đoán được tâm tư của thiếu niên này.

Trước khi Vinh Khô hồi cung, những việc làm lén lút của đám người Tấn Đình Chi cùng Bàng Thân đều được che giấu cực kỳ cẩn thận. Kỳ thực chỉ cần dụng một chút nhân lực và sức lực, y tự có cách triệt để tra ra thể lực của bọn họ. Không thì phí một phen khí lực cũng có thể đem tai họa ngầm này thanh trừ bảy tám phần.

Có điều Tấn Hầu phủ hiện tại đã khác so với trước đây. Tấn Hầu này vẫn còn có chút giá trị lợi dụng.

Chế hành¹ của triều đình từ xưa đến nay, luôn cần có vài thế lực trụ cột nhưng bất đồng chống đối song song nhau. Mà đại diện cho phe cánh lão phái là Tấn Đình Chi lại có điểm yếu của mình, là thân nhân của y.

Huống hồ quân cờ trước mắt này thân phận không giống người thường, đối với Tấn Hầu cùng những kẻ theo hần, tuyệt đối là công cụ tốt đối với việc tranh đoạt quyền thế.

Thế thì cứ tiện tay thuận thủy thôi chu² một chuyến đi vậy.

Đại Hạ từ khi khai quốc đến nay, kẻ kế thừa ngôi vị Hoàng đế đều là thông qua tranh đấu mà đoạt được. Thân Hoa Ngự y cũng là kẻ đã dẫm lên máu của thân huynh đệ mà bước lên hoàng vị, thế nên hiện tại đối với nhi tử, tất nhiên cũng sẽ không lưu tình.

Hoàng thất vốn là nơi thắng làm vua thua làm giặc.

Y chỉ cần ngồi im lặng mà thưởng thức các trọng thần cùng hoàng tử tranh đấu với nhau.

Lúc trước Phó Miễn trong lúc vô ý mà thu lưu hài tử vừa sinh ra đã bị y vứt bỏ này. Y dù biết rõ tung tích của đối phương, cũng mặc kệ không bận tâm. Chỉ bảo Phó Miễn coi trọng hần, lưu mạng sống cho hần là được rồi.

Mãi cho đến khi vì phục trở lại cố đô, y nhiều lần nghe Phó Miễn nhắc đến người này, trùng hợp lúc này các hoàng tử lớn trong cung cũng đã đến tuổi thành niên, không thì cũng là cận thành niên, những tên này bắt đầu có khuynh hướng không an phận. Thế là y nhất thời nổi ý, quyết định thử gắp hài tử này một lần. Nếu có thể lợi dụng thì mang về hoàng cung cũng không tệ lắm.

Trong lòng y, ngay từ đầu Vinh Khô đã là một khí tử³.

Nhưng mà, vĩnh viễn y cũng không thể nào quên được cảnh tượng lần đầu tiên gặp thiếu niên này.

Dưới hoàng hôn, thiếu niên nhỏ nhắn gầy yếu lẳng lặng đứng im bên bờ hồ.

Một hình ảnh rất bình thường như thế, lại khiến cho y như thế nào cũng vô pháp quên đi. Hình ảnh ấy từ lúc đó trở đi lúc nào cũng thoáng ẩn thoáng hiện trong đầu y.

Có đôi lúc y nhìn thiếu niên trầm tĩnh này mà không khỏi nổi lên lòng nghi ngờ, cho rằng người này tâm tư quá mức thâm trầm.

Cũng có đôi khi y nhìn thiếu niên dường như đối với mọi sự đều không để vào tâm, lại không biết tại sao nổi lên một chút hoang mang trong lòng.

Với Vinh Khô, trong lòng y nảy cảm giác không thể nắm được trong tay, cảm giác trước giờ y chưa từng gặp phải...

Vinh Khô nâng mắt, nhìn về phía người đang hỏi mình "Nhi thần nghĩ đến kì sắp bắn sắp tới."

Ánh mắt hần lúc tốt lúc xấu.

Địa điểm đi săn là ở bãi săn ngoại thành, không thể so với nội cung quen thuộc, hành động bình thường tất nhiên sẽ có chỗ bất tiện.

Hoàng đế thản nhiên đáp lại "Chú tâm quan sát một chút là được." dừng một lát, lại tiếp "Người kỵ xạ không tốt, trầm cũng không truy cứu, nhưng đã là hoàng tử Đại Hạ, võ nghệ tuyệt đối không được thua kém. Lúc thường luyện công cho tốt, đừng nghĩ đến chuyện lợi dụng ưu thế."

"Phụ hoàng giáo huấn rất phải." Vinh Khô nhẹ giọng đáp "Nhi thần sau này sẽ cố gắng theo võ sư học tập."

Lợi dụng ưu thế mà Hoàng đế nói là ám chỉ đến lần thí võ kia, hần đã đưa ra đề nghị che mắt mình cùng đối thủ tỷ thí.

Vừa vặn đối thủ của hần lúc đó là Nhị Hoàng huynh, đối phương tất nhiên không muốn thừa dịp mà thắng hần nên cũng đồng ý bịt hai mắt mình lại.

Kết quả là hần thắng, Hoàng đế tất nhiên cho là hần đã sử dụng thủ đoạn!

Nghe Vinh Khô trả lời, nét mặt Hoàng đế càng khó coi hơn. Mấy năm qua, lời thiếu niên này nói với y nhiều nhất cũng không ngoài những câu nói nhận lệnh.

Không hiểu sao, y có chút không thích.

Hoàng đế không kiên nhẫn phát tay bảo "Được rồi, người lui ra đi."

Từ Dục Hoàn cung đi ra, Vinh Khô liền đụng phải các huynh đệ của mình.

Cầm đầu chính là Tam Hoàng huynh của hần, Huệ Thân vương Thân Văn Úy. Đối phương nói với hần vài câu, vờ như vô tình mà hỏi "Ngũ Hoàng đệ đây cũng là đến dụng thiện cùng phụ hoàng sao?"

Vinh Khô không giấu diếm, hạ mắt nhìn vào mũi chân, thản nhiên trả lời "Ân."

Thân Văn Úy nghe xong, cổ quái nở nụ cười "Phụ hoàng thật đúng là quan tâm người..." nói xong lại bảo "Vẫn còn nửa năm nữa người sẽ thành niên nhỉ, phụ hoàng đã cho người chọn nơi kiến phủ nào chưa?"

Đưa tay xoa nhẹ trán, Vinh Khô thấp giọng trả lời "Xuất cung kiến phủ, cũng không vội lắm, phụ hoàng tự có định đoạt... Hoàng huynh nếu không còn việc quan trọng, vậy Vinh Khô hồi Thanh Thu cung trước."

Thân Văn Úy này đối với mọi người đều là tao nhã hữu lễ. Nhưng từ sau lần tham gia yến tiệc tẩy trần, mỗi lần gặp mặt y, giống như e phải một hai câu châm chọc hần mới thỏa mãn.

"Sao thế?" Thân Văn Úy nhìn chằm chằm gương mặt trắng nhợt của Vinh Khô, tự tiểu phi tiểu "Cùng ta nói chuyện rất khó chịu sao?"

Nhẹ nhàng hạ lông mi, Vinh Khô trả lời "Hoàng đệ không dám." lại nâng mi đảo mắt nhìn các Huynh đệ đứng một bên "Vinh Khô còn có vài khóa nghiệp cần học, đi trước một bước.

Dứt lời, cũng không thèm nhìn phản ứng của mọi người liền cùng Lam Minh tự ý rời đi. Thân Văn Úy nhui mày, chờ đến khi thân ảnh Vinh Khô biến mất ở hành lang gấp khúc rồi, mới khẽ hừ một tiếng xoay người đi.

Ngày đi sẵn đến rất nhanh.

“Chứng đau đầu của Điện hạ có đỡ chút nào chưa?”

Lúc xuất phát, Lam Minh có chút lo lắng hỏi Vinh Khô, đến khi nhìn thấy nụ cười trấn an của đối phương mới cảm thấy an tâm, chuyển đề tài “Nghe nói lần này có không ít công tử nhà vương công đại thần cũng tham gia.”

“Phó Tiểu công tử nhất định cũng theo bọn họ đến.”

Vinh Khô nghe vậy khẽ cười “Công phu xạ của hắn cực hảo, lần này nhất định sẽ rất nổi trội.”

“Nổi trội thì sao!” một đạo tăng âm trong trẻo từ ngoài cửa cung đột nhiên truyền đến “Bản công tử đây chính là có bản lĩnh thật sự trong người, những kẻ khác đừng hòng muốn nổi trội hơn bản công tử!”

Vinh Khô thình lình dừng bước, có chút giật mình, trừng lớn ánh mắt, nhìn đến thân ảnh mơ hồ đang nghiêng người dựa vào cửa... Phó Hòa Cẩn?

Vài năm không gặp, hiện tại vóc dáng người kia to cao lên không ít, đang trong tâm trạng cực kỳ cao hứng “Vinh Khô, lâu rồi không gặp!”

“Gào loạn cái gì!” Lam Minh gần giọng quát to “Nơi này là hoàng cung, hơn nữa... Phó tiểu công tử, ngài thấy Điện hạ sao không biết quỳ xuống, lại dám gọi thẳng tọc danh của Điện hạ?”

“Lam Minh”

Vinh Khô nhẹ giọng hạ lệnh cho Lam Minh, tăng nhanh cước bộ dừng lại trước mặt Phó Hòa Cẩn, nhẹ nở nụ cười “Đã lâu không gặp...” nhưng lại không ngờ, hài tử này hoàn toàn mất đi vẻ nhút nhát ngày nào, hoàn toàn thay đổi hẳn.

Phó Hòa Cẩn lúc này còn có chút không tự nhiên, vừa trông thấy nụ cười quen thuộc, trong nháy mắt đã hoàn toàn thả lỏng tâm tình, cũng không thềm màng xung quanh, ôm lấy Vinh Khô, gọi một hơi “Vinh Khô, Vinh Khô...”

“Được rồi.” Vinh Khô bật cười “Cũng đã mười ba tuổi, sao vẫn giống hệt hài tử như vậy chứ.”

Về xa lạ cùng ngăn cách lúc trước đã nhạt đi rất nhiều. Đã ba năm trôi qua, nhưng giữa hai người tựa như không hề lưu lại chút bóng dáng nào của quãng thời gian ba năm kia.

Phó Hòa Cẩn nhìn thấy ánh mắt chằm chằm của Lam Minh, mới chợt nhận ra hành vi thất lễ của mình.

Ngượng ngùng rút tay lại, Phó Hòa Cẩn gắt gao nhìn chằm chằm vào gương mặt Vinh Khô “Vinh Khô, chúng ta thật sự đã lâu rồi không gặp.”

“À, người nói mấy lần rồi.” Vinh Khô nhẹ nhàng mỉm cười “Hôm nay là ngày xuất phát đến chỗ sẵn, người tại sao lại tiến cung làm gì?”

“Ta đã cầu xin phụ thân nhiều lần...” Phó Hòa Cẩn trả lời ngắn gọn “...người mới cho phép ta gặp người... Ta nhất thời hưng phấn, chợt nhớ người cũng tham gia đi sẵn nên tiện thể tiến cung tìm người.”

Phó Hòa Cẩn vẫn giống hệt như trước, vừa lời kéo Vinh Khô vừa cần nhả cử như nói không ngừng.

Thở dài một cái, Vinh Khô xoa xoa thái dương “Duệ Trữ, nếu không xuất cung, chúng ta sẽ không đuổi kịp mọi người.”

Nghe vậy, lúc này Phó Hòa Cẩn mới ngượng ngùng khép miệng lại, theo chủ tử Vinh Khô lên mã xa xuất cung.

1 Chế hành : chế là lệ/quy định, đại khái như là phải có; còn hành là cân cân, hai từ này nôm na mà diễn giải là sự cân bằng cần có (trong triều đình)

2 Thuận thủy trôi chu: [] thuận nước mà đẩy thuyền, có sẵn thì cứ ăn, đại khái là thế

3 Khí tử: đứa con đã chết (*cẩn khản* tội em ấy quá)

15. Chương 15: Thả Khán Thanh Sơn

Sơn quang hốt lạc, tán phát tịch lương¹.

Lam Minh cầm trên tay bĩ sưởng² bạc sắc, nét mặt gấp gáp đi đi lại lại khắp nơi trong doanh địa. Chợt nghe một tiếng ngựa hí, phía trước có vài thế gia công tử đang cùng nhau bàn luận về chuyện đi săn hôm nay thu hoạch những gì.

“Lam tổng quản!”

Lam Minh bắt đắc dĩ dừng bước, hành lễ với Phó Hòa Cẩn “Phó tiểu công tử, nô tài...”

Phó Hòa Cẩn khấn trương hỏi “Vinh... Điện hạ đâu?”

Hiện tại y đối với việc săn bắn không có hứng thú. Vốn dĩ hôm nay dự định cùng Vinh Khô tái mã một trận như lúc trước— y không tin Vinh Khô thực sự ngay cả ngựa cũng không cưỡng được.

Bất quá vì Hoàng đế đặc biệt coi trọng lần đi săn này, nên hết thảy thế gia công tử đều buộc phải tham gia, nếu đứng đầu sẽ được ngợi khen.

Lam Minh sắc mặt khó xử “Điện hạ, người...” dừng một chút, đảo nhanh mắt nhìn bốn phía rồi mới khẽ sát vào cạnh Phó Hòa Cẩn hạ giọng nói “Phó tiểu công tử, không thấy Điện hạ đâu.”

Phó Hòa Cẩn ngẩn người “Không thấy?” nhất thời y cũng không để tâm tới ý tứ trong lời nói của Lam Minh.

Lam Minh trong lòng sốt ruột, tìm cả ngày cũng không thấy Vinh Khô, vốn định đi bẩm báo Hoàng đế nên cũng không muốn tiếp tục dây dưa với Phó Hòa Cẩn nữa, bèn nói sơ lược “Lúc này ở triền núi phía tây, Điện hạ bảo muốn nhìn các ngài săn bắn một chút. Nô tài thấy trong núi có chút lạnh, nên thay Điện hạ trở về lấy bì sưởng, không ngờ đến khi nô tài quay lại triền núi thì không thấy bóng dáng Điện hạ đâu...”

Vừa nghe nói xong, Phó Hòa Cẩn lập tức nôn nóng nín vạt áo Lam Minh “Vậy tại sao người không đi tìm người đi! Bãi săn rất triền núi phía Tây gần rừng hoang, nơi đó có rất nhiều dã thú...”

“Những nơi có thể tìm nô tài đều đã tìm qua.” sắc mặt Lam Minh trở nên khó coi, ngữ khí theo đó cũng câu gắt một chút “Nô tài đang định đi bẩm báo Hoàng thượng, Phó tiểu công tử, thỉnh ngài buông nô tài...”

Dứt lời, y liền né đi, không tiếp tục để ý đối phương nữa mà vội vàng chạy về hướng lều của Hoàng đế.

Ngược sáng, Vinh Khô căn bản không thể thấy rõ hai người đối diện.

Hắn xoa nhẹ hai mắt cá chân một chút rồi mới chậm rãi đứng lên, chăm chú nhìn thẳng vào bóng đen của người đứng bên kia.

Đang lúc Vinh Khô đắn đo có nên mở miệng hay không thì phía đối diện truyền đến một đạo thanh âm hùng hậu mà trầm thấp “Người là người phương nào?”

Buông tay xuống, hắn im lặng một lúc mới chậm rãi trả lời “Thân Vinh Khô.”

“Nguyên lai là Lý Quận vương...”

Từ thanh âm, có thể đoán là một người còn trẻ. Vinh Khô hơi híp mắt, muốn trông thấy bộ dạng của người đang nói cho rõ, nhưng mà hiện tại trời đang lúc chạng vạng, ánh sáng đã dần tắt hẳn, hắn chỉ có thể dựa vào thanh âm mà đoán được đối phương có ba người.

Phía đối diện im lặng một chút, người lúc này nói chuyện lại mở miệng “Thần Viên Hoàn tham kiến Vương gia.”

Bóng người thoáng lay động hạ thấp xuống, có lẽ là hai người đứng ở ngoài ánh sáng hướng hắn quỳ xuống.

Vinh Khô không bảo đối phương đứng dậy, chỉ rĩ mi mắt khẽ cười cười “Viên đại nhân...”

“Kỳ thật trong triều, trên dưới đều gọi ta là Ngũ điện hạ...”

Đối phương không lên tiếng trả lời, hần suy nghĩ một lúc lại bổ sung “Mắt ta nhìn không tốt lắm, bắt quá ta có thể từ thanh âm mà đoán ra vị trí của ba người các ngươi.”

Lời vừa nói ra, hai người đang quỳ trên mặt đất lập tức phi thân đánh về phía Vinh Khô. Hai người liên thủ kích xuất chưởng về phía hần. Thân thể Vinh Khô gặp nguy hiểm liền cấp tốc lùi về phía sau, phạt châu trên cổ tay trong nháy mắt bung tứ tán, hướng bốn phương tám hướng mà bắn tới.

Hai người vây công³ nhanh nhẹn né tránh, kể lúc này muốn đánh lén Vinh Khô vừa vặn bị phạt châu bắn trúng vào mắt, tức thời hết thảy một tiếng.

Vinh Khô nhân cơ hội hướng sang bên kia chạy trốn, miễn cưỡng vận khinh công.

“Bắt lấy hần!”

Kinh phong tả hữu đánh úp lại, Vinh Khô khó khăn lắm mới tránh né công kích đánh tới, lập tức đề khí phóng lên đại thụ cách đó không xa. Nhưng những kẻ truy sát lại không muốn buông tha cho hần.

Từ cổ họng tràn ra một mùi vị ngòn ngọt, Vinh Khô cố gắng hết sức né tránh.

Đáng tiếc thể lực hần bắt đầu dần chóng đỡ không nổi. Dù gì hần cũng chỉ mới học võ ba năm, mà những kẻ muốn giết hần trước mặt, võ công so với võ sư của hần rõ ràng là không thua kém chút nào.

Vinh Khô ngồi bệt dưới đất, há miệng thở dốc, mắt cá chân đau đến mức không thể đứng dậy được...

Lúc này nghe được loáng thoáng tiếng vó ngựa từ xa vọng tới mới buông lỏng một chút, không ngờ suýt làm mình mất mạng. Cũng may đến phút cuối cùng, kỵ mã tìm kiếm hần đúng lúc đuổi tới kịp. Ba người truy sát hần lúc đó mới lo đào tẩu.

“Thế nào?”

Có người đi đến trước mặt hần. Giọng nói lạnh lùng quen thuộc làm Vinh Khô thoáng giật mình. Đang trong lúc hoang mang, hần không kịp suy nghĩ xem người đến là ai.

“Có vẻ như không ổn lắm.” hần cúi đầu, nhẹ giọng trả lời “Bị trặc chân.”

Hoàng đế cau mày, cúi đầu nhìn bộ dạng thiếu niên đang ngồi dưới gốc lão thụ, trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên y cúi người ngồi xuống bên cạnh, thuận tay xoa chân Vinh Khô.

“Lam Minh bẩm báo với trẫm, bảo ngươi mất tích” Hoàng đế ngữ khí bất duyệt, một câu thẳng thừng liền nói ra lời chất vấn “Nơi này là rừng sâu, đến thời điểm buổi tối càng nguy hiểm, một mình ngươi chạy đến đây làm cái gì? Lúc này những người kia là ai? Bọn chúng vì sao lại truy sát ngươi?”

Nơi mắt cá chân đột nhiên truyền đến một trận ấm áp, hơi ấm lan đến những vết thương trên người, làm cho cơn đau nhất thời giảm đi rất nhiều.

“...”

“Tại sao không trả lời?” Ánh mắt Hoàng đế lạnh đi, nhìn chằm chằm vào Vinh Khô đang cúi mặt, càng lúc càng khó chịu “Ngẩng đầu lên!”, lại thấy Vinh Khô nghe theo lời mà ngẩng mặt lên, đáy mắt tăm tối lộ ra tia mờ mịt.

“Hồi bẩm phụ hoàng, lúc hạ ngục nhi thần bất cẩn lạc đường.” Vinh Khô mở to hai mắt, thấp giọng trả lời từng vắn đề “Sau đó lại bị đau chân nên nhi thần ngồi ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, cũng không rõ ba người kia từ đâu mà đến. Bọn họ trốn ở trong rừng, nói chuyện với nhau bằng thứ ngôn ngữ mà nhi thần nghe không hiểu.”

“Sau đó nhi thần bị bọn họ phát hiện, nên mới bị bọn họ truy sát.”

Dời đi tầm nhìn từ đôi mắt trường tiệp⁴ có đôi chút kích động, Hoàng đế nghe hần nói xong, sắc mặt lạnh đi “Ngôn ngữ người nghe không hiểu?”

Vinh Khô nhẹ gật đầu “Có lẽ là không phải quốc ngữ ngôn của chúng ta... Một người trong số đó còn tự xưng hần là đại thần trong triều, xưng danh là Viên Hoàn.”

Nhìn sắc mặt Vinh Khô dần khỏi sắc trở lại, Hoàng đế thả lỏng tay, thản nhiên nói “Trở về.”

Cơn đau nơi mắt cá chân đã gần như tiêu tan, Vinh Khô chống lên thân thụ đứng lên, cung kính tạ ơn “Nhi thần tạ ơn phụ hoàng...”

Lúc hần gấp gáp đuổi theo bước chân Hoàng đế, lại gặp phải dưới đất có chỗ trơn trượt, suýt nữa đã ngã ập xuống đất.

“Sao lại như vậy?” Hoàng đế đột nhiên xoay người lại, nhìn thiếu niên loạng choạng, trầm giọng hỏi “Còn bị thương chỗ nào khác?”

“Không có, chỉ là bước đi có hơi choáng một chút.”

Hoàng đế nhìn Vinh Khô bước chậm chậm đến gần, trong lòng bỗng xẹt qua một tia quái dị, phóng hai bước đến trước người đối phương, hành động mà không kịp suy nghĩ, một tay trực tiếp ôm lấy thiếu niên.

Vinh Khô mở to mắt, nhìn nửa mặt nam nhân gần trước mắt mình.

Đi một đoạn, trước mắt là một sơn đạo nhỏ. Hoàng đế an trí Vinh Khô trên lưng ngựa trước, sau đó mới phóng người lên “Ngồi vững!”

Thân hình mới nãy còn lạnh lẽo được bao bọc trong ấm áp, Vinh Khô trầm mặc tựa vào ngực Hoàng đế, nghe sơn phong thổi qua gào thét bên tai. Hồi lâu, hần dời tầm mắt, nhìn ánh nắng chiều cuối chân trời.

“Đang suy nghĩ gì?”

Một lúc lâu sau, Vinh Khô mới hậu tri hậu giác mà phản ứng lại “Nhi thần đang nhớ lại những người lúc này...”

Hoàng đế nghe thấy, chỉ khẽ nhếch miệng.

“Tuy là nghe không hiểu được lời bọn họ nói có ý gì, nhưng nhi thần lại nhớ rõ từng lời bọn họ đã nói.”

1 Sơn quang hốt lạc, tán phát tịch lương : hai câu này ngụ ý tả cảnh thì phải. Đại khái là “ánh sáng khuất sau lưng núi, cái lạnh chiều tàn đang tản dần ra”

Hơ, sột gu gồ thì thấy có 1 bài thơ của Bạch Cư Dị có 2 câu na ná câu trên, nhưng 2 câu có phân cách bởi 1 câu thơ giữa, cũng không rõ là bản dịch thơ có đúng không, vì ý nghĩa 2 câu trên là mình dựa vào ý thơ trong thơ Bạch Cư Dị mà giải thích...

Hạ nhật Nam Đình hoài Tân Đại /

(bản dịch 01) | (bản dịch 02)

2 Bì sương: áo lông cừu

3 Vây công: cùng bao vây tấn công, tóm lại là hội đồng

4 Quốc ngữ ngôn: ngôn ngữ của quốc gia

16. Chương 16: Vân Tự Thư Quyển

Đại Hạ tuy là một đại quốc, quốc thế tối cường, nhưng ở Tây Bắc có loạn La Sát, gần một trăm năm rồi vẫn chưa bình định được.

La Sát quốc danh tự vốn không phải gọi là La Sát, mà là Lưu Việt quốc.

Nhưng do bách tích biên cương Đại Hạ quốc không chịu được hỗn loạn cướp bóc quấy nhiễu trường niên, mới gọi Lưu Việt là La Sát.

Từ lúc Thân Hoa Ngự đăng cơ tới nay, La Sát quốc từng hai lần có ý muốn xâm phạm biên thành Tây Bắc của Đại Hạ. Sau gặp phải sự phản công của đại quân Hạ Quốc, cuối cùng bại trận, rút lui về đại mạc phương Bắc.

Năm năm trước, La Sát thành phục², cùng Đại Hạ ký kết hảo hữu minh ước.

Có điều hòa bình chỉ mang tính tượng trưng, những lần lên lút gây chiến, thậm chí cả xung đột thi thoảng vẫn diễn ra, không hoàn toàn có ý dừng lại.

Nhất là từ lúc tân chủ La Sát lên kế vị, mâu thuẫn giữa hai nước càng trở nên dữ dội hơn.

Tân chủ La Sát Thác Bạt Hoàn, một kẻ có dã tâm lớn lại lắm thủ đoạn.

Vinh Khô ngồi ở chủ vị, không tập trung nghe người của Tấn Hầu nghị luận chuyện Thác Bạt Hoàn.

“Điện hạ.” Tấn Hầu cười nói “Lần này quả thật nhờ người, chúng ta mới có thể phá được âm mưu của La Sát. Đáng tiếc là để cho Thác Bạt Hoàn kia chạy thoát. Bất quá, Hoàng thượng lần này long tâm đại duyệt³, sau này Điện hạ...”

“Cứu phụ đại nhân.” Vinh Khô nhẹ giọng ngắt lời Tấn Hầu “Phụ hoàng lúc này có triệu ta đến Dục Hoàng cung, hiện tại có lẽ cũng gần đến giờ rồi thì phải, người xem thử?”

Bàng Thái úy vội vàng đứng dậy “Vậy chúng thần không dám tiếp tục quấy rầy Điện hạ.”, sau đó xoay sang đưa mắt ra hiệu cho Tấn Hầu rồi lui ra ngoài trước.

Thấy Bàng Thái úy ly khai, Tấn Hầu bước đến trước mặt Vinh Khô, thấp giọng “Vậy cứ trở về trước. Chuyện người xuất cung kiến phủ đừng quên nói một tiếng với Hoàng thượng.”

Vinh Khô trả lời cho có lệ, tiễn Tấn Hầu rời khỏi rồi, mới nhẹ nhõm một chút xoa xoa hai thái dương.

Mấy năm qua, Tấn Hầu cùng Bàng Thái úy thường xuyên đến viếng Thanh Thu cung. Phàm là chuyện hay người bên cạnh hần, bọn họ đều phải nhúng tay vào, thậm chí ngay cả chuyện thành niên kiến phủ cũng muốn quản.

Động tác của những đại thần khác trong triều, hần cũng biết được một ít.

“Điện hạ, nếu người đã không thích...” Lam Minh trong lòng hiểu rõ, Hoàng đế căn bản không hề triệu Vinh Khô đến Dục Hoàng cung “...cần gì phải khó xử chính mình như vậy?”

Vinh Khô nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn sang phía Lam Minh, ngữ khí hờ hững “Có gì mà khó xử?”

Tấn Hầu hi vọng có thể mượn sức hần để trọng chấn Tấn Hầu phủ. Bàng Thái úy thì muốn mượn vị thế của hần mà giành quyền lực cho bản thân. Hoàng đế ngay từ đầu chỉ là lợi dụng hần để khống chế Tấn Hầu, thuận thể kèm chế tranh đấu của Hoàng tử...

Hần không phải không hiểu rõ. Nếu những người khác đều mong muốn hần làm như thế, vậy hần cứ thuận theo ý muốn của họ mà làm.

Hần là khí tử.

Hoàng cung là nơi ám đào hung dũng, triều đình là nơi hiệp quyền khuynh yết. Ở nơi này, nếu hần muốn sống lâu một chút, tất nhiên không thể tùy hứng. Huống hồ gì, với hần mà nói thì có như thế nào cũng chẳng sao cả.

“Điện hạ...”

Lam Minh khẽ mấp máy miệng, muốn nói nhưng không biết nói cái gì, chỉ biết ngơ ngác nhìn nét cười vân đậm phong khinh trên mặt thiếu niên.

“Lam Minh, giúp ta canh y4.”

Vinh Khô cắt đứt suy nghĩ miên man của Lam Minh “Ta muốn đến Dục Hoành cung tạ ân”.

Lần trước gặp những kẻ truy sát, phạt châu đeo trên cổ tay hấn đứt hết cả. Sau Hoàng đế lại phái người ban tặng cho hấn một chuỗi ôn ngọc phạt châu. Lúc này lấy Hoàng đế làm cớ đuổi Tấn Hầu đi, thừa dịp này mà tạ ân luôn vậy.

“Hoàng thượng, Ngũ điện hạ cầu kiến!”

Phó Miễn liếc mắt một cái dò xét sắc mặt Hoàng đế, thấy đối phương khẽ cau mày, trong lòng nhất thời thất lại, vội vàng nói “Có mấy cựu thần trong triều càng ngày càng không an phận, về phần Tấn Hầu...”

“Được rồi” Hoàng đế lạnh lùng cắt lời Phó Miễn “Trẫm tự hiểu rõ.”

Phó Miễn thăm thở dài, thấp giọng trả lời “Phải, Hoàng thượng. Vậy thần xin phép cáo lui trước.”

“Chậm đã.” Hoàng đế nhìn thẳng vào Phó Miễn hỏi “Cung nhân có bảo, Phó gia tiểu công tử cùng Ngũ điện hạ giao hảo, sau lần săn bắn, cả hai rất thường hẹn nhau xuất cung du ngoạn. Có chuyện này thật không?”

Phó Miễn sắc mặt ngưng trọng, vội trả lời “Thần quản giáo không nghiêm, tiểu nhi không hiểu chuyện, tính tình lại bất tuân, nhiều lần không nghe dạy bảo, luôn nhớ chuyện còn bé cùng Ngũ điện hạ giao hảo...”

Hướng hồ, Vinh Khô vốn là có thể tùy ý tiến xuất cung.

Hoàng đế không kiên nhẫn phát tay “Trẫm chỉ là thuận miệng hỏi, cũng không có ý gì.” liền chuyển lời “Phó Hòa Cần kỵ xạ vô song, trẫm nghe nói hấn chí hướng sa trường, không bằng vài năm nữa cứ cho tham gia thử võ đi! Đại Hạ quốc ta đang cần tướng sĩ trẻ tuổi lại dũng mãnh thiện chiến!”

“Thần tuân mệnh!”

Vinh Khô đợi gần một khắc ngoài Dục Hoành cung, Hoàng đế vẫn chưa tuyên hấn vào điện. Ngược lại y vận một thân thường phục tự mình đi ra.

“Nếu đã đến, theo trẫm xuất cung đi.”

Từ sau lần săn bắn trở về, Vinh Khô cũng từng cùng Phó Hòa Cần xuất cung vài lần, nhưng chỉ là đến thảo trường ở ngoại thành. Đối với phổ xá kinh kỳ, hấn đúng là chưa hề lui tới.

Ngồi gần cửa sổ nhị lâu khách điểm, Vinh Khô âm thầm quan sát, nhìn về phía ngã tư đường náo nhiệt.

Nơi này quả thật là một thế giới phồn hoa, khác hẳn so với nơi hoa học kỹ thuật phát triển ở hiện đại mà đánh mất cuộc sống nơi nơi đều lộ ra vẻ sinh động như vậy. Vinh Khô nhìn dòng người tới lui, nhìn sang thương phiên rao hàng, mãi đến lúc ánh mắt mỗi nhừ, tâm mắt dần dần trở nên mơ hồ mới thu hồi lại ánh mắt.

Nghiêng người về phía sau, Vinh Khô tựa lưng vào ghế ngồi, nghe khúc thanh mơ hồ truyền đến.

“Đi thôi.”

Vinh Khô hồi thần, ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng đế không biết trở về từ lúc nào, trẫm mặc đứng lên, đi theo đối phương ly khai khách điểm.

Cứ tưởng sắc trời đã vãn nên phải hồi cung, lại nghe Hoàng đế cất giọng hỏi

“Bình thường người đến nơi nào du ngoạn?”

Hoàng đế biết chuyện hẩn ra cung, Vinh Khô không cảm thấy bất ngờ chút nào. Hẩn cũng không có lòng nào mà dò xét Hoàng đế hôm nay có vẻ kỳ lạ, chỉ bảo “Thảo trường thành Đông.”

“Không biết kị xạ, đến đó để làm gì?”

“Hồi bẩm phụ hoàng, nhi thần chỉ cảm thấy cảnh trí nơi đó rất được.”

Hoàng đế khẽ hừ một tiếng, không bình luận lời nào, chỉ lên tiếng bảo thị vệ đánh xe đến thành Đông.

Thảo trường lúc hoàng hôn, tựa như bị một tầng bạc yên bao phủ.

Nơi này là khu vực các bậc công tử đại hộ nhân gia trong kinh thích lui tới tái mã nhất.

Đang độ tiết xuân, trên thảo trường vẫn còn đây đây đó đó vài người niên khinh cùng nhau hỉ nháo.

“Lên đi!”

Vinh Khô có chút kinh ngạc. Theo tình hình trước mắt, Hoàng đế chẳng lẽ là muốn đích thân dạy hẩn cưỡi ngựa?

Hẩn có chút mờ mịt.

Đến khi Hoàng đế thúc giục vài lần, Vinh Khô mới khôi phục bình tĩnh, trầm mặc âm thầm đánh giá tuần mã trước mắt. Thoạt nhìn ít ra cũng có vẻ ôn thuần. Nghiêng đầu nhìn mặt cổ mệnh môn phẳng lặng, không hề do dự xoay người lên ngựa.

Nhân thần Hoàng đế chợt lóe lên, sau đó cũng lên một con ngựa khác.

“Người vừa nói cảnh trí nơi này hảo, vậy hôm nay cùng trầm dạo xung quanh đi.”

Dứt lời, y vùng mạnh mã tiên.

Vinh Khô nhìn bóng dáng đang ngày càng rời xa, vút đi do dự, liền đuổi theo.

Hoàng đế vừa mới nãy là thử hẩn sao?

Tựa hồ cũng không hẩn... huông hồ, hẩn biết cưỡi ngựa thì làm sao, cũng không phải chuyện quan trọng gì.

Suy nghĩ linh tinh nhanh chóng bị văn phong⁵ cuốn đi mất.

Đã mấy ngày, cơn đau đầu của hẩn hoàn toàn tiêu thất, ngay cả mắt của hẩn cũng chuyển biến tốt hơn một chút. Vinh Khô hí hóp mắt, nhìn cảnh sắc xanh biếc xinh đẹp, cảm thấy mơ hồ sinh ra cảm giác phấn khởi, bất giác mà cong môi.

Hoàng đế cưỡi ngựa đứng ở cách đó không xa.

Nhìn tiểu ý như có như không trên khóe môi Vinh Khô, Hoàng đế yên lặng dời tầm mắt đi.

Y nhớ, lần dưới táng quế ở Vô Lượng Tự, thiếu niên cười đến âm áp, vậy mà ngoại miệng lại nói rằng không thích.

“Người thích thảo nguyên?” y hỏi.

Vinh Khô nhìn vào ánh mắt chăm chú của Hoàng đế, hơi hơi nghiêng đầu. Suy nghĩ hồi lâu, hẩn đột nhiên mỉm cười, nói “Nhiều lần xem thư, thấy có người tả trường vân ám tuyết sơn, hựu văn đại mạc cô yên trực, hoặc thị thiên sơn thu yên vi, cực mục tài kiến thanh thiên nhật⁶... Nhì thần chỉ là có chút tò mò muốn biết, cảm giác kia rốt cuộc là như thế nào?”

“Chỉ như vậy?”

Vinh Khô gật đầu, ngữ khí thản nhiên “Thế thôi, cũng không phải cái gì thích hay không thích.”

Hoàng đế yên lặng, chăm chú nhìn Vinh Khô, thật lâu cũng không nói gì.

Vinh Khô tựa như chưa phát giác được tầm mắt đối phương, chỉ hơi hí hóp mắt, nhìn về phía tịch dương đang hạ dần.

-
- 1 Quốc thể : thực lực quốc gia/ sức mạnh quốc gia/tình hình một nước/ tình hình quốc gia (source:dict)
 - 2 Thành phục: đầu hàng, đồng ý quy thuận, tức là thua trong tâm phục khẩu phục
 - 3 Long tâm đại duyệt: tìm rồng hơn hổ o()othật ra là ám chỉ vua vui vẻ trong lòng
 - 4 Canh y: thay đổi y phục
 - 5 Văn phong: gió buổi tối (có khác gì gió buổi chiều hông ta)
 - 6 Trường vân ám tuyết sơn, hựu văn đại mạc cô yên trực, hoặc thị thiên sơn thu yên vi, cực mục tài kiến thanh thiên nhật
- Dịch ra là : Mây dài quần núi tuyết, lại thấy khói bốc trên đại mạc (sa mạc lớn), hoặc là nhìn khói thu nhật trên thiên sơn (thiên sơn, hình như là ám chỉ núi lâu năm thì phải), phóng hết tầm mắt mới thấy được trời mây xanh đang.
- Hình như mấy câu trên đơn thuần ám chỉ cảnh.

17. Chương 17: Tình Không Sắc Biến

Thiếu niên trên lưng ngựa một thân huyền sắc nhưng trang, tư thế oai hùng hưng phấn, đi đi lại lại ở đầu quân. Chờ đến khi các tướng sĩ lần lượt khuất dần trong phạm vi tầm mắt của chúng nhân, y đột nhiên quay đầu lại, trên mặt loan một nụ cười sáng sủa rực rỡ, nhìn về phía cổng thành liễu mệnh vẫy tay.

Lam Minh nhìn về người trầm tĩnh bên cạnh “Điện hạ, hình như Phó tiểu công tử đang hướng về bên này hô cái gì.”

Vinh Khô không lên tiếng trả lời, chỉ thản nhiên nhìn các tân binh đang càng lúc càng xa dần.

“Hồi phủ đi.” Một lúc sau, hắc đạm thanh nói, xong liền xoay người rời đi.

Lam Minh vội vàng đi theo, bước chân theo sát Vinh Khô.

Xe ngựa chạy qua phố xá phồn hoa, Vinh Khô ngồi ngay ngắn trong xe, dựa vào vách xe lắc lư, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hôm nay là ngày Phó Hòa Cẩn cùng quân đi đến biên cương Tây Bắc. Đầu năm, tại hội thí võ Đại Hạ quốc, Phó Hòa Cẩn vừa tròn mười lăm vừa tham dự đã đoạt khôi, trở thành đương kim Võ Trạng nguyên. Sau đó, y vẫn nhiệm chức trong ngự lâm quân.

Mấy ngày trước, Hoàng đế hạ lệnh, huy động một đoàn tân binh đi Tây Bắc, Phó Hòa Cẩn nhận mệnh trở thành tân giáo úy trong quân doanh.

Chớp mắt hai năm đã trôi qua, hết thảy đều lặng lẽ chuyển biến.

Lúc Vinh Khô xuất cung kiến phủ, Hoàng đế tán thưởng hần thông duệ, phong làm Lý Thân Vương. Sau đó hần vẫn nhậm chức tại Hộ bộ. Ngoại trừ thay đổi chỗ ở, mỗi ngày đi học trở thành vào triều ra, thì cuộc sống của hần vẫn bình bình đạm đạm hết như vậy. Bọn người Tấn Hầu vẫn như cũ, khi công khai lúc ngầm ngầm nhúng tay vào chuyện của hần, nhưng hần vẫn bảo trì trầm mặc.

Đồng thời, sủng ái của Hoàng đế dành cho hần cũng không hề giảm bớt. Thế nên trong mắt nhiều người, hần dường như đã được ngầm ngầm nhận định sẽ trở thành thái tử.

Sau khi có riêng vương phủ, triều thần có ý đồ dựa quyền nháy mắt tăng lên đáng kể. Vinh Khô luôn thản nhiên mỉm cười, sau đó lẳng lặng mà làm những chuyện thuộc bốn phận của mình. Chúng quan viên thủy

chung không thể tiếp cận Vinh Khô, dần dần đem ánh mắt dời lên những trọng thần Tấn Hầu, Bàng Thái Úy.

Các hoàng tử trưởng thành ở trong triều dĩ nhiên có địa vị hết sức quan trọng. Những hoàng tử khác cũng dần dần lớn mạnh. Hoàng đế chỉ thờ ơ lạnh nhạt nhìn những cuộc đấu tranh gay gắt đang ngầm dậy sóng mãnh liệt trên triều đình.

Vinh Khô cũng chỉ im lặng nhìn.

Mấy tháng trước, Vinh Khô có một vị hôn thê —thứ nữ của Quan Tây Đại tướng Quân.

Năm nay hắn mười bảy, Hoàng đế vẫn chưa từng chỉ hôn cho hắn, mãi cho đến sau này các vị đại thần lời ra lời vào, đều nói hôn sự của Hoàng tử là khẩn yếu, còn bảo đến cả Lục Hoàng tử đều có vài vị phi bên cạnh, hôn sự của Lý Thân Vương không thể tiếp tục trì hoãn nữa. Sau đó Hoàng đế mới ban Lưu thị cho Vinh Khô, đợi đến xuân năm sau sẽ thành hôn.

Nhìn thần sắc vừa lòng của đám người Tấn Hầu, nghe lời chúc từ các đại thần lẫn các huynh đệ, Vinh Khô đều đáp trả bằng nụ cười. Hôn thê, với hắn chỉ là một người xa lạ. Dù nghe nói Lưu thị là người xinh đẹp thế nào, hắn cũng chẳng có chút sung sướng hay tò mò.

“Điện hạ.” Lam Minh nhẹ giọng “Nô tài có hẹn Mạc lão Thái y đến châm kim cho người tối nay.”

Vinh Khô không mở mắt, mi mắt dài rợp chỉ hơi hơi run nhẹ. Một lúc lâu sau, hắn mới thần nhiên mở miệng “Ta đã bảo không cần làm phiền đến Thái y.”

Chứng bệnh đau đầu của hắn khi tốt khi xấu, hắn đã sớm biết rõ. Bệnh này sợ là đã hết thuốc chữa... Huống hồ gì, mắt của hắn mỗi khi một ngày qua đi càng xấu hơn, hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng không ảnh hưởng đến cuộc sống sinh hoạt hàng ngày.

Hắn không phải hủ tặc, cũng không tự lừa mình dối người.

Sắc mặt Lam Minh trở nên khó xử, thấp giọng khuyên nhủ “Điện hạ, một năm nay nô tài thấy ngài người thần sắc càng lúc càng xấu. . . trong lòng nô tài rất khổ sở a.”

Vinh Khô nhẹ cong khóe miệng, mở mắt ra nhìn về phía Lam Minh, ngữ khí chân thành hòa lẫn ấm áp “Lam Minh, phiền người bận tâm rồi. . . Tất cả cứ theo lời người đi.”

Lam Minh nghe vậy, thở dài một tiếng. Chứng đau đầu của Vinh Khô tuy vẫn không khá được chút nào, nhưng hắn lúc nào cũng một bộ dáng thần nhiên như chẳng sao cả, khiến người ngoài nhìn vào cảm giác như không có gì quan trọng.

Hoàng đế mặc dù đã hạ lệnh cho người của Thái y viện phải chữa khỏi hoàn toàn bệnh của hắn, ai cũng nói chứng đau đầu này là cố tật lúc nhỏ, không phải là bệnh gì nặng mất mạng, đành phải uống thuốc để giảm bớt cơn đau.

Mạc thái y vài năm nay đến phủ Lý thân vương không ít lần. Châm cho Vinh Khô xong, y lại theo phép hỏi han một phen rồi mới thu thập mọi thứ rời đi.

“Lão thái y, để Lam Minh tiễn ngài.”

Mạc thái y luôn miệng từ chối, hơi ngẩng đầu nhìn đến thanh niên ngồi trên ghế, trong lòng xẹt qua một điểm xấu.

Vinh Khô nhìn ra được đánh giá của đối phương, liền chuyển mắt nhìn.

Thoáng nhìn thấy ánh mắt của Vinh Khô, Mạc thái y có chút kinh sợ, vừa định cúi đầu xuống, lại thấy đồng tử đối phương, trong lòng bỗng chốc nhảy dựng. Bất chấp lễ chế, y chăm chú nhìn thẳng vào mắt Vinh Khô “Điện hạ, mắt người. . .”

Vinh Khô khéo léo dời tầm mắt đi chỗ khác, bưng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, vờ như không để ý hỏi “Mắt của ta bị làm sao?”

Mạc thái y có chút do dự, muốn quan sát lại mắt của Vinh Khô nhưng lại không dám vô phép. Y nhớ lại, từ lúc người này hồi cung, thi thoảng chứng đau đầu sẽ phát tác. Lúc ban đầu, y tưởng chỉ là do thể hư, thườ nhỏ lưu lạc bên ngoài mắc phải hàn chứng. Nhưng những năm gần đây, thể chất hẳn rõ ràng đã chuyển biến tốt đẹp, vậy mà chứng bệnh đau đầu này lại tăng thêm.

Y bắt mạch vô số lần, nhưng vẫn thủy chung không phát hiện ra nguyên nhân sinh bệnh. Nhưng mới vừa rồi, nhìn vào cặp mắt như trống rỗng kia, bỗng nhiên trong tâm lại sinh ra một ý nghĩ không ổn. . .

“Ngày thường, ngài. . .” Mạc thái y thật cẩn thận mở lời “. . . khi nhìn sự vật xung quanh, có khi nào có cảm giác không khỏe không. . .”

Vinh Khô cúi đầu, ngữ khí thản nhiên trả lời “Mạc lão cần gì nói lời ấy? Trước kia lúc đau đầu, mắt nhìn thấy không rõ lắm, ngài không phải đã bảo là bởi vì đau đớn quá mức nên sinh ra vệt huyết, thế nên. . .”

Mạc thái y nghe thấy kinh hãi, sợ đến mức vội vàng quỳ rạp xuống.

Đột nhiên y nhớ lại, lần đầu tiên chẩn bệnh cho người này, vì tự cậy vào y thuật của chính mình, y vọng văn vắn thiết một phen, liền cho ra kết luận mắc phải hàn chứng. Lúc đó, quả thật Vinh Khô có từng đề cập đến mắt của mình, nhưng. . .

Y còn nhớ rõ câu trả lời của mình khi đó.

Lúc đó y hoàn toàn không để lời ấy trong lòng, thậm chí còn xem nhẹ, thế nên về sau vô số lần chẩn bệnh cho người này, y hoàn toàn không hề nhớ đến.

Mạc thái y trong thoáng chốc hiểu ra, nguyên lai lần đầu tiên y chẩn bệnh thì trong lòng vị Lý Thân vương này đã biết phán đoán của y là sai lầm, thế cho nên không hề tín nhiệm y thuật của hẳn.

“Thần đáng chết, thần. . .”

Vinh Khô đạm thản nhiên cười “Mạc lão, ngài không cần khẩn trương. . . Mắt của ta cũng không đáng lo lắm, chỉ là ngẫu nhiên lúc đau đầu quá mức, mới không nhìn thấy rõ ràng. Ngài đã là vô kế khả thi, ta sẽ không miễn cưỡng ngài.”

“Nhưng mà Hoàng thượng. . .”

“Về phía phụ hoàng, ngài không cần lo lắng” Vinh Khô đứng dậy đi đến cạnh cửa sổ, nhìn chân trời màu lam nhạt “Ta sẽ hướng người giải thích. . . Trời cũng đã tối, Mạc lão nên trở về.”

“Điện hạ. . .”

Ngoài phòng đột nhiên truyền đến một trận âm thanh xôn xao, lời nói của Mạc thái y bị tiếng nói ồn ào lấp mất.

“Chuyện gì!?”

Lam Minh vội vàng chạy ra, chặn trước cửa phòng, nhìn đám người Ngự lâm quân đông đảo lớn tiếng trách mắng “Các người thật to gan! Lại dám tự tiện xông vào Thân vương phủ!”

“Lam tổng quản” Thống lĩnh Ngự lâm quân Hàm Túc kính cẩn xuất ra lệnh bài “Hoàng thượng thánh dụ, vì Lý Thân vương có liên quan đến án mưu nghịch của Tấn Hầu, Bàng Thái úy và Lưu tướng quan, nay đặc biệt lệnh ta đến bắt những người liên can ở Thân vương phủ. . .”

“Lam tổng quản.” Hàm Túc thần tình nghiêm nghị, nhìn về phía Lam Minh cùng với Mạc thái y theo Vinh Khô bước ra “Mạc thái y, ủy khuất các người. . . Người đầu, dẫn hai người này về Hình bộ.”

Dứt lời, Hàm Túc lại hướng về Vinh Khô thi lễ, nói “Điện hạ, cũng thỉnh ngài theo chúng ta một chuyến.”

Lam Minh sắc mặt trắng bệch, Mạc thái y sợ hãi đến choáng váng.

Từ đầu đến cuối, Vinh Khô chỉ lẳng lặng đứng trước cửa, khép hờ mắt suy nghĩ, một lời cũng không nói.

“Điện hạ?” Hàm Túc cất lời thúc giục.

Lúc này, giống như vừa bình tĩnh, Vinh Khô nhẹ giọng mở miệng “Hàm thống lĩnh, thỉnh dẫn đường.”

Đại Hạ quốc, thiên vận nhị thập niên, Tấn Hầu, Bàng Thái Úy, Quan Tây Đại tướng quân cùng các trọng thần triều đình có liên quan, tự mình đóng quân, ngấm ngấm chiếm đoạt quân lương, lại âm thầm cùng La Sát quốc cầu kết, ý đồ mưu nghịch. Hoàng đế lệnh một ngàn Ngự lâm quân, trong một đêm, tra sao phủ đệ của tất cả bọn họ, tước chức quan, những kẻ có liên quan đều bị nhốt vào thiên lao, phán tội chết, toàn tộc chịu tội.

Lý Thân vương vì chịu liên lụy của án này, bị Hoàng đế quyền cấm¹ trong Thanh Thu cung.

¹ Quyền cấm : giam cầm

18. Chương 18: Chấn Kham Viêm Lương

Tàn nguyệt như câu.1

Trong Thanh Thu cung một mảnh tiêu tịch trong. Đặng Tề đang vội vàng băng qua hành lang gấp khúc, chợt vòng lại, đưa ngón tay chỉ vào hai kẻ đang đứng ở giả sơn nhân rồi phiếm chuyện, lớn giọng trách mắng “Các người lá gan đúng là không nhỏ, không lo đi hầu hạ Điện hạ, lại ở trong này lén lút lười biếng!”

Mắng hai tiểu cung nữ vô trách nhiệm một trận xong, y mới tiếp tục đi về phía thiên điện. Vẫn còn ở xa xa đã nghe thấy tiếng đàn đậm nhà thanh u vắng lại, trên mặt Đặng Tề lộ ra nét cười, cước bộ cũng chậm dần lại, nhẹ nhàng dừng lại trước cửa.

Y không hiểu về âm luật, chỉ biết khúc này nghe rất êm tai.

Nghĩ đến người đàn khúc, trong lòng Đặng Tề không tránh được một trận thổn thức. Từ khi đám người của Tấn Hầu bị nhốt vào thiên lao, Hoàng đế đã quyền cấm Lý Thân vương ở Thanh Thu cung này. Ban đầu người hầu của hắn đều bị triệt đi. Chúng triều thần lúc trước cầu cạnh nịnh bợ đều sợ bị liên lụy, tất cả đều tránh xa.

Thanh Thu cung ngày một lạnh tanh hơn, mấy tiểu thái giám và cung nữ đến đây đều oán giận liên tục, thấy hơn hai tháng qua rồi mà Hoàng đế chưa hề liếc mắt nhìn Lý Thân vương lần nào, như đã hoàn toàn quên hẳn nơi này, đám nô tài liền bắt đầu chệnh mảng.

Đặng Tề vốn là người do Nhị Hoàng tử Lệ Thân vương tìm mọi biện pháp đưa vào Thanh Thu cung, để có thể thay thế Lam Minh cẩn thận hầu hạ Vinh Khô.

Mặc dù y chưa từng cùng vị Điện hạ này tiếp xúc qua, nhưng lúc trước có từng từ xa xa nhìn người này, phong thái đặc biệt của người này mà cảm phục.

Những kẻ bị Hoàng đế quyền cấm đều sẽ cảm thấy buồn bực không vui, thậm chí là nghĩ quẩn. . . Nhưng mấy ngày qua, Đặng Tề hoàn toàn có thể buông tâm thả lỏng, Lý Thân Vương từ đầu đến cuối vẫn là bộ dáng thần nhiên, dù là đối với đám nô tài lười nhác cũng vẫn ôn hòa như cũ.

Hiện tại hắn bị cách chức, không có việc gì để làm, phần lớn thời gian đều là đàn dao cầm, không thì ngồi an tĩnh dưới gốc lão thụ.

Tiếng đàn lưỡng lự.

Ngoài điện, Đặng Tề bước đi thông thả từ tốn, lòng cân nhắc có nên thúc giục người bên trong nghỉ ngơi một chút hay không. Lệ Thân vương từng căn dặn y, bảo Lý Thân vương thân thể không tốt, không thể mệt nhọc quá độ. Mấy ngày nay y quan sát, thấy thần sắc đối phương quả thật là có chút tiêu tụy.

Nhưng mà dù sao y cũng không phải Lam Minh, không được Vinh Khô cho phép, y không dám tự tiện xông vào tẩm cung của đối phương.

Đang trong lúc do dự, trong điện truyền ra một tiếng động thật lớn. Đặng Tề kinh ngạc hồi lâu, vội mở miệng hô to “Điện hạ? Đã xảy ra chuyện gì?”

Bên trong nửa ngày cũng không ai đáp lại, đang lúc Đặng Tề dự định cứ xông vào thì thanh âm của Vinh Khô truyền ra.

“Đặng Tề, vào đây giúp ta một chút.”

Đặng Tề vừa bước vào, đã nhìn thấy người kia ngã té trên mặt đất, nhất thời khẩn trương lên, vội bước nhanh về phía trước, thật cẩn thận nâng Vinh Khô dậy, lo lắng nói “Điện hạ, ngài vấp té sao? Có bị thương không?”

“Ta không sao.” Vinh Khô hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói “Ái kỷ3 bên này bị ai dời đi sao?”

Đặng Tề vừa thấy, vội trả lời “Tiểu cung nữ mới tới này hành sự quả thật là bất cẩn, dọn dẹp làm mọi thứ trong này loạn thất bát tao cả lên, khiến Điện hạ vấp té, lát nữa nô tài phải chỉnh đốn bọn họ một chút!”

Vinh Khô lắc đầu, ngữ khí nhẹ nhàng “Bọn họ mới đến, cũng khó trách. Chỉ là ta có chút không quen với bài trí hiện tại, về sau chuyện dọn dẹp điện, e là phải phiền người lưu tâm một chút. . .”

Đặng Tề đỡ Vinh Khô ngồi vào ghế, cười trả lời “Điện hạ nói quá lời, đây đều là bổn phận của nô tài.” Dứt lời, y nhìn sắc trời ngoài cửa “Thời gian cũng không còn sớm, Điện hạ người xem có muốn dùng thiện không?”

Vinh Khô dựa vào lưng ghế, ngón tay xoa xoa trán, thấp giọng nói “Ta cảm thấy có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút, văn thiện không cần phải chuẩn bị. . .”

Nhìn vẻ mặt Vinh Khô có chút tái nhợt, Đặng Tề nhăn mặt nhăn mày “Điện hạ chẳng lẽ là nhiễm hàn?”

Vinh Khô nâng khóe miệng “Cũng có chút giống.”

Sắc mặt Đặng Tề tối sầm “Để nô tài đi tìm thái y. . .”

Tuy là nói như vậy, nhưng y biết rõ, người trong Thanh Thu cung này với ngoại nhân cơ hồ như đã cắt đứt mọi liên hệ, căn bản không thể đi ra ngoài.

Vinh Khô cũng không ngăn cản, tùy ý để Đặng Tề giúp mình canh y, sau đó nằm lên giường.

Đặng Tề vừa đi không bao lâu, thần trí Vinh Khô mơ hồ dâng lên, từng đợt từng đợt cảm xúc bất giác lơ lửng trong lòng.

Hắn mơ hồ suy nghĩ : xem ra vài năm ở Thanh Thu cung này, thật sự khiến bản thân trở nên yếu ớt.

Vinh Khô kiếp trước lần kiếp này đều là lớn lên ở phía Nam, khí hậu ở Nghiệp Kinh đặc biệt lạnh, hắn không thể nào thích ứng được. Có điều mấy năm trước thực sự là có được sung ái, vừa vào thu, trong điện hoặc trong Vương phủ sẽ bắt đầu đốt noãn lô. Hoàng đế lại ban cho không ít bì sương mao cừ, trời lạnh cũng không đến nỗi gian nan chịu đựng.

Mà năm nay, hắn đột ngột bị quyền cầm trong Thanh Thu cung hai năm, những thứ cần dùng trong cuộc sống hàng ngày đều không kịp chuẩn bị.

Trong Hoàng cung hầu hết đều là những kẻ xu viêm phụ thể. Lúc trước Vinh Khô vưu thụ thánh sủng, đã sớm khiến vài Hoàng tử cùng hậu cung phỉ tử trong lòng ghen ghét, bèn nhân dịp lần này hắn thất sủng mà bắt đầu bày ra đủ loại thủ đoạn. Mấy ngày nay, chi tiêu ăn mặc trong Thanh Thu cung tất cả đều thiếu hụt.

Hiện tại chỉ vừa mới vào thu, thời tiết ban đêm càng rét lạnh. Vậy mà trong phòng Vinh Khô, đừng nói đến đến noãn lò, ngay cả chăn đệm cũng là loại dùng cho mùa hạ.

Khí lạnh mấy hôm nay liên tiếp xâm nhập, Vinh Khô khó tránh được nhiễm hàn.

“Điện hạ. . . Điện hạ. . .”

Vinh Khô ngủ không an ổn, mơ hồ nghe thấy thanh âm ồn ào, giống như dùi trống gõ vào màng nhĩ, khiến cho cơn đau đầu của hắn càng đau hung tợn hơn.

“. . .Điện hạ bị sốt rồi.”

Vinh Khô có hơi nhăn mày, chui đầu vào trong chăn, ngăn đi thanh âm nói chuyện bên tai.

“Chỉ sợ một hai ngày không thể tỉnh lại. . .”

Tiếng ồn ào dần dần tan biến, Vinh Khô khẽ động thân thể, cảm thấy cả người hư nhược vô lực, giống như có một đoàn hỏa thiêu đốt trong cơ thể, trong chốc lát đã nóng đến mức chịu không nổi, hắn cố sức đem chăn trùm trên người đẩy đi, vừa cảm thấy có chút mát mẻ, lại bị ai đó đắp lên lại.

Hắn tránh đi, muốn thoát khỏi chiếc chăn, lại bị ai đó kèm toàn thân lại, khiến hắn muốn cử động cũng không được.

“Sinh bệnh thì ngoan ngoãn một chút. . .”

Thanh âm quen thuộc lại giống như xa lạ, mang theo nồng đậm bất duyệt chợt vang lên bên lỗ tai hắn. Mặc dù ý thức hỗn độn, Vinh Khô cũng có thể mơ hồ cảm giác được hơi thở ấm áp bên tai.

Đầu óc trì độn có chút thanh tỉnh, hắn muốn mở mắt, nhưng cuối cùng lại không có chút khí lực nào.

Sau đó, một đạo noãn lưu ấm áp làm người ta cảm thấy rất thoải mái, từ ngực chậm rãi khuếch tán ra toàn thân. Vinh Khô vẫn cảm thấy cả thân thể nóng như cũ, nhưng đau nhức trên cơ thể khi này lại lập tức tan dần, khổn ý nồng đậm đều bị cuốn phăng đi. Cuối cùng, hắn không chịu được, lại nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Nhìn Vinh Khô lúc này vẫn còn nhú chặt mày dần giãn ra một chút, Hoàng đế mới thu tay về, hạ tầm mắt nhìn chăm chú vào gương mặt người đang nằm mê man, một lúc lâu vẫn không có động tĩnh.

Những cung nhân trong Thanh Thu cung đều quỳ phục trên mặt đất, trong lòng từng người đều run sợ, đến thở không dám thở.

“Đặng Tề.” Hoàng đế nhãn thần lãnh lệ đảo qua đám người đang quỳ “Các người chính là chiếu cố chủ tử như vậy sao!?”

Đặng Tề đập đầu mạnh, liên thanh nói “Nô tài đáng chết!”

Hoàng đế không kiên nhẫn phát tay “Còn không đi tiên được, ngu ngốc ở đây làm cái gì!”

“Vâng, Hoàng thượng. Nô tài xin phép cáo lui!”

“Chậm đã” Hoàng đế bỗng mở miệng, lạnh lùng nhìn đám thái giám cung nữ đang co rúm người, ngữ khí lãnh liệt “Đem mấy tên kia kéo xuống, hoàng thất ta không dưỡng phế vật vô dụng.” Lại quay sang nhìn sắc mặt trắng bệch của Đặng Tề “Tiên được xong, người đi chọn vài nô tài có khả năng đến Thanh Thu cung.”

“Vâng, Hoàng thượng.”

Đến khi tất cả đều rời đi, Hoàng đế một mình ngồi bên cạnh gương Vinh Khô, nhìn gương mặt Vinh Khô có chút đỏ ửng bất thường, ánh mắt dần trở nên phức tạp.

Người đang ngủ, hết như bình thường, càng im lặng hơn.

Hoàng đế có chút hoảng hốt. Mấy tháng không gặp, người này vẫn điềm đạm hết như vậy, dù là vô cớ bị quyền cấm, cũng không hề thấy hắn có chút lo âu hay bất mãn.

Hoàng đế im lặng nhìn Thụy Nhan của Vinh Khô. Thật lâu sau, mới như chợt bừng tỉnh mà thu hồi tầm mắt, muốn đứng lên rời đi. Rồi lại không nhìn được mà liếc mắt nhìn lại một cái, vừa lúc thấy đôi môi vì sốt mà nóng đến hồng điểm hơi loàn lên một chút.

Nụ cười thực đậm, giống hết cảm giác của hắn lúc bình thường mang đến, hư ảo như bất cứ khi nào cũng có thể biến mất.

Hắn, là đang cười cái gì?

Hoàng đế cúi xuống, ngón tay phủ lên đôi môi.

Đến lúc phát hiện mình đang làm gì, y vội vàng thu hồi tay, đáy mắt thoáng qua một mặt nan kham cùng chật vật. Trong lòng không thể nào bình tĩnh lại, đủ loại cảm xúc xen nhau.

Hoàng đế đứng phắt dậy, bước nhanh ra ngoài điện.

Gió lạnh đêm thu thổi vào mặt, cảm xúc loạn nhiễu dần dần nguôi xuống. Y bước đến cửa cung, quay đầu nhìn thị vệ canh gác chỗ này nói “Cẩn thận canh chừng, nếu Lý Thân vương tỉnh lại thì báo cho trẫm.”

Dứt lời, Hoàng đế thần sắc bình thường trở về Dục Hoành cung, nhưng không ai phát hiện ra, tay phải của y giấu trong tay áo như đang cực lực khắc chế mà nắm chặt thành quyền.

Tựa như. . . không thể nào xóa đi cảm giác nóng rực từ ngón tay truyền đến.

Tấu chương trên bàn chồng chất thật dày, Hoàng đế vẫn ngồi lặng im không nhúc nhích, cúi đầu, chậm rãi mở tay ra, nhìn chăm chăm vào ngón tay của mình đến xuất thần.

Lúc y vô thức mà lấy tay xoa lên môi của Vinh Khô, bất ngờ không kịp đề phòng đã để hỏa nhiệt nhu nhuyễn kia rực lên trong lòng mình.

1 Tàn nguyệt như câu : trăng tàn như lưỡi câu

2 Tiêu tịch : tiêu điều, tịch mịch, vừa im lặng vừa đìu hiu

3 Ái kỷ : bàn uống trà

19. Chương 19: Hà Hợp Thành Sầu

Nghe tiếng bước chân của Đặng Tề càng lúc càng xa dần, Vinh Khô thần thờ nằm trên giường, cả người đều dính đầy mồ hôi, y vật dính sát vào da, thực không thoải mái.

Trước mắt, hoàn toàn là ắc ám.

Vinh Khô tất nhiên biết rõ, đây không phải là do sắc trời đã vẩn mà hắn không thể nhìn thấy được gì.

Là lúc nào, hắn biết hai mắt của mình xảy ra vấn đề. . .?

Nhớ mang máng, có một lần lúc còn ở Phó phủ hắn sốt cao ba ngày, đến lúc hắn tỉnh lại thì hết như hiện tại, không nhìn thấy bất cứ cái gì.

Lúc đó, hắn đúng là có vài phần sợ hãi.

Sau một lúc, mắt của hắn lại có thể nhìn thấy mọi thứ như bình thường. Nhưng Vinh Khô cũng hiểu được, có lẽ sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, mắt hắn sẽ hoàn toàn mù.

Ý thức được sự thật này, hắn cũng có một chút mờ mịt lẫn khó hiểu.

Nên khi ở Phó phủ, hắn lấy cớ thể chất không tốt làm lý do mà bỏ việc luyện võ cùng kỵ xạ.

Sau lần đó, chứng đau đầu bắt đầu dần thường xuyên hơn. Đau đầu phát tác sẽ làm mắt của hắn từng chút từng chút một trở nên tệ hơn, lúc đó Vinh Khô hiểu ra, e là mắt tật này của mình có liên quan đến chứng đau đầu.

Hắn bèn tự mình tìm đến lang trung nổi danh ở Mạn thành, cố ý bóng gió mà hỏi một phen, cũng lần đó hắn biết được, với y thuật của hiện tại, mắt của hắn e là đã hết thuốc chữa.

Cho nên thái y trong cung y thuật có lợi hại cỡ nào đi nữa, hắn cũng không có hi vọng chữa khỏi mắt mình. Chỉ là mong, giả như châm kim hay phục dược có thể giảm bớt phần nào đau đầu cũng tốt rồi.

Nhưng lần đầu tiên Mạc lão chẩn mạch cho hắn, hắn vẫn khinh miêu đạm tả đề cập đến mắt tật. Lúc ấy đối phương chỉ cho là vì đau đầu mà sinh ra phản ứng kèm theo.

Vinh Khô liền im lặng không nói nữa.

Hắn cũng không biết mình đến lúc nào thì mù hẳn, nhưng nếu hoãn được một ngày thì cứ hoãn một ngày, cũng không mạo hiểm để cho người trong hoàng cung lẫn triều đình biết.

Nếu không, một quân cờ như hắn, khi không còn một chút giá trị nào, e là đã sớm bị vứt đi.

Hắn không sợ cái chết. Nhưng đối với người đã kinh qua cái chết một lần, hắn vẫn muốn cảm nhận được sống hơn.

Vinh Khô nhớ rất rõ ràng, lúc viện trưởng dùng đôi tay run rẩy ôm chặt lấy hắn, nước mắt ràn rụa gò má, loại tuyệt vọng đó vừa băng lạnh lại vừa đau đớn. Đó là lời dặn cuối cùng, cũng là hi vọng của nàng

“Không có gì so với còn sống quan trọng hơn. Vinh Khô. . . nhớ kỹ, không ai, không ai có quyền xem thường sinh mệnh. . . Thế nên em. . . em cũng không được phép xem thường sinh mệnh của chính mình.”

Suy nghĩ đang phiêu viễn, bị thanh ầm ầm đẩy cửa cắt đứt.

Vinh Khô chống tay đẩy về sau, gượng người ngồi dậy, vẻ mặt vẫn thản nhiên như cũ, nhìn về hướng cửa mở ra “Đặng Tề, thay ta chuẩn bị nước, người ta toàn là mồ hôi, cảm giác hơi khó chịu. . .”

Người tới nửa ngày cũng không có phản ứng lại. Ý cười trên mặt Vinh Khô có chút sượng lại.

Hắn chợt nhớ đến chuyện, lúc mình mê man, tựa hồ có nghe thấy tiếng nói của Hoàng đế.

Có điều lúc này vừa mới tỉnh lại, đầu óc có chút hỗn loạn. Hơn nữa Hoàng đế đã chán ghét mà vứt bỏ hắn, giam lỏng hắn ở Thanh Thu cung cũng mấy tháng nay. Trong lòng Vinh Khô trong nhất thời căn bản không thể đoán được Hoàng đế lại tự mình đến đây.

Trong phòng trầm mặc đến nghẹt thở.

Vinh Khô bỗng nhiên có phản ứng trở lại, theo thói quen khép hạ mi mắt, sờ soạn muốn bước xuống hành lễ.

Hoàng đế im lặng đứng ở cửa phòng, thần sắc giật mình hốt hoảng nhìn động tác của Vinh Khô. Cảm giác cổ quái mạc danh lúc trước vẫn luôn tồn tại dưới đáy lòng giờ phút này bỗng nhiên từ dưới đáy lòng dậy sóng mãnh liệt.

Mãi mà không tìm được hài, Vinh Khô dừng lại, trực tiếp bước chân trần xuống đất, quỳ rạp tại chân giường “Nhi thần kiến quá phụ hoàng. . .”

Hoàng đế đột nhiên bừng tỉnh, nhìn chằm chằm Vinh Khô hơn nửa ngày, hốt nhiên xoay người, nhìn ra ngoài cửa gọi to “Đặng Tề!”

Vinh Khô lẳng lặng quỳ tại chỗ, cảm giác lạnh lạnh từ sàn nhà truyền lên đầu gối thấm dần vào, thân thể hư nhược lúc nóng lúc lạnh.

Không đợi Đặng Tề bước vào, Hoàng đế đã bước nhanh đến trước mặt Vinh Khô, cũng không thêm suy nghĩ sâu xa, mạnh mẽ ôm hắn lên, đem hắn đặt lại giường, kéo chăn đắp lên.

Vinh Khô ngẩn ngơ.

Nhẹ ngẩng đầu, hắn mê mang nhìn một mảnh tối đen trước mắt . . .

Hắn không hiểu được, hiện tại bản thân đã hoàn toàn chẳng còn chút giá trị lợi dụng nào, Hoàng đế hiện tại đang làm gì?

Trong Thanh Thu cung đã nhiều ngày đặc biệt hỗn loạn .

Đặng Tề, Lam Minh, người của Thái y viện, cả người vừa trong thiên lao ra Mạc lão thái y đều đang quỳ gối trong tẩm cung Vinh Khô, chờ đợi nộ hỏa của Hoàng đế giáng xuống.

Lý Thân Vương đã mù.

Tin tức này bất ngờ lan ra, ngoại trừ lão thái y, tất cả mọi người kinh ngạc khó hiểu.

“Lam Minh, người hầu hạ Vinh Khô gần sau năm, thật là một chút cũng không phát hiện nhân tật của hắn!?”

“Còn người Mạc Chính, người làm Thái y như thế nào? Bảo cái gì hàn chứng, vì sao hắn lại bị nhân tật?”

Tất cả mọi người đều tâm kinh đảm chiến, liên tiếp dập đầu. Bọn họ trước giờ vẫn chưa thấy qua Hoàng đế lạnh lùng phát ra hỏa nộ lớn như vậy, bọn họ cũng không hiểu vì sao Hoàng đế lại lưu ý một Hoàng tử bị vứt đi như vậy.

Bọn họ hiện giờ chỉ có thể dập đầu thỉnh tội, cái gì cũng không dám tưởng, cái gì cũng không dám nói.

Vinh Khô ngồi dựa đầu vào giường, vẫn một bộ hệt như lúc thường, nhìn về phía tiểu hiên song mở nửa, tựa như đang thưởng thức cảnh trí ngoài cửa sổ. Hoàng đế chất vấn, người của thái y thỉnh tội, vẫn vang vọng bên tai hắn. Hắn một bên lơ đãng lắng nghe, một bên thần du thiên ngoại.

Lần này mất hắn hoàn toàn hỏng, hay là cũng giống như những lần trước, có thể hai ngày tới sẽ có chuyển biến tốt đẹp?

Bất quá, cũng có việc gì đâu?

Người của thái y nói gì đó, hắn không để ý lắm. Đến lúc hắn hồi thần, một phòng đầy người đều đã lui ra ngoài.

Vinh Khô hơi hơi động thân thể, ngồi ngay ngắn đối diện với Hoàng đế. Hắn có thể cảm giác được ánh mắt bức nhân của nam nhân này vẫn dừng lại trên mặt mình. Có lẽ người này muốn nhìn vào mắt hắn để xác định cái gì đó.

Nghĩ như vậy, hắn bèn nâng mắt “nhìn” về phía nam nhân.

“Người. . .”

Hoàng đế há miệng thở dốc, lại không phát ra lời nào, chỉ có thể liên tục nắm chặt tay lại rồi mở ra.

Hai người cứ như vậy giằng co.

Chưa bao giờ y trải qua phiền toái lại phức tạp như vậy, cả nỗi chua xót mơ hồ cùng phiền muộn khổ sở mặc danh như lúc này. Trong lòng ngực quặn thắt kêu gào, nội tâm như giam giữ khốn thú không thể nào phóng thích ra ngoài. . .

Hoàng đế lãnh trầm nghiêm mặt, nhãn thần từng chút từng chút một dần tối sầm.

Trong giây lát, y không biết nên làm thế nào đối mặt với chính nhi tử của mình, rõ ràng là nên chán ghét mà vứt bỏ, là nên hờ hững, nhưng tới bây giờ y cũng không thể nào thật sự vô động vô trung được.

“Hảo hảo nghỉ ngơi.” Hoàng đế cuối cùng chỉ để lại một lời vô lực như vậy, liền xoay người ly khai tẩm cung Vinh Khô.

Vinh Khô ngồi một mình trên giường, từ đầu đến cuối thần sắc vẫn thản nhiên.

“Điện hạ. hiện tại người vẫn còn phát sốt, mau chóng nằm nghỉ. . .”

“Lam Minh?”

Lam Minh vội vàng gương cười một cái, chực nhớ đến Vinh Khô đã không thể nhìn thấy, sắc mặt liềm ảm đạm đi, ngoài miệng nhẹ nhàng lược lời giải thích “Hoàng thượng bảo người đã quen nô tài hầu hạ nên đã đặc biệt khai ân, miễn tội cho nô tài, để nô tài quay về Thanh Thu cung, cố gắng chăm hầu hạ người.”

Vinh Khô cười cười, có chút áy náy nói “Lam Minh, mấy ngày nay khổ cho người.”

Lam Minh vội vàng trả lời “Khiến Điện hạ lo lắng, kỳ thật nô tài ở thiên lao cũng không có chịu khổ gì, nhưng lại làm Điện hạ bận tâm.”

Nói xong, thanh âm y có một chút nén lại. Ở chung đã sáu năm, Lam Minh không phải chưa từng nghi hoặc, cảm thấy chủ tử của mình lúc nào cũng là bộ dáng như thần du, nhưng mà. . . hắn tới bây giờ cũng không ngờ, mắt người này vậy mà lại có vấn đề.

Người này, bội thụ thánh quyền, rõ ràng là người chói mắt đến cực điểm, nhưng bởi vì hắn im lặng, hắn đạm bạc, xa cách, mơ hồ. .

. . . khiến cho người ta không thể nào nắm bắt được, không thể nào rõ ràng được.

Lam Minh thậm chí cảm thấy, bản thân y dường như cũng chưa từng chân chính hiểu rõ người trước mắt này.

“Điện hạ. . .”

Vinh Khô giật mình, nghe được trong thanh âm của người xen lẫn ghen ngào, trong lòng có chút cảm động, liên loan loan khoe môi, đưa tay sờ mẫn hướng đến Lam Minh đang quỳ bên dưới, nhẹ nhàng vỗ bả vai y.

“Mắt của ta không phải hư hắn, hơn nữa, việc này vốn không phải lỗi của người.”

Áp chế chưa xót dâng lên trong lòng, Lam Minh cười trả lời “Để Điện hạ chê cười, nô tài thật sự là bất cần. . .Hoàng thượng lúc này có nói, nhất định sẽ chữa khỏi hắc nhãn tật của người.”

Vinh Khô nghe thấy, chỉ nhẹ giọng đáp rồi nhắm mắt “Lam Minh, người vừa ra khỏi lao, trước cứ đi nghỉ ngơi. . . Về phần ta, người cứ để những người khác lo là được rồi.”

1 Tâm kinh đảm chiến : lòng kinh sợ, mặt run rẩy (người ta ví von đảm=mặt=can đảm, run rẩy mặt tức là sợ hãi đã man ý)

20. Chương 20: Ngã Ý Trường Phong

Thái y đến rồi lại đi, ai nấy cũng đều sàu mi khổ kiếm

Lam Minh tiễn Thái y đi, trở về hoa viên, chỉ thấy một thân ảnh nhất mạt thiên giáng sắc chậm rãi bước đi cạnh trì đường, phía sau Đặng Tề cẩn thận theo sát.

Thu lại lo lắng cùng buồn phiền, Lam Minh chấn chỉnh lại tinh thần một chút rồi bước sang bên kia.

“Điện hạ sao không nghỉ ngơi?”

Vinh Khô quay đầu lại, “nhìn” Lam Minh bật cười, nói “Ta đâu yếu ớt đến như vậy. . . thái y có bảo, cơ thể ta cũng không có gì đáng ngại.”

Tuy nói ánh mắt nhất thời không còn nhìn thấy được, nhưng hắn đã sớm quen. Huống chi Thanh Thu cung này, căn bản rất quen thuộc với hắn.

Lam Minh cũng cười cười đáp lời, sau đó tản bộ cùng Vinh Khô, nói chuyện câu được câu mất.

Đặng Tề im lặng theo sát sau lưng hai người, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Vinh Khô. Nửa ngày, y mới thu hồi lại tầm mắt, lặng lẽ thở dài. Cũng khó trách không ai phát giác ra mắt của người này xảy ra vấn đề, nhìn hần bộ dáng thần sắc vẫn tự nhiên hệt như không, nào có giống một người mù lòa đâu chứ?

Dương quang ngày thu sáng rực, chiếu rọi vào thâm uyển lạnh lẽo. Chủ tớ một đoàn vẫn nhàn nhã bước từng bước, không nhanh không chậm mà dạo bước đình gian, hưởng thụ thời gian tĩnh lặng lúc ngọ hậu.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Đột nhiên một tiếng tuyên xướng sắc nhọn cắt đứt sự tĩnh lặng trong Thanh Thu cung, Vinh Khô dừng cước bộ lại, xoay người về hướng phát ra âm thanh, trầm mặc đứng tại chỗ.

Hoàng đế đã có nói, Lý Thân vương đi lại bất tiện, từ nay về sau kiến thánh đều có thể miễn lễ.

Vinh Khô lắng nghe tiếng bước chân vững vàng của nam nhân, trong lòng một mảnh mờ mịt.

Hắn thực sự không biết sở tác sở vi của Hoàng đế mấy ngày nay là có mục đích gì. Hắn hiện tại không có thể lực của Tần Hầu, thân thể cũng không còn kiên toàn, hoàn toàn vô dụng.

“Cơ thể không tốt, không nên chạy loạn!”

Vinh Khô cúi đầu, nhẹ giọng trả lời “Phụ hoàng giáo huấn rất phải.”

Thanh âm của người này ôn nhuận, nhu hòa mà kiên tịnh như vậy, nghe vào tai lại cảm thấy bình đạm lại nhạt nhẽo. Hoàng đế khẽ nhíu mày, nội tâm lại vô cớ nảy sinh cảm giác trống trải.

“Vào trong đi.” hết thấy lời muốn nói, cuối cùng hóa thành ba chữ.

Hoàng đế ngồi ở chủ vị thượng, cũng không nói lời nào, chỉ trầm mặc chăm chú nhìn vào Vinh Khô ngồi cạnh.

Thiếu niên mới ngày nào vậy mà đã trở thành thanh niên, diện dung vốn mang vẻ tú khí rõ rệt đã hoàn toàn trở nên chín chắn hơn, tản ra nét thanh tân của niên khinh nhân, nhưng so với đồng linh nhân khuyết đi vẻ cõi mở, chỉ thấy quá mức điềm tĩnh.

Tầm mắt lướt qua ngũ quan, cuối cùng dừng lại trên đôi mắt Vinh Khô. Nhìn nhân tiếp nhẹ nhàng lay động, Hoàng đế có chút hoảng thần.

Đôi mắt kia quả thật rất mỹ lệ, dù là lộ ra vẻ mờ mịt nhàn nhạt. . . nhưng, từ nay về sau lại không thể thấy được những điều tốt đẹp trong nhân gian này nữa. . .

Hoàng đế chưa từng nghĩ đến, người này lại có một ngày mù lòa. Chuyện đột ngột xảy ra như vậy, khiến ngay cả y cũng không kịp phản ứng, chỉ biết một điều. . .hài tử này từ nay về sau có thể sẽ vĩnh viễn sống trong thế giới hắc ám. Ý nghĩa ấy cứ mãi quẩn quanh trong lòng hắn, khiến hắn vô cớ nảy sinh phiền muộn, vừa trống rỗng lại vừa buồn bực, đủ loại cảm xúc.

Không thể nói rõ, là hám. . . hay là, hối. 1

“Người cứ an tâm tĩnh dưỡng thân thể cho tốt.” mãi một lúc sau, Hoàng đế mới mở lời “Trẫm đã tuyên cáo thị khắp nơi, tìm lương y có khả năng trị được nhân tật của ngươi.”

Vinh Khô có chút kinh ngạc, hành động quan tâm rõ ràng của Hoàng đế như vậy, làm cho hắn. . . càng hồ đồ hơn.

Nhìn được giật mình của Vinh Khô, Hoàng đế lại lãnh đạm nói thêm “Người là Hoàng tử, trẫm tự nhiên sẽ không mặc người không lo.”

“Đa tạ phụ hoàng đã quan tâm.” Vinh Khô hạ mi mắt, lựa lời cân nhắc một lúc “Nhân tật của nhi thần sợ là không thể trị liệu được. . . huống hồ trước đây cũng đã từng như vậy, có thể một hai ngày nữa, nhi thần sẽ có thể nhìn thấy lại được. . .”

“Hơn nữa, nhi thần cũng đã quen. . .”

Hắn bị giam lỏng tại Thanh Thu cung, nhân tình tốt xấu gì cũng không trở ngại đến hành động.

“Ý chỉ của trẫm đã ban ra, nói thu hồi là có thể thu hồi?”

Lời từ chối uyển chuyển của Vinh Khô làm cho Hoàng đế bỗng nhiên bất duyệt. Có điều bất duyệt này còn ẩn chứa tình tự càng lúc càng chất chồng của y. Hoàng đế bỗng cảm thấy ngực như bị trọng vật đè lên, nghèn nghẹn nổi sầu muộn cùng cơn đau ần ần.

Cảm giác như thế cực kỳ xa lạ, lại do người trước mắt này gây ra.

Hoàng đế nhớ lại nhất cử nhất động của Vinh Khô mấy năm qua. Có đôi khi vì người này đặc biệt quá mức im lặng cùng đậm bạc, khiến y cảm thấy tâm cơ đối phương quá mức thâm trầm, mà y tuyệt đối không cho phép một khí tử như hắn tồn tại đã tâm, vì thế từng có một thoáng trong lòng y sinh ra sát ý đối với người này.

Nhưng. . . rất nhiều lần sau đó, y lại tin. . . tin rằng người này căn bản không cần quyền thế, không màng sinh tử, không cần. . . bất cứ thứ gì trong thế gian này.

“Người mong muốn cái gì?”

Câu hỏi mạc danh làm Vinh Khô có chút giật mình ngậy ra. Một khắc trước, Hoàng đế còn tỏ ra như rất giận dữ, liền sau đó lại hỏi ra một vấn đề kỳ quái như vậy. Hắn có chút khó hiểu mà thì thào lặp lại “Mong muốn cái gì. . .”

“Phải, tỷ như. . .”

Hoàng đế liềm liềm nhân tình, muốn thu lại không sót một chút nào vẻ mặt của đáy phương vào đáy mắt.

“Quyền thế, địa vị. . . hoặc là, sinh tử của Tấn Hâu.”

Vinh Khô thoáng quay đầu, “nhìn” về phía Hoàng đế, chỉ cảm thấy càng mơ hồ khó hiểu nhiều hơn “Nhi thần không có mong muốn gì.”

Kiếp trước lẫn kiếp này, hắn tựa hồ không có cái quyền lợi “mong muốn” này.

Từng bất mãn, cũng từng phẫn hận, hết thấy mọi đấu tranh cùng cố gắng đều hoài công, hắn đành như vậy mà tiếp nhận hết thấy mọi thứ vận mệnh ban cho mình, hạnh cùng bất hạnh.

“Vậy sao?” Hoàng đế lạnh lùng mở miệng “Ba ngày sau, người của Tấn Hâu sẽ bị xử trảm ở Ngọ Môn, người không muốn vì hắn mà cầu tình sao?”

“Thành vương bại khải” Vinh Khô ôn thanh trả lời, trong lời nói không có chút dao động “Cửu phụ đại nhân lựa chọn con đường này, hắn đã liệu đến thành công hoặc hậu quả phải gánh nếu như thất bại.”

Hắn sẽ không biết tự lượng sức mà mong Hoàng đế ngoại lệ khai ân. Hắn càng không có năng lực để cứu vớt vận mệnh người khác, vô luận người nọ là ai đi nữa.

Tấn Hâu quan tâm hắn, hắn ghi nhớ trong lòng.

Tấn Hâu lợi dụng hắn, hắn cũng để mặc y lợi dụng.

Vinh Khô mặc dù không tham dự tranh đấu trong triều đình, nhưng không có nghĩa hắn là kẻ khờ dại ngu ngốc không hiểu thế sự.

Án mưu nghịch của Tấn hâu, ngoại trừ thôi ba trợ lan2 của Hoàng đế, e là cũng không thiếu phần công lao của mấy Hoàng tử kia.

Hoàng đế xiết chặt tay, trầm giọng mà hỏi “Trên đời này, thật sự không có thứ gì người muốn có sao?”

Người này lại rốt cuộc là không quan tâm cũng không lưu luyến hết thấy mọi thứ trong nhân thế sao?

Vinh Khô đột nhiên mỉm cười, suy nghĩ cũng dần dần mờ ảo.

“Trước lúc hồi cung. . .” thanh âm của hắn rất thấp, tựa như là đang nói cho chính mình nghe vậy “Nhi thần muốn có thể yên ổn mà sống hết một đời này.”

“Trước lúc hồi cung?” thân hình nhẹ nhàng run lên, Hoàng đế gian nan mở miệng “Vậy sau khi hồi cung?”

“Sau khi hồi cung. . .” Vinh Khô cười đến hư huyền “Nhi muốn tận lực mà sống lâu một chút.”

Lời viện trưởng nói, hắn vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, cho dù là không rõ ý nghĩa sinh tồn của mình là gì.

Trò chuyện trong nội điện bỗng chốc im bật, trầm tịch đến mức khiến người ta như bị áp lực nặng nề.

Sau khi Hoàng đế rời đi, Lam Minh cùng Đặng Tề nhìn thoáng qua đối phương, đầy một bụng lo lắng. Bọn họ cảm giác được rất rõ Hoàng đế trước giờ vốn hỉ nộ bất hình, lúc này lại có gì đó dị thường kỳ lạ.

“Điện hạ?” hai người không suy nghĩ nhiều, liền đồng loạt bước lên phía trước đỡ lấy Vinh Khô đang bước ra.

Vinh Khô khoát tay trái lên người Đặng Tề, nhìn Lam Minh nở nụ cười nhàn nhạt, nói “Lam Minh, người đi thu dọn đi. . . lát nữa chúng ta phải đến Dục Hoàng cung.”

Hai người Lam Minh Đặng Tề chưa kịp hiểu rõ, lại nghe Vinh Khô nói tiếp “Phụ hoàng hạ chỉ, về sau ta sẽ ngụ ở Dục Hoàng cung.”

Lời tác giả a +

Mỗi lần update chương mới đều là dùng bản nháp tối hôm trước viết bài, cho nên không thể kịp thời trả lời tin nhắn của mọi người. Truyện này không V (ngược?) không hăm hại không dài dòng, nhanh thì một tháng chậm thì năm mươi ngày sẽ kết thúc, cứ an tâm

Lời edit +

Hiện tại cường Hồ giá, nên cứ 1 ngày 1 chương này a~~ nhanh thì 20 bữa nữa xong, chậm thì cuối tháng cũng sẽ hoàn

1 Hám/Hối : thất vọng, tiếc / hối hận

2 Thôi ba trợ lan : lửa cháy thêm dầu (thúc đẩy sự việc tiến triển mạnh và rộng thêm). Ở đây có lẽ trong vụ mưu nghịch của Tần Hân, ắt hẳn là có Hoàng đế nhúng tay vào để ‘giúp đỡ’ Tần Hân, đồng thời nhân cơ hội đó mà khử y.

3 Hỉ nộ bất hình : vui buồn không thể hiện ra ngoài

21. Chương 21: Thâm Uyển Linh Thu

Phong quá sơ trúc.1

Ngọ hậu cuối thu, nhật quang ấm áp, chiếu rọi lên thân thể, khiến người ta bất giác nảy sinh cảm giác lười biếng.

Vinh Khô ngồi dựa trên ghế mây, mơ màng thiếp đi.

Hắn vào ngụ tại Dục Thanh cung đã nửa tháng, mỗi ngày ngoại trừ để thái y xem chẩn châm cứu, cũng không còn chuyện gì khác.

Thấy thái y mỗi ngày ra ra vào vào Dục Hoành cung, Vinh Khô dần dần tin, Hoàng đế thật sự là quyết tâm phải chữa khỏi mắt của mình.

Có điều, mấy ngày liền liên tiếp trị liệu, mắt của hần thủy chung vẫn không có biến chuyển tốt đẹp. . . E là lần này, thật sự phải chịu mù lòa hoàn toàn.

Biết được như vậy, hần cũng không thấy có ảnh hưởng gì, mỗi ngày vẫn bình thản trôi qua.

Nơi Vinh Khô thích nhất chính là phiến rừng trúc nhỏ sau Dục Hoành cung này, cho nên phần lớn thời gian hần đều cùng hoặc Đặng Tề hoặc Lam Minh ngồi đây hết cả buổi chiều.

Có đôi lúc Hoàng đế nhàn hạ, cũng sẽ ngồi cùng hần.

Nghe thấy tiếng lật giấy rất khê vang lên, Vinh Khô mơ mơ hồ hồ mà nghĩ rằng, có lẽ là Hoàng đế cũng cảm giác cảnh trí nơi này rất được chăng?

“Nếu như muốn ngủ, trở về tẩm cung đi.”

Giọng nói quen thuộc của nam nhân vang lên bên tai, hơi thở ôn nhiệt ả ướt lan trên mặt, làm Vinh Khô cảm thấy có chút kỳ lạ khê cúi đầu, không biết người này đến gần như vậy từ lúc nào.

“Nhi thần vẫn chưa mệt.” phải một lúc sau, Vinh Khô mới có chút chập chập trả lời lại.

Hoàng đế nhìn bộ dáng người này, liếm liếm ánh mắt, nhưng cũng không nói thêm lời nào nữa. . .

Mấy hôm nay, Vinh Khô bỗng trở nên có chút lười nhát mà ham thích ngủ, khiến cho người của Thái y nhiều lần chẩn mạch nhưng cũng không phát giác ra có bệnh gì.

Chỉ là nói là. . . mệt mỏi. . .

Một trận gió thổi qua, Vinh Khô hơi co người lại.

Lam Minh vội vàng cầm thăm tử, mới vừa tiến lại gần, bỗng nhiên bị đoạt lấy.

Y chỉ có thể kinh ngạc mà nhìn động tác của Hoàng đế, có chút vụng về cầm thăm tử choàng lên người thanh niên đang nửa tỉnh nửa mê. . .

Vinh Khô hốt nhiên thanh tỉnh, có chút khê giật mình định ngồi dậy, lại bị đè xuống không thể cử động.

Hoàng đế im lặng chăm chú nhìn gương mặt của Vinh Khô. Sau một lúc lâu mới trở lại tọa thượng của mình, tiếp tục cầm lên một bản tấu chương.

Chỉ là, một hàng dài văn tự như thế nào cũng không thể lọt vào mắt, lại bất giác đảo mắt nhìn sang người bên cạnh.

Cảm giác mạc danh vẫn tồn tại ở trong lòng những năm trước đây, mấy ngày nay đã trở nên dần một rõ ràng.

Y cảm thấy, có một số việc, ngay lúc không thể khống chế được mà từng chút từng chút một biến hóa, nếu không ngăn cản lại, thứ trước mắt chờ mình, chỉ e sẽ là. . . vạn kiếp bất phục.

Cũng giống như ngày ấy, hần nhìn thấy bộ dáng của người này hết như tùy thời đều có thể tiêu thất, nhất thời trong lòng dâng lên một cỗ phần nộ kỳ quặc, cùng với. . . sợ hãi, liền không kịp nghĩ ngợi đã hạ xuống ý chỉ, để đối phương tiến Dục Hoành cung.

Thay đổi như vậy, với y mà nói cực kỳ nguy hiểm.

Mà kẻ khiến y trở nên thất thường như vậy, nguồn gốc gây nên ở trước mắt y hiện tại đây, không hề có chút năng lực chống cự gì, y chỉ cần nhẹ nhàng bóp chặt, liền có thể giết chết hần.

Nhưng là. . .

Bất nhẫn.2

Thân Hoa Ngự y, từng tự tay giết chết thân huynh đệ của mình, hôm nay lại cũng vào hoàn cảnh như thế, đối với một nhi tử vốn là đã vứt đi, tâm lại sinh ra bất nhẫn, cùng với. . . bất xá.3

Hoàng đế đột nhiên thu hồi lại tầm mắt, mi mắt rũ xuống che đi hết thấy mọi tình tự. Hiện tại y đang nắm người này trong lòng bàn tay, nếu như bất nhẫn, bất xá, y hà tất phải làm trái đi ý nguyện của mình.

Vô luận tương lai như thế nào, người này, chính mình phải gắt gao mà đem hấn nắm chặt trong lòng bàn tay.

Vinh Khô đột nhiên giật mình tỉnh giấc, mồ hôi trên trán chảy ra ướt đầm. Hấn mở to mắt, nhìn thấy trước mắt là một mảnh đen tuyền. . . đến khi cảm giác hỗn độn trong biến mất, hấn mới từ từ hồi thần lại.

“Gặp ác mộng?”

Nửa ngày không thấy câu trả lời, Hoàng đế nhíu mày, nhìn chằm chằm thẳng vào sắc mặt có chút khó coi của Vinh Khô.

Thanh hương của trúc vẫn vào mũi, Vinh Khô cuối cùng nhớ ra lúc này mình đang ở chỗ nào.

“ . . không có.”

Hấn chỉ là. . . đột nhiên hồi tưởng lại một ít chuyện tình từ rất xưa trong mộng, một đoạn trí nhớ kia rõ ràng vẫn luôn mơ hồ, lại đột nhiên vào lúc này mà trở nên rõ ràng.

Hoàng đế nghe thấy, vừa định mở miệng, đã thấy thị vệ vội vàng bước đến trước mặt, quỳ xuống “Hoàng thượng, Binh bộ thượng thư đại nhân ngoài cung cầu kiến!”

Sau khi Hoàng đế đi rồi, Vinh Khô để Lam Minh giúp đỡ, chậm rãi đi dạo ở tiểu tạ gian giả sơn.

“Ngũ Hoàng đệ.”

Thanh âm quen thuộc đã lâu mang theo vài phần kinh hỉ vang lên ở phía sau. Vinh Khô đột ngột xoay người lại, hướng về phía người vừa cất tiếng gọi cười cười “Nhị Hoàng huynh.”

Thân Văn Bân cước hạ vội vàng, hai ba bước liền bước đến trước mặt Vinh Khô, không nói lời nào, một tay bắt lấy người có vẻ gầy yếu kéo đến ôm vào lòng.

Vinh Khô cứng đờ, cảm giác được hai tay đối phương cực kỳ hữu lực, thậm chí mang theo vài phần mãnh liệt, gắt gao trói trên lưng hấn. Thân mật như vậy khiến hấn cảm thấy cực kỳ cổ quái vừa lại không được tự nhiên.

“Hoàng huynh?”

“Vinh Khô. . .” Thân Văn Bân thì thầm nói, “Người không có việc gì là tốt rồi.”

Vinh Khô nghe xong, hơi thả lỏng thân thể, bất giác lộ ra nét cười chân thật “Nhị Hoàng huynh, phiền người quan tâm. . .Ta đây không phải vẫn tốt sao?”

Người bị quấy cảm, sau đó vẫn không có tin tức gì của người, mãi cho đến khi đột nhiên có tin truyền ra người bị bệnh nặng. . .”

Thân Văn Bân đang nói đột nhiên ngừng lại, có chút kéo ra khoảng cách giữa hai người, một tay vội xoa mắt Vinh Khô “Mắt của người. . .”

“Đừng lo.” Vinh Khô nhẹ giọng ngắt lời đối phương, chuyển sang chuyện khác, nói “Lâu ngày không gặp Hoàng huynh, Vinh Khô cảm thấy quả thực quải niệm.”

Tuy rằng bản thân thực không quen bị Thân Văn Bân tiếp cận như vậy, nhưng vị Hoàng huynh vẫn luôn ung dung nhàn nhã này của hấn lại có thể làm ra hành vi thất thổ như vậy, coi như là xuất phát từ quan tâm chân thật đối với mình đi!

Vinh Khô cảm thấy trong lòng ảm áp.

“Các người đang làm cái gì!”

Lệ thanh⁴ đột nhiên vang lên, khiến Vinh Khô sửng sốt, chưa kịp phản ứng, Thân Văn Bân đã hoàn toàn thả tay ra, hành lễ với Hoàng đế.

Hoàng đế sắc mặt âm trầm, bước nhanh tới, tầm mắt băng lãnh đảo qua hai người, lặp lại câu hỏi “Hai người các người vừa rồi làm cái gì?”

Vinh Khô nhìn không được thân sắc Hoàng đế, nhưng hai mắt không nhìn được, cảm giác lại trở nên dị thường mất tuệ. Hắn có chút ờ ờ, không rõ ý trong lời chất vấn của Hoàng đế, càng không hiểu nộ khí mạt danh của đối phương.

“Nhi thần không có làm cái gì. . .”

Vinh Khô không lên tiếng, chỉ có Thân Văn Bân ở cạnh bên thấp giọng giải thích.

Hoàng đế nhìn thân sắc bình tĩnh của Vinh Khô, rồi chuyển sang nhìn xuống thanh niên đang quỳ trên mặt đất, ánh mắt trở nên lạnh lẽo “Các người thân là Hoàng tử, cần phải chú ý đến nhất ngôn nhất hành của bản thân, nhất thiết không được làm mất nghi thái, đừng làm hổ thẹn phong phạm hoàng thất!”

Vinh Khô lúc này mới tỉnh ngộ, Hoàng đế nói. . . ra là hành vi ôm nhau thân mật của bọn hắn lúc nãy . . . đúng là, quả thật không ổn.

“Văn Bân,” Hoàng đế chuyển lời, khe cau mày, hỏi “Người không đi xử lý sự vụ ở Lại bộ, chạy đến nơi này làm cái gì?!”

Thân Văn Bân bị giáo huấn thông suốt, nhưng cũng không tỏ ra sợ hãi, chỉ cung kính mà trả lời “Hôm nay nhi thần hưu mộc⁵. Nghe nói Ngũ Hoàng đệ sinh bệnh, nhi thần bèn tới thăm một phen.”

Hoàng đế thần tình lẫm nhẫm, nói “Bệnh của Vinh Khô, tự có thái y quan tâm, không cần đến người lo lắng. Mấy hôm trước La Sát lại bắt đầu xâm phạm biên cương quốc gia ta, quốc sự chính khẩn, người là người của hoàng thất tự phải biết đảm đương nhiều hơn.”

Vinh Khô đành lẳng lặng đứng một bên, trầm mặc lắng nghe đàm thoại giữa phụ tử.

Đợi Hoàng đế nói xong, Thân Văn Bân vốn tính toán nói chuyện một lúc do dự nhìn Vinh Khô vài lần, cuối cùng đành ly khai Dục Hoàng cung.

Hoàng đế nhìn Thân Văn Bân ly khai, quay đầu nhìn Vinh Khô nói “Thái dương đã xuống, viên tử cũng có chút lạnh, người vẫn còn muốn đi dạo?”

Vinh Khô chỉ khẽ lắc đầu “VẬY CHÚNG TA TRỞ VỀ.”

Trong mắt thoáng qua một tia mãn ý, Hoàng đế đối cung nhân đi theo nói “Truyền thiện đi.”

1 Phong quá sơ trúc : gió thổi qua khe trúc, khe là khoảng giữa mấy cây trúc/lá trúc ý.

2 Bất nhãn : không nhãn tâm, không đành lòng, không nỡ

3 Bất xá: không muốn buông ra, không muốn bỏ

4 Lệ thanh : giọng nói lạnh lùng

5 Hưu mộc : ngày nghỉ

22. Chương 22: Dữ Quân Đồng Bào

La Sát xâm phạm Tây Bắc, nhiễu loạn an ổn nơi biên cương.

Hoàng đế tức giận, lệnh cho Đại Tướng quân Thương Liêm thống lĩnh mười lăm vạn đại quân viện trợ trú đóng ở Tây Bắc.

Huệ Thân vương Thân Văn Ủy làm Giám Quân, tông quân xuất chinh.

“Ngũ Hoàng đệ, đã lâu không gặp.”

Động tác dưới chân Vinh Khô dừng lại, nhẹ nhàng hoá thành “Kiến quá Tam hoàng huynh.”

Nhìn vào cặp mắt đen vô thần của hắn, ánh mắt Thân Văn Ủy chợt lóe lên, khóe miệng cong cao gợi ra một tia tiếu ý “Nghe nói người thân thể vẫn chưa khỏe, hôm nay trời lạnh như thế, sao còn ra ngoài đi lại?”

Vinh Khô nhẹ cong môi dưới “Trong tấm thất có chút buồn, ta ra ngoài hít thở không khí. . .”

“Nga?” giọng nói bỗng ngân cao, Thân Văn Ủy tựa tiếu phi tiếu “Cũng phải, dạo này sợ là người ở trong tấm thất ngọt ngào đến chết đi. Lúc ta nghe nói người sinh bệnh, vốn định đến viếng thăm, có điều phụ hoàng lại hạ thánh chỉ, không ân chuẩn bất cứ ai quấy rầy người nghỉ ngơi.”

“Đa tạ Tam hoàng huynh đã quan tâm.” Vinh Khô nhàn nhạt nở nụ cười, rồi lại im lặng không nói nữa.

Nhĩ lực của hắn rất tốt, loáng thoáng nghe được giọng nói của thị tòng Thân Văn Ủy nhắc nhở không nên ở nơi này quá lâu.

Nếu thực như lời Thân Văn Ủy, mấy tháng nay Hoàng đế không ân chuẩn bất cứ kẻ nào đến thăm mình, nhưng mặt khác lại không hề hạn chế hành động của hắn.

Vinh Khô vẫn ngụ tại Dục Hoành cung. Kể ở bên ngoài nhìn vào, tựa hồ như hắn so với trước khi bị quyền cầm càng được sung ái hơn. Hiện tại hắn chính là hoàng tử duy nhất trong số tất cả các hoàng tử không ai có cơ hội tiếp cận. . . hay nói đúng hơn, không ai dám tiếp cận.

“Được rồi.”

Ngữ khí Thân Văn Ủy có chút âm trầm, thấp giọng quát mắng kẻ thúc giục mình, sau đó quay sang nói với Vinh Khô “Ngũ Hoàng đệ, vì huynh vài hôm nữa phải rời kinh đi Tây Bắc, các huynh đệ đêm nay đều đến quý phủ của ta tề tụ một chút, người có thể nể mặt chứ?”

Vinh Khô im lặng một lúc, mới hoãn thanh trả lời “Để hoàng đệ hỏi xin ý chỉ của phụ hoàng.”

“A, ta thật là sơ sót, Ngũ hoàng đệ người hiện tại đang ở tấm cung của phụ hoàng, xuất nhập tất nhiên không thể tùy ý so với ở ngoại cung.”

Ngữ khí nói chuyện của Thân Văn Ủy vẫn là có chút bất âm bất dương¹. Vinh Khô nghe thấy cũng không quá để ý, chỉ bằng quơ thấp giọng trả lời lại, nhưng chung quy không nói thêm gì khác, mà chuyển người hướng sang một bên tránh đường cho đối phương có lối rời đi.

Khẽ hừ một tiếng, Thân Văn Ủy đảo mắt lần nữa nhìn chủ tớ Vinh Khô rồi phất tay áo, rảo bước hướng ra ngoài Dục Hoành cung.

Lam Minh thu hồi tầm mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời có chút u ám, thở nhẹ một hơi “Hình như tuyết rơi.”

Vinh Khô cũng ngẩng đầu lên, vài hạt bông tuyết li ti nhẹ nhàng đáp lên mặt hắn, xúc cảm lạnh lạnh lan dần, bất giác khóe môi khẽ cong “Thảo nào hôm nay lại đặc biệt lạnh như thế.”

“Biết lạnh còn ăn mặc đơn bạc như vậy!” thanh âm bất duyệt của nam nhân đột nhiên truyền đến.

Hoàng đế nhanh chóng bước đến trước người Vinh Khô, một phen bắt lấy tay hắn, ngữ khí trở nên âm trầm “Tay lạnh như vậy, sao không biết mặc thêm y? Lam Minh!”

Ấm áp bao lấy tay khiến Vinh Khô có chút cứng ngắc, nhiệt độ cơ thể người khác quả thực khiến hắn không được tự nhiên cho lắm, muốn nhẹ nhàng né tránh lại bị người kia nắm chặt hơn.

“Tuyết rơi nhiều, trở về!”

Hoàng đế bao giờ cũng dùng ngữ khí cao cao tại thượng theo thói quen để nói ra lời quan tâm của mình. Vinh Khô khẽ nhếch môi, cảm nhận được tay mình dần dần ấm lên, cũng không nói lời nào.

Không quá lâu sau, thiên không tuyết bắt đầu rơi nhiều như nga mao².

Hoàng đế nhìn về phía người đang ôm noãn lô, nhíu mày hỏi “Xuất cung?”

“A, vâng.” Vinh Khô rút người vào mao sường to sù sù, qua loa ngữ khí “Tam hoàng huynh bảo đêm nay các huynh đệ đều tề tụ tại phủ thượng huynh ấy.”

“Bất quá chỉ là xuất chinh, hà tất hưng sư động chúng!” Hoàng đế lãnh thanh nói, nhìn thấy nét mặt bình đạm của Vinh Khô, mới hòa hoãn sắc mặt “Tổng biệt yến kia có mấy huynh đệ của người đủ rồi, tính người thích tĩnh, không cần phải đến.”

Vinh Khô hờ hững nhẹ gật đầu, câu trả lời của Hoàng đế cũng không ngoài ý muốn lắm. Hắn có thể cảm giác được rõ ràng Hoàng đế không thích hắn tiếp xúc với bất kỳ kẻ nào, tuy rằng không rõ nguyên nhân, nhưng hắn cũng không bận tâm.

Vinh Khô khoác tuyết thanh sắc phi phong³, đặt hờ tay lên vai Lam Minh, cẩn thận bước đi trên mặt tuyết trắng xóa.

“Điện hạ, phía trước chính là ngự liễn, Hoàng thượng đã chờ sẵn.”

Gật đầu, Vinh Khô tăng nhanh cước bộ lên một chút.

Lúc đang dụng tảo thiện, cung thị vào truyền lời của Hoàng đế, bảo sau khi bãi triều, sẽ dẫn hắn xuất cung một chuyến.

“Đến Y Hiên Tây thành.”

Vinh Khô ngay lập tức hiểu ra.

Nghe nói chủ nhân Y Hiên là thần y nổi danh nơi này, cơ hồ không có thiên hạ kỳ thật nào y không thể chữa, có điều hành tung của y thần bí, hiếm có ai biết được tung tích của y.

Nhưng Hoàng đế đâu phải người tầm thường, y luôn có thủ đoạn tìm được người y muốn tìm.

Nghe thấy hô hấp khinh thiển⁴ trong xe, Vinh Khô dựa theo thanh âm mà “nhìn” qua, hắn biết nam nhân đang im lặng nhìn mình chăm chăm, ánh mắt nặng nề lực áp bức như vậy thật sự làm cho hắn cảm thấy trong lòng nổi lên cổ cảm giác hơi kỳ dị.

Vô luận là xuất phát từ mục đích gì, có thể được Hoàng đế quan tâm như vậy, hắn nên hết sức kính sợ hay là nên cảm tạ ơn đức đây?

“Đường đi hơi xa, người có thể tạm thời nằm nghỉ dưỡng thần.”

Vinh Khô rũ mi, nhẹ nhàng lắc đầu “Nhi thần không cảm thấy mệt.”

Mấy ngày nay, hắn bởi vì mất lòng mà chuyện gì cũng không thể làm được, cả ngày đều là tĩnh dưỡng.

Hoàng đế chăm chú nhìn mi nhãn Vinh Khô, dần dần trầm mặc.

Hai người không phải là kẻ thích nói chuyện, hướng chỉ quan hệ giữa bọn họ vẫn luôn vì diệu⁵ mà cổ quái, càng vô pháp mà bắt chuyện với nhau. Không gian trong xe vừa nhỏ hẹp lại vừa kín bết, nhất thời nổi lên áp lực nặng nề.

“Nghe Đặng Tề nói người thích đan cầm. . .” mục quang chuyển đến, chăm chú nhìn ngón tay trắng tinh tể của Vinh Khô, Hoàng đế đạm nhiên nói “Cầm kỳ cũng là vật dưỡng tính, tầm thường vô sự, nhưng lại có thể dùng để tiêu pha nhân hạ.”

“Phụ hoàng nói rất đúng.” Vinh Khô vẫn ôn thuận trả lời.

“Vinh Khô!” Hoàng đế có chút tức giận “Người ngoại trừ những lời có lệ như thế, không thể nói khác đi một chút sao!”

Gần bảy năm, hài tử này vẫn là một bộ dạng biểu hiện cung kính ôn thuận với y, nhưng thực tế thái độ lúc nào cũng thờ ơ hờ hững.

Vinh Khô có chút giật mình, vừa do dự vừa nghi hoặc hỏi lại “Không biết phụ hoàng hi vọng nhi thần nói cái gì?”

Hắn đối với Hoàng đế cũng không có cảm giác bất mãn hay là muốn gây hấn, chỉ là từ đó đến giờ hắn vốn như thế đã sớm thành thói quen. Người khác có bảo hắn làm việc gì đi nữa, hắn cũng không nói ra chính kiến của mình, chỉ ngoan ngoãn nghe theo không chút cãi lời.

Hoàng đế nhíu chặt mày, tức giận lúc này phút chốc tiêu tán, trong lòng đột nhiên dâng lên từng đợt vô lực cùng chán nản.

Mãi một lúc lâu sau, y mới mở lời lại, chuyển sang chuyện khác “Chủ nhân Y Hiên hành y thủ pháp rất cổ quái, mấy ngày này có khả năng người phải chịu khổ một chút, cứ nhẫn nại nhẫn nại.”

Vinh Khô nhẹ gật đầu.

Lúc từ Y Hiên trở ra, phía chân trời lóe lên vài hạt tinh quang yếu ớt.

Hoàng đế ôm Vinh Khô thật chặt bước lên xe, cúi đầu nhìn thụy nhan không an ổn của người nọ, cảm thấy có chút mệt mỏi thở dài. . .

Chẳng lẽ người này, thật sự vĩnh viễn không thể nhìn thấy sao? Là Hoàng tử mà mù lòa, có khác gì so với phế nhân đâu chứ.

Thân Hoa Ngự y nắm trong tay sinh tử của cả thiên hạ, vậy mà bây giờ đối với nhân tật của người này, không có chút biện pháp nào. . .

Độ ẩm trong xe làm người ta có chút khó chịu, nhưng thân thể Vinh Khô lại lạnh lẽo hơn lúc thường. . . Lúc ở Y Hiên của thần y quý đệ kia, hắn đã ngâm được thang cả một buổi chiều, chỉ sợ quãng thời gian này, thân thể hắn sẽ không dễ chịu gì.

Hoàng đế nghĩ như vậy, bèn sờ lên trán cùng mặt của Vinh Khô, sau đó kéo mao sường của mình ra, đem người nọ kéo thật sát vào trong ngực mình, một bên chuyển chân khí, một bên dùng chính nhiệt độ cơ thể mình để làm ấm đối phương.

Trong lúc hỗn loạn, Vinh Khô chỉ cảm thấy hàn lãnh thứ cốt lập tức dịu lại không ít, một luồng ấm áp thoáng thoáng vậy lấy toàn thân, trong lòng bỗng chốc dâng lên vài tia thỏa mãn.

1 Bất âm bất dương : không rõ là tốt hay xấu

2 Nga mao : lông ngỗng

3 Tuyết thanh sắc phi phong: áo choàng màu tím nhạt

4 Khinh thiển : khinh là nhẹ, thiển là nhạt, khinh thiển là vừa nhẹ lại vừa nhạt, tức là gần như không nghe được

5 Vi diệu : không biết chính xác là thế nào (

23. Chương 23: Khinh Ý Thù Thương

“La Sát Tất Mông phản bội, tướng sĩ Đại Hạ thiệt hại nghiêm trọng, bức hai mươi vạn quân địch lùi xa hơn trăm dặm. Giám Quốc La Sát Thác Bạt Hoàn trước trận tiền trăm sát Tất Mông, dâng thủ cấp Tất Nặc Đồ để biểu thị thành tâm. Nay bẫm phụng thánh ý, lấy hoà nhu chi tâm mà cáo chung : La Sát không mong mâu thuẫn can qua, muốn nhân dịp này mà sơ thông tình lý, nguyện lưỡng quốc kết vi hữu hảo bang lân. .”

Trận chiến lần này cùng La Sát, Thác Bạt Hoàn thân chinh trận tiền, trăm sát thủ cấp những kẻ phản bội. Lưỡng quân từ Kỳ Sơn Cốc cùng nhau lui về ba mươi dặm, lại lấy cáo chung mà tuyên bố chấm dứt hoàn toàn chiến sự. Nhân lần quốc nội phản loạn dẫn đến nổ ra chiến tranh này, Thác Bạt Hoàn hướng Đại Hạ Quốc bày tỏ lời xin lỗi, đồng thời bồi tống lễ vật phong hậu, biểu đạt mục đích quy hàng.

“Hoàng thượng, Đại Hạ quốc ta quốc phú binh cường, bọn tiểu quốc kia lòng tham không đáy, hiện tại nghị hòa, chỉ sợ trong lòng vẫn còn tâm, tuyệt đối không thể sa vào bẫy của địch nhân. . .”

Kể này lời chưa dứt, người kia đã ngay lập tức phản bác “Lâm đại nhân nói lời ấy là sai rồi, Đại Hạ quốc đã quốc phú binh cường, sao phải sợ bọn ngoại bang man hoang! Hiện tại Đại Hạ chấp nhận nghị hòa của La Sát, mới là thể hiện phong phạm của đại quốc.

Hoàng đế tọa trên long ỷ, nghe các đại thần biện bạc, biểu tình cao thâm mạt trắc.

“ . . . Lời Tô khanh nói rất hợp ý trẫm.” đương lúc những kẻ ở dưới tranh chấp không ngừng thì Hoàng đế bỗng nhiên mở miệng “Lưu Việt nếu thành tâm quy phục, Tây Bắc biên cương bách tính của chúng ta từ nay về sau có thể an cư, có thể nói là chuyện vô cùng tốt đẹp. Nếu thật sự chúng vẫn còn tâm, Đại Hạ ta tướng sĩ dũng mãnh vô úy, việc gì phải sợ hãi!”

“Chiến sự đã chấm dứt, tuyên ý chỉ trẫm, triệu Thương Liêm, Huệ Vương ngay lập tức hồi kinh.”

Hoàng đế đã quyết định chấp nhận cầu hòa của La Sát, các đại thần cũng không dám tiếp tục tranh luận nữa. Quân thần lại tiếp tục tường tể thảo luận việc nghị hòa một phen.

“Nếu vô sự khả tấu, vậy thì bãi triệu”

“Thần có tấu. . .”

Nghe đám đại thần đều lấy chuyện Vinh Khô ngụ tại Dục Hoành cung đem ra bàn luận. Hoàng đế dần dần lãnh mặt.

Có vài cự thần, từ nói về nhân tật của Vinh Khô, sau cùng lại nói đến chuyện hôn sự.

“Lý Thân vương đến nay chưa hôn thú, thực không hợp với lễ chế triều đình. . .”

“Đủ rồi!” Hoàng đế đột nhiên lãnh thanh quát “Đều do lúc ấu nhân không thể chiếu cố chu toàn, Vinh Khô mới phải gánh chịu nhân tật này, vốn đó là thất trách của trẫm. Nhân tật bất hảo một ngày, trẫm cũng sẽ bất an một ngày. Để Vinh Khô ngụ lại tẩm cung của trẫm là để trẫm có thể sớm tối chăm sóc.”

“Hoàng thượng, việc này không hợp lễ!”

Hoàng đế kiểm sắc nhất hàn¹, lạnh lùng nhìn chằm chằm kẻ vừa nói, thẳng cho đến lúc kẻ kia sợ tới mức hận không thể co rút cả thân mình lại, y mới thu hồi ánh mắt, nói thẳng “Chuyện Lý Thân vương trẫm tự hiểu rõ, các khanh không cần tiếp tục lo lắng.”

Trên đại điện một mảnh tĩnh lặng, các đại thần đều không dám lẩm lời.

Hoàng đế lãnh khốc ngoan tuyệt, từ trước đến giờ đều là hỉ nộ bất hình vu sắc, dù là La Sát mấy lần nhiễu loạn biên thành cũng chưa từng có bất kỳ biến sắc nào, mà hiện giờ, phạm là kẻ nào đề cập đến chuyện của Lý Thân vương, tất sẽ phải hứng chịu hết thảy nộ hỏa.

Long hữu nghịch lân, xúc chi tất nộ.²

Hiện tại, nghịch lân của Hoàng đế, chính là Lý Thân vương.

“Bức họa triều dương này thật là có khí thế!”

Vinh Khô vô thanh loan thần, chậm rãi thu hồi bút hào, cẩn thận đưa sang đặt lên tay Đặng Tề đang đứng bên trái, rồi mới mở miệng “Lam Minh cả người cũng trên ta.”

Lam Minh nghiêm túc trả lời “Điện hạ, nô tài nào dám trên người! Không tin, người thử hỏi Đặng Tề, xem bức họa này có phải là họa rất có khí thế hay không?”

Vinh Khô cười cười, vừa định mở miệng nói, liền phát hiện ngoài cửa có người đang đến gần.

Lúc này mà đến chỉ có Hoàng đế. Một năm qua, hắn đã phần nào quen thuộc.

Vinh Khô xoay người nhìn ra cửa, Đặng Tề cùng Lam Minh ngay lập tức phản ứng, vội vàng ra ngoài cửa nghênh đón.

“Hôm nay sao rồi?”

Hoàng đế đi đến trước thư trác, đảo mắt nhìn triều dương kim quang bằng bạc trên bức họa, mày khẽ động. Một năm qua luyện tập, họa của Vinh Khô so với những hoàng tử khác cũng không thua kém là bao. . . có điều, con người này vô luận là họa cái gì, tựa hồ như cũng đều lộ ra một cỗ khí hiu quạnh cô tịch.

Phẩm họa tiên thần vận, thần vận khán bản tâm.³

Hoàng đế chuyển mắt nhìn lại thanh niên thần tình đạm nhiên, trong lòng chợt dâng lên một tia buồn bực.

Thời gian một năm, ít nhiều cũng có thể thay đổi một vài thứ.

Với Vinh Khô, đó là có thể tự nhiên hơn một chút mà cùng Hoàng đế nói một hai câu.

“Hôm nay cùng hôm qua cũng không có gì khác biệt.” Hắn đạm mạc hồi đáp.

Hoàng đế nhẹ mím môi, lẳng lặng nhìn Vinh Khô một lúc, chờ đến lúc hoàn toàn áp chế cảm xúc đang dâng lên trong nội tâm rồi mới chậm rãi nói “Đi thôi.”

Vinh Khô nhẹ nhàng gật đầu, lúc đối phương nắm lấy tay hắn thì vẫn có chút cứng ngắc, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại vẻ tự nhiên mà nổi bước theo đối phương ra khỏi thư phòng.

Lúc phương pháp trị liệu của chủ nhân Y Hiên dụng với hắn không có kết quả, Hoàng đế không biết từ nơi nào tìm ra bản bí ịch võ công cùng nội tâm tâm pháp, cùng với những thứ lúc trước hắn đã luyện nhất mạch tương thừa⁴, hơn nữa bộ công pháp này càng thích hợp với người thân thể có tàn khuyết như hắn tập luyện.

Nếu có gặp nguy cấp, hắn có thể tự bảo vệ mình, hơn nữa có thể khiến kẻ tấn công không kịp phòng bị.

Vinh Khô cúi thấp đầu, cảm giác được trên mu bàn tay có một luồng ấm áp đang khuếch tán từng chút một. Hơn nửa năm nay, mỗi lần đi luyện công, Hoàng đế nhất định sẽ nắm tay mà dẫn đường cho hắn như vậy.

Hắn tất nhiên cảm thấy kỳ quái, nhưng trong đó có chứa thâm ý, bắt tất phải truy cứu.

“Đang suy nghĩ cái gì?”

Vinh Khô hồi thần, thấp giọng nói “Nhi thần đang nhớ lại chiêu thức vô hình hữu ý⁵ ngày hôm qua luyện tập.”

“Àn?”

“Luyện không được cảm giác như trong bí tịch ghi lại.”

Hoàng đế khoanh tay đứng dưới tàn cây, ánh mắt âm trầm nhìn Vinh Khô đang tập công pháp giữa trảng địa trống trải.

Người kia, thân khinh tự yển, kiểu như du long. Y mê tuyết thanh sắc phiêu phi phiên chuyển⁵. . một bộ chủy pháp hoàn mỹ đến không có điểm nào có thể chê. . .

Hoàng đế bát giác nắm chặt tay thành quyền.

Người này, vốn dĩ là một kẻ thông tuệ lại thấu triệt, nhưng vì cái gì lại biến thành bộ dáng như hiện tại chứ? Không chỉ hai mắt mù lòa, cả tâm như cũng không còn. Càng ở cạnh người này lâu bao nhiêu, đau đớn trong lòng lại càng tăng thêm bấy nhiêu.

Vinh Khô ngừng lại thở dốc, cước hạ có chút bất ổn, cũng may sau lưng đúng có người kịp lúc đỡ hần.

“Đa tạ phụ hoàng,” thể lực mới vừa hao tổn khá nhiều, hơi thở của hần có chút bất ổn.

“Bộ chủy pháp này phòng thân ám tập thích hợp nhất” Hoàng đế mặc kệ động tác giãy ra của Vinh Khô, dứt khoát trời hần vào trong ngực, nói “Chiêu thức của ngươi rất hoàn mỹ, nhưng lực đạo cảnh tay vẫn không đủ.”

Vinh Khô nghe vậy nói “Cho nên trên thư có viết vô hình hữu ý, nhi thần thể nào cũng vô pháp hiểu rõ.”

Hoàng đế buông tay ra, bước lại cầm cổ tay Vinh Khô, dịu hần bắt đầu luyện lại chiêu thức kia, thi thoảng lại chỉ điểm một chút. Không đến một khắc chung, Vinh Khô đã dần dần nắm được bí quyết.

Nghe gió thổi bên tay, có phần lãnh ý. Vinh Khô luyện tập thêm hai khắc chung nữa, “nhìn” sang hướng Hoàng đế đứng gần đó “Sắc trời cũng không còn sớm, phụ hoàng chính sự quan trọng hơn, nên trở về trước. Nhi thần tự mình luyện tập cũng được rồi.”

Hoàng đế không thích hần mở miệng là đầy lời khiêm cung nên Vinh Khô cũng tuân theo ý nguyện đối phương, lúc nói chuyện thì tùy ý hết mức có thể.

“Không cần.” Hoàng đế trầm thanh trả lời “Trầm chờ ngươi luyện xong rồi cùng nhau trở về.”

Vinh Khô im lặng một lúc liền nhẹ nhàng mà ứng thanh, cũng không bắn khoả Hoàng đế nữa mà nghiêm túc bắt đầu tiếp tục luyện chủy pháp.

Hoàng đế muốn làm cái gì, không ai có quyền phản đối hoặc ngăn cản.

1 Kiểm sắc nhất hàn : sắc mặt chợt lạnh

2 Long hữu nghịch lân, xúc chi tất nộ : Rồng có vẩy ngược, bị nẩy lên ắt sẽ nổi giận

3 Phẩm họa tiên thần vận, thần vận khán bản tâm: xem họa trước là thần thái (của tranh), từ thần thái của tranh mới xem ra được tâm (lòng).

4 Nhất mạch tương thừa : cùng một mạch có thể hỗ trợ lẫn nhau

5 Vô hình hữu ý : không có hình dạng nhưng có ý, ai không hiểu thỉnh đi coi kiếm hiệp văn~~

6 Thân khinh tự yển, kiểu như du long. Y mê tuyết thanh sắc phiêu phi phiên chuyển : Thân nhẹ như chim yển, thẳng như du long (rồng phi), tay áo màu tím sạt tung bay lay động.

24. Chương 24: Đại Mạc Kiêu Ứng

Lưu Việt đầu thành, Quốc Chủ thân phó đế đô Đại Hạ, huê lễ vô số , tùy tùng trăm ngàn, cùng quân đội Huệ Thân Vương một đường trở lại kinh thành.

Hoàng đế đại hỉ, mở yến thỉnh Thác Bạt Hoàn tại Trữ Hòa Điện, trọng thần trong triều cùng các vị Hoàng tử không được phép vắng mặt.

“Đại Hạ bệ hạ, nay hai quốc kết vi hữu minh, bản vương vui sướng vô cùng, xem như thay mặt cho thành ý Lưu Việt, ngã quốc đặc biệt tặng cho quý quốc bách thất tuần mã, thiên kim hương liệu cùng vô số thổ sản đại mạc.”

Thác Bạt Hoàn nâng tửu thương, hướng Hoàng đế kính một chung, dùng ngữ Đại Hạ không lưu loát lắm nói “Lịch triều minh ước hảo, quý tại hòa thân. . .” (1)

Hoàng đế vẫn duy trì mỉm cười, nghe đến việc hòa thân, nhãn thần thoáng dừng lại, lơ đãng phóng tầm nhìn qua Vinh Khô đang ngồi ở thủ tịch gian bên phải.

“Từ trước đã nghe Đại Hạ Lý Thân Vương khí độ bất phàm, tính đức vô song, nay bản vương mới được gặp, Lý Thân Vương quả thật là đáng vẻ đường đường, phong lưu anh tuấn.” Thác Bạt Hoàn cong một mặt cười, ánh mắt đột nhiên chuyển hướng sang Vinh Khô đang ngồi im lặng ở chỗ dành cho Hoàng tử “Bản vương vừa gặp đã cảm thấy yêu thích, nên nảy lên ý liên nhân. Biểu muội của bản vương là trưởng nữ bộ tộc Nhã Đồ, Nhã Tĩnh Lam, nàng là đệ nhất minh châu trong mười một bộ tộc đại mạc, trường ca thiện vũ, mạo mỹ đức hình, nếu như có thể cùng Lý Thân Vương kết vi thân hảo, quả thật là lang tài nữ mao.” (2)

Hoàng đế thần tình khê biến, âm thầm thi lực lên ngón tay mạnh mẽ xiết chặt tửu thương, tự như hận không thể đem tửu thương làm từ đồng chất này bóp nát ra, ngoài miệng vẫn là vân đạm phong khinh “Hai nước hòa thân, đích thực là mỹ sự. Nhã Đồ công chúa tài mao vô song, chỉ tiếc Vinh Khô nhãn tật hiện tại vẫn chưa hảo chuyển(3), chỉ sợ sẽ ủy khuất công chúa.”

Thác Bạt Hoàn khê nhú mày, ý cười càng sâu “Ý bệ hạ là cự tuyệt thân sự này?”

“Mỹ ý của Quốc Chủ, Đại Hạ Quốc tất không thể cự tuyệt.” Hoàng đế lãnh đạm nói “Trên dưới Đại Hạ ta, dùng sĩ trí giả có thể nói là không thiếu, Nhã Đồ công chúa có thể tấn khả(4) mà lựa chọn, nếu công chúa cảm thấy coi trọng kẻ nào, trăm tự nhiên sẽ chấp thuận việc hòa thân.”

Hoàng đế hai nước kẻ đáp người thưa, cùng trò chuyện một phen. Các đại thần ở bên dưới lắng lắng chú tâm nghe hai người nói chuyện, ánh mắt thỉnh thoảng lại trộm dò xét Vinh Khô, mà người nọ chỉ khê rừ mi, không thể nhìn ra được dao động hay tâm tư.

Diên tịch(5) rồi cũng tàn.

Vinh Khô chậm rãi bước trên đình viện, nhẹ nhàng thở một hơi, văn phong thanh lương lướt quá thối vào nóng bức trong tâm, khiến người ta thoải mái không ít. Không khí diên tịch lúc này thật sự là có chút áp lực.

“Ngũ ca ca!”

Vinh Khô dừng bước, có phần kinh ngạc. Vị Thất Hoàng tử, hiện tại là Trang Quận vương này, đã rất lâu rồi chưa từng gọi hắn như vậy.

Hắn mỉm cười “Thất Hoàng đệ.”

Thân Văn Nghĩa kéo lấy tay Vinh Khô “Ngũ ca ca đi đâu vậy? Đây đâu phải đường về Dục Hoành cung?”

Vinh Khô nhẹ nhàng rút tay ra, trả lời “Ta đi tây bắc thảo uyển nhìn một chút.”

“Nga.” Thân Văn Nghĩa nhất thời dậy lên hưng trí “Ta đã nghe chuyện Ngũ ca ca theo chủ nhân Y Hiên học tập y thuật, đệ đệ đây rất bội phục. A!” y khinh hô một tiếng “Chút nữa đã quên, Tam ca đã nhờ ta chuyển tặng cho ngươi mấy vị thảo dược hiếm thấy của sa mạc. . . Đây là lễ vật đặc biệt Quốc Chủ Lưu Việt dâng tặng cho ngươi.”

Thân Văn Nghĩa trước giờ vốn giao hảo với Thân Văn Úy, Vinh Khô trong lòng hiểu rõ.

Nhưng, hắn không hiểu được sở tác sở vi(6) của Thác Bạt Hoàn kia là có ý gì?

“Ngũ ca ca.” Thân Văn Nghĩa cười hì hì nói “Ngươi lúc nào cũng ở trong cung buồn chết a. Đi, hôm nay đệ đệ mang ngươi ra ngoài vui chơi một phen.”

Vinh Khô nghiêng người, nói “Thất Hoàng đệ, chớ hồ nháo.”

Thân Văn Nghĩa cứ bắt y bắt nhiều, bắt cổ lễ tiết(7) mà liên tục lôi kéo, túm lấy Vinh Khô đi ra “Ngũ ca ca an tâm, ta đã dặn dò thị vệ Dục Hoành cung rồi, nói người hôm nay đến quý phủ của ta chơi một lúc, nhất định sẽ hồi cung trước tiêu cấm(8) . Hơn nữa, phủ đệ ca ca người đã bỏ trống hơn một năm, vừa lúc cũng nên trở về thăm một phen. . .”

Trang Quận vương tùy hứng làm xằng, trong cung trên dưới đều là vô kế khả thi. Hoang đế cũng đành mặc kệ không quan tâm.

Vinh Khô tránh tránh hai lượt, nhưng cũng không cách nào thoát khỏi y.

Hắn hiểu rõ, lôi kéo hắn xuất cung, e là không phải chủ ý của Thân Văn Nghĩa.

“Vương gia, chúng ta lại gặp mặt.”

Vinh Khô thoáng cả kinh, vị Thác Bạt Hoàng này sao lại xuất hiện tại hậu viện vương phủ trước đây của Lý Thân Vương?

Hắn thầm dò xét chung quanh, khí tức của vài tên thị vệ lúc này vẫn âm thầm đi theo mình hốt nhiên đã tiêu thất. Bởi vì vội vàng bị lôi kéo xuất cung, bọn Lam Minh cũng không cùng theo đến đây. Hiện tại Thân Văn Nghĩa cũng đang chờ trong xe ngựa ở ngoài phủ.

“Đang tìm cái gì?”

Vinh Khô cứng người, người đứng sau lưng đang kề sát vai tai hắn mà nhẹ nhàng thổi khí. Không biết kẻ này rốt cuộc là muốn làm cái gì. . .

Hắn nhanh chóng thả lỏng thân thể, bước về trước hai bước rồi xoay người “Quốc Chủ đến đây, chỉ sợ là không hợp với lễ tiết cho lắm? Nếu để cho người có tâm nhìn thấy được, e là sẽ lại truyền ra những lời đồn không tốt đối với quan hệ hai nước?”

Lại nghe đối phương hạ giọng cười thành tiếng “Sẽ như vậy sao? Nhưng bản vương chỉ là muốn cùng người gặp mặt a!”

“Không biết Quốc Chủ muốn gặp Vinh Khô là vì việc gì?” Vinh Khô thản nhiên hỏi lại.

Thác Bạt Hoàng nhìn chằm chằm vào nhãn đồng đen thẳm sâu hút của Vinh Khô khe cong khóe môi, mắt nhìn đến trì đường sau lưng đối phương, lại từng bước tiến lên sát đến Vinh Khô, khẽ kéo một sợi tóc rồi vươn lại trên người đối phương “Từ biệt vài năm, người chẳng lẽ đã quên bản vương?”

Vinh Khô chớp đôi mắt vô thần “Vinh Khô trước đây chưa từng kiến quá Quốc Chủ. . . Chỉ sợ là ngài nhận lầm người.” dứt lời, lại chuyển sang chuyện khác “Quốc Chủ thứ lỗi, Ngũ Hoàng đệ của ta vẫn đang chờ ở ngoài phủ, hiện thời gian cũng không còn sớm. . .”

Thác Bạt Hoàn ngắt lời của hắn, thủ bối(9) ái muội áp lên gương mặt Vinh Khô “Trên thủ bối của bản vương vẫn còn vết sẹo bị phạt châu của người đánh trúng lưu lại.”

Vinh Khô lộ ra vẻ mặt mờ mịt “Vinh Khô không hiểu ý của Quốc Chủ.”

“Thân Vinh Khô.” Thác Bạt Hoàng đột nhiên cười to “Người quả thật là có ý tứ, bản vương cảm thấy có hứng thú với người. Thế nào? Có muốn cùng bản vương đến đại mạc?”

Vinh Khô xoay đầu, cười cười “Vinh Khô là một kẻ mù lòa, sao có khả năng đi xa như vậy!”

“Chỉ cần người nguyện ý. . .” Thác Bạt Hoàn nâng cằm Vinh Khô, ngữ khí cuồng vọng “Bản vương chắc chắn tìm khắp lương y, chữa khỏi nhãn tật cho người.”

“Đa tạ hảo ý của Quốc Chủ” Vinh Khô né tránh đối phương, cước hạ nhất chuyển, thân hình liền đảo vị, dừng lại ở sau lưng đối phương “Vinh Khô không kham nổi hậu ái như vậy.”

Thác Bạt Hoàn xoay người lại, ánh mắt nhất thời trầm xuống.

Ngay lúc đó, trong đình viện một trận hỗn loạn, có người hô to “Bắt thích khách.”

Đến khi bọn thị vệ môn hộ Vinh Khô lùi về nơi an toàn, hần hỏi người bên cạnh “Thích khách ở đâu!?”

“Hồi bẩm điện hạ, bên Đình Tam đã truy theo.”

Những người bên cạnh đều không có gì dị thường, Thác Bạt Hoàn rõ ràng đã ly khai nhân lúc hỗn loạn.

Vinh Khô lẳng lặng theo sát thị vệ ra khỏi vương phủ, liền nghe thấy thanh âm kinh hách của Thân Văn Nghĩa, nhưng vẫn im lặng không mở miệng.

Suy nghĩ của Thác Bạt Hoàn, hần không hiểu. Thân Văn Nghĩa dẫn hần đến đây, tất cũng không phải là trùng hợp. Nhưng mà, thị vệ Hoàng đế phải đi theo hần lại tựa như không phát giác được gì.

“Ngũ ca ca, người có bị thương không?” trong xe ngựa, Thân Văn Nghĩa nói liên miên bất tận “Lúc này ta nói rồi, người lại cứ khăng khăng đòi đi vào một mình, thấy không, thiếu chút nữa đã gặp phải chuyện không may rồi.” hần ai thán một hơi “Sau khi hồi cung, phụ hoàng nhất định không tha cho ta.”

Vinh Khô nghe xong, mỉm cười yếu ớt “VẬY ĐƯA TA HỒI CUNG ĐI.”

“Không được.” Thân Văn Nghĩa quả quyết từ chối đề nghị của hần, rồi lại cười cười “Ca ca khó có dịp xuất cung, sao cũng phải đến quý phủ của ta nhìn một cái, hai năm nay huynh đệ chúng ta hiếm khi gặp mặt, cảm tình cũng muốn nhạt dần.”

Vinh Khô cũng không khăng khăng nữa, dựa vào vách xe, nghỉ ngơi một chút.

“Bệnh cũ của Ngũ ca ca nhiều lắm sao?” Thân Văn Nghĩa ở cạnh bên vẫn cứ liên tục, không muốn im lặng “Cả năm nay thần y của Y Hiên thi thoảng lại nhập cung xem bệnh cho người, vậy mà nhân tật của người sao lại không có chút hảo chuyển nào, ngược lại theo học cái gì mà y thuật?”

Vinh Khô nhắm hai mắt, không trả lời.

Một đạo thánh chỉ của Hoàng đế, chủ nhân Y Hiên tuy là một thân không hề tình nguyện, cũng không thể không khuất phục, chuyên môn lưu lại trong kinh thành điều dưỡng thân thể cho Vinh Khô.

Y Thuật của thần y suy cho cùng quả thật cao siêu phi phàm, nhân tật của Vinh Khô tuy là không thể chữa khỏi, nhưng bệnh đau đầu thì lại có hảo chuyển.

Những nghĩ bản thân cũng không có gì làm, Vinh Khô liền dứt khoát theo thần y học một chút y lý tri thức, bình thường thỉnh thoảng sẽ đến uyển thảo biện để nhận biết khí vị của vài loại thảo dược.

1 Lịch triều minh ước hảo, quý tại hòa thân : những triều đại từ trước đến nay minh ước (ước định hòa bình, hiệp ước đồng minh), hòa thân là quý nhất (chính xác hơn là chắc ăn nhất)

2 Đệ nhất minh châu / trường ca thiện vũ / mạo mỹ đức hình/ lang tài nữ mạo : đệ nhất minh châu là chỉ minh châu xinh đẹp nhất, mà châu ngọc thường là dùng để biểu thị cho con gái ngày xưa / trường ca thiện vũ = hát hay múa giỏi / mạo mỹ đức hình = xinh đẹp nét na / lang tài nữ mạo = trai tài gái sắc

3 Hảo chuyển: có chuyển biến tốt đẹp, tại nghĩa dài quá nên phải để nguyên từ gốc

4 Khả tẫn : thoải mái tận lực, câu này là Ngự ca kêu công chúa cứ tự nhiên mà lựa, ai cũng được trừ Vinh Khô :)

5 Diên tịch : Gọi chung những hoạt động yến ẩm, khi tổ chức thì thức ăn được chuẩn bị vô cùng thịnh soạn được đặt thành hàng dài trên bàn. Ngày xưa gọi là tửu tịch, sau mới gọi là diên tịch (theo baike). Từ này hình như là chỉ những tiệc rất lớn, chiêu đãi khách quý thì phải. Vì thường thấy là dùng yến ~

6 Sở tác sở vi : hành động cử chỉ – nghĩa chung là chỉ một hay nhiều việc làm gì đó.

7 Bất y bất nhiêu, bất cố lễ tiết : không thuận không theo, mặc kệ lễ tiết

8 Tiêu cảm : thời điểm cảm đi lại vào ban đêm

9 Thủ bối : mu bàn tay (= =|| dành cho ai không hiểu : ở chương 15, Vinh Khô có gặp 3 kẻ lạ mặt trong rừng lúc bị lạc khi đi săn, lúc đó Vinh Khô phải dùng phật châu tấn công mấy kẻ truy sát mình để có thể chạy thoát, bạn Hoàn này là 1 trong số 2 kẻ tấn công Vinh Khô)

25. Chương 25: Phù Hoa Nhất Mộng

Đại diện Dục Hoành cung lặng ngắt như tờ, thái giám cùng thị vệ đồng loạt quỳ dưới đất. Từ miệng của những kẻ này, Hoàng đế mới biết chuyện Lý Thân vương xuất cung, sau đó không nói lời nào, chỉ lặng ngồi một chỗ.

Chúng nhân nơm nớp lo sợ, không kẻ nào dám đoán tâm tư của Hoàng đế.

Hơn một năm qua, ngoại nhân đều biết rằng Lý Thân vương càng ngày càng được sủng ái hơn.

Nhưng tất cả những kẻ hầu hạ cận thân ở đây đều đã sớm mất tuệ mà phát giác được, dục niệm khổng lồ của Hoàng đế đối với Lý Thân vương ngày càng tăng dần.

Mặc dù nhìn từ ngoài vào, Hoàng đế không hạn chế, nhưng luôn âm thầm không chút dấu vết ngăn cách những kẻ muốn tiếp cận Lý Thân vương, vô luận là Hoàng tử hay đại thần.

“Ứng Khâu, chuẩn bị xuất cung.”

Mũi ngập ngụa hương phấn vị, Vinh Khô cố chống đỡ thân thể, lộ ra nụ cười, nhìn về phía Thân Văn Nghĩa nói “Thất Hoàng đệ, bây giờ cũng đã trễ, ta phải hồi cung.”

“Ngũ ca ca hà tất phải gấp gáp?”

Nắm ngón xiết chặt vào lòng bàn tay, Vinh Khô áp chế từng đợt dao động quỹ dị trong nội tâm, chịu đựng cảm giác choáng váng trong đầu, lời nói có chút gấp gáp “. . .ta phải đi.” dứt lời, liền mò mẫm tìm đến cửa mà đi.

“Ca ca khó lắm mới xuất cung một chuyến, hôm nay cứ hảo hảo mà thư giãn một chút. . .”

Thanh âm Thân Văn Nghĩa có chút mơ hồ, Vinh Khô cũng không chú tâm mà nghe, chỉ cẩn thận bước đi từng bước, tiếc là đối với bài trí nơi này không quen thuộc, không quá hai bước liền vấp phải trở ngại.

Thân Văn Nghĩa ngồi tại tử thượng bất động, chỉ nhìn cử động của Vinh Khô, cười thực vui vẻ, ngoài miệng ồn ào “Ngũ ca ca cẩn thận! Ai, các người còn đứng đó thất thần? Không mau qua hầu hạ!”

Vinh Khô vừa mới đứng vững lại, đã có kẻ đến cạnh đỡ lấy tay hắn. Hắn vừa định rút tay về, đầu gối lại đụng phải ghế hay cái gì đấy, thân thể không lường được liền chao đảo.

“Vương gia yên tâm, cứ để nô gia hầu hạ ngài!”

Thanh âm kiều nhu, lại xuất ra từ miệng của nam tử. Vinh Khô nhíu chặt mi.

Trong triều, trên dưới đều biết Thân Văn Nghĩa bản tính hảo phong lưu, nam nữ bất kị, trong phủ thượng còn quyến rũ không ít nam sủng.

Hương vị như tơ của kẻ bên cạnh vờn vào khoang mũi, Vinh Khô liền cảm thấy một cỗ nhiệt lưu từ hạ thân xông lên, sắc mặt hắn chợt nghiêm lại, ngữ khí lạnh lùng hiểm thấy “Thất Hoàng đệ, người đừng có càn quấy!”

Thân Văn Nghĩa vẫn một bộ cười cợt nhả, không thêm để tâm mà nói “Ca ca sao lại trách móc chứ! Nam hoan nữ ái vốn là thiên kinh địa nghĩa. Đệ đệ ta thấy bên cạnh người không có đến một kẻ tri tâm để mà hư hàn vấn oán, trong lòng cũng cảm thấy sốt ruột. . .”

Kế tiếp, y cao giọng nói với nam tử đang dính vào Vinh Khô “Dư Dương, Lý Thân Vương mệt mỏi, người dìu hần xuống nghỉ ngơi đi!”

Vinh Khô muốn đẩy kẻ đang dìu mình ra, nhưng được của kẻ kia rất lợi hại, hiện tại thực là một chút khí lực cũng không đề lên nổi.

Hắn thật không thể ngờ Thân Văn Nghĩa lại có thể làm xằng làm bậy tùy tiện đến mức này. Mặc dù có đề phòng trước, nhưng lúc này cũng chỉ chú ý đến thiện thực cùng tửu trà, lại không để ý đến nhiên hương trong phòng.

. . . Nhưng là, Thân Văn Nghĩa làm như vậy, rốt cuộc là muốn toan tính những gì từ hần chứ?

Mơ mơ màng màng, đầu óc Vinh Khô càng thêm trì độn, nỗ lực bảo trì một tia trấn tĩnh, hai chân hư nhược đến mức không chống đỡ nổi thân thể, chỉ có thể dựa vào nam tử tên Dư Dương kia.

Một đường ra khỏi phòng, gió lạnh thổi vào mặt, nhất thời khiến Vinh Khô thanh tỉnh một chút, cước bộ đình lại, muốn rút tay ra, nhưng người kia không những không buông, lại càng níu chặt lấy hần.

Nam tử trên thân tản ra hương khí diễm nị, Vinh Khô cảm thấy không thoải mái, thân thể do được tính mà cảm thấy cực kỳ khó chịu, hần sinh ra một tia không kiên nhẫn, vừa định quát lên thì đột nhiên cảm thấy một đạo áp lực bức nhân tràn đến.

Đương lúc hai người còn chưa kịp có phản ứng, Vinh Khô đã bị hắc y nam nhân một phen kéo qua, còn Dư Dương bị đối thủ vung tay gạt ngã xuống đất “Cút!”

Một trận thiên toàn địa chuyển, Vinh Khô chỉ cảm thấy choáng váng càng thêm lợi hại, cả người mê mê mang mang.

Mãi đến lúc Thân Văn Nghĩa kinh hách mà hô to vạn tuế, hần mới trì độ mà phát giác ra, người đang ôm lấy mình là Hoàng đế.

“Phụ hoàng. . .”

Hần theo bản năng mà cất giọng, than âm có chút nghèn nghẹn âm trầm.

Liêu nhân. (1)

Trong lòng run lên, cánh tay Hoàng đế choàng qua nơi thắt lưng ôm lấy Vinh Khô thoảng chốc cừng chờ. Hơn nửa ngày, y mới hồi thần lại từ tảng âm bại lại mà mị hoặc(2) kia, nhân thần thoảng chốc rét lạnh, ánh mắt băng lãnh quét qua một phòng đầy nữ kỹ nam linh(3)

“Thân Văn Nghĩa, người thật đúng là ngày càng tiến bộ!”

Thân Văn Nghĩa quỳ trên mặt đất, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Hoàng đế vừa dứt một lời trách mắng, nhìn lại gương mặt người trong lòng đỏ bừng đến dị thường, thân thể cũng bắt đầu phát nhiệt, lập tức biết đối phương bị hạ được, vừa bất duyệt lại càng sốt ruột, liền vội vàng gác lại việc giáo huấn, ôm Vinh Khô nhanh chóng ly khai vương phủ.

Năm nay, Thắt Hoàng tử Trang Quận vương vì ngư sắc hành ác (4), bị đương triều Hoàng đế trách cứ, hạ lệnh bệ môn tư quá, quay về vương phủ tu thân dưỡng tính, một năm không được tùy ý đi lại, tạm ngưng bổng lộc nửa năm.

Lên xe ngựa, hoàng đế cỡi phi phong trải ra trên xe, để Vinh Khô nằm lên cho thoải mái.

Cúi mắt thấy Vinh Khô rịn mồ hôi đầy đầu, Hoàng đế nhăn mày, thoảng nghĩ, liền đưa tay đặt lên trán đôi phương, những muốn lau một phen, nhưng nhiệt độ kia nóng rực đến mức lòng bàn tay y phát đau.

Sắc mặt Hoàng đế càng trầm hơn, trong lòng suy nghĩ, vừa nãy nếu y đến chậm một bước thì người này sẽ gặp phải sự tình gì, trong lòng bỗng dưng tràn ngập sát ý.

Nhưng, chuyện tối quan trọng trước mắt là phải lập tức giảm bớt được tính trong cơ thể Vinh Khô.

Hoàng đế đem người ngồi lên đùi mình, vốn định vận công giúp hóa giải được tính cho đối phương, nhưng khi y vừa chạm vào thân thể người nọ, tựa như là bị lây nhiễm, tim đập hẫng vài nhịp, cũng cảm thấy thân thể mơ hồ có chút khô nóng.

Ngón tay chạm lên mặt nhu nhuyến nóng bỏng, ánh mắt Hoàng đế càng thâm u ám, lại cảm thấy đối phương cực bất thư phục mà khê cử động, cọ cọ trên cơ thể của mình.

Lý trí băng liệt, dã thú áp chế trong lòng đã lâu bắt đầu gào thét thoát ra. Hai tay chậm chậm trượt dần trên cơ thể Vinh Khô, Hoàng đế đột ngột cúi đầu, hung hăng chiếm lấy đôi môi hắn, bắt đầu phát tiết mà giao phệ.

Nhân tiếp run rẩy, Vinh Khô chậm chậm mở mắt ra, nhãn mâu vô thần trừng trừng xa cái lay động.

Hắn cảm thấy rất nóng rất nóng. . .

“Vinh Khô.” Hoàng đế thở dài gọi hắn, rời khỏi miệng, nhẹ nhàng kéo giãn khoảng cách giữa hai người, đến khi nhìn thấy đôi mắt mở to của đối phương, nhãn thần dao động, lại cúi xuống cắn lên cằm Vinh Khô “Cảm thấy khó chịu thì cứ nói. . .”

Vừa nói, hai tay của y đã dời xuống xả khai y sam dưới hạ thân của người nọ.

Tuy rằng Vinh Khô từ nãy đến giờ không hề phát ra âm thanh nào, cũng như không có chút động tĩnh gì, nhìn từ chi bị áp lực đến cứng đờ cả ra, Hoàng đế biết người này nhất định là khó chịu đến cùng cực.

“Đừng cố chịu đựng.”

Vinh Khô nhẹ nhàng mở to mắt nhìn, đầu óc lại bắt đầu mơ hồ. Nhưng mà hắn vẫn rõ một điều, Hoàng đế hiện đang làm gì. . .

Nghe thấy lời đối phương, hắn vô lực mà nâng lên khóe miệng, thanh âm như trống rỗng mờ mịt, chỉ thì thoảng mới phát ra thành tiếng

“Không. . .khó chịu. . .”

Dứt lời, hai mắt hắn lại nhắm nghiền, sắc đỏ bùng dị thường trên mặt vẫn còn đó, nhưng trong ánh mắt chỉ còn lại một cổ bình tĩnh.

Hành động xâm phạm, bỗng nhiên dừng lại.

Hỏa nhiệt trong lòng như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu, Hoàng đế nhìn thẳng vào gương mặt Vinh Khô, thật lâu cũng không động.

Ngửi được hương vị, Hoàng đế đã sớm biết thứ Vinh Khô trúng phải loại mị dược mãnh liệt như thế nào, cái gọi là Phần thân (5), được tính cực mạnh, chẳng phải là loại mà người bình thường có thể chịu được sao? Nếu không phát tiết, kết quả tệ nhất là bạo thể nhi vong! (6)

Vậy mà, Vinh Khô lại chỉ khinh miêu đạm tả mà nói rằng, không khó chịu.

Ngay cả toàn thân nóng đến dọa người, cả người căng thẳng cứng đờ, chỉ một chút tiếp xúc cũng làm hắn nhúu cả mày, trong mắt hắn vẫn là bình tĩnh.

Lực nhẫn nại như vậy. . .là bởi vì, đã thành thói quen sao?

Rốt cuộc là thành thói quen như thế nào, khiến hắn có thể bỏ qua thống khổ của cơ thể, coi thường nhu tác cảm tình, thậm chí là hoàn toàn từ bỏ tồn tại của bản thân.

Hoàng đế cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Nói như vậy, Vinh Khô lúc này mặc hấn muốn làm gì thì làm, chỉ đơn giản bởi y là Hoàng đế, không thể cự tuyệt, cũng như không hề có lòng cự tuyệt sao?

Vinh Khô. . .

Tự thị tâm tử, canh thị vô tâm. (7)

Xe ngựa xóc nảy, liềm sa thỉnh thoảng bị gió đêm cuốn lên. Ngoài cửa sổ, đặng lung đỏ rực treo trên cao dọc theo hai bên đường, băng qua một dạ thị nào đó, chỉ thấy náo nhiệt vô cùng, người người chen nhau, xe ngựa như nước.

Nhân thế đa thị phù hoa mộng. (8)

Hoàng đế buông tay ra, điều chỉnh tư thế lại cho kẻ nửa tỉnh nửa mê để hấn nằm thoải mái một chút.

Vinh Khô nhẹ rên rỉ, liền sau đó cắn chặt miệng lại, không để phát ra âm thanh nào nữa. Hoàng đế hạ mắt nhìn xuống sắc mặt hồng nhuận của hấn, tình tự phức tạp nan giải cứ như cơn sóng tuôn chảy tràn ra, từ đáy lòng dâng lên một cơn sóng dữ dội.

Đến cuối cùng, y vẫn dùng cách vận công để hóa giải được tính trong cơ thể Vinh Khô.

Chỉ là. . . quá một đêm này, có những việc. . . cũng như có vài kẻ. . . chẳng thể nào có thể quay lại được nữa.

1 Liêu nhân : liêu trong liêu xiêu, nhân là người, tóm lại là làm người ta liêu xiêu (lòng). Người ta hay bảo mị sắc liêu nhân ý~

2 Bại lại / mị hoặc : bại hoại nhưng mà mê người

3 Nữ kỹ nam linh : kỹ là múa, linh là diễn, cái này hình như không chỉ mấy người ở thanh lâu mà là những kẻ hát múa =A= hông biết nữa

4 Ngư sắc hành ác : ngư là câu ý = || dịch thoáng là tâm hoang làm xằng bậy đi

5 Phần thân : đốt người, này hình như là tên được

6 Bạo thể nhi vong : tan xác mà chết

7 Tự thị tâm tử, canh thị vô tâm : Tự như tâm đã chết, lại càng vô tâm.

8 Nhân thế đa thị phù hoa mộng : Đời người vốn dĩ chỉ là giấc mộng phù hoa / phù hoa = phù phiếm, hào nhoáng.

26. Chương 26: Trúc Lộ Minh Cầm

Mắt vẫn chưa mở ra, Vinh Khô đã ngửi được một cỗ huân hương nhàn nhạt mà quen thuộc.

Hấn đang ngủ trên long sàng của Hoàng đế?

Ngây cả người, đột nhiên Vinh Khô nhớ đến những chuyện đêm qua. . . trí nhớ mơ hồ hỗn loạn chợt như thác dâng tràn trong lòng, hấn trúng mị được, sau đó được Hoàng đế mang đi, rồi sau đó. . .

Vinh Khô hoàn toàn tỉnh táo hấn ra, im lặng nằm trên long sàng, hồi lâu mới khẽ cử động hạ thể. Đầu vẫn còn chút mê mang, toàn thân giống như từng bị đè áp qua mà sinh ra đau nhức.

“Điện hạ, ngài tỉnh!”

Lam Minh nhìn động tác của người nằm trên sàng thượng, vội vàng tiến lên vài bước hầu hạ ngồi dậy. Trong lòng vừa sợ hãi lại vừa lo lắng, bất cứ ai cũng biết, long sàng Hoàng đế làm sao có thể tùy tiện để kẻ khác

ngủ? Dù là quý phi nơi hậu cung được triệu thị tẩm xong cũng không được phép ngủ lại nơi này, nhưng tối hôm qua, Hoàng đế đón Lý Thân vương quay về rồi, lại trực tiếp ôm người đến long sàng, cùng nhau đồng tẩm.

Vinh Khô vừa mới gượng thân dậy, chần lền bị tuột xuống đến thắt lưng. Da thịt vừa tiếp xúc với không khí lạnh lạnh, hắn mới phát giác ra, tiết y của mình toàn bộ đều đã bị thoát ra.

Trong tấm thất chỉ lưu lại một người hầu hạ là Lam Minh, Hoàng đế trước khi vào triều đã phân phó, ngoại trừ Lam Minh, tất cả đều thủ ở ngoài điện, tránh quấy nhiễu Lý Thân vương nghỉ ngơi.

Trầm tịch tựa như kẻ đã chết, yết hầu giống như bị ai đó bóp chặt, Lam Minh quỳ rạp tại sàng biên, thân thể không thể không chế được mà run rẩy kịch liệt.

“Lam Minh?”

Vinh Khô có chút giật mình khó hiểu, lúc này Lam Minh đang định giúp hắn ngồi dậy, đột nhiên vừa nghe thanh âm như có thứ gì đó rớt xuống, sau đó lại nghe thấy Lam Minh sợ hãi mà hô một tiếng “Điện hạ”, liền vang lên tiếng dập đầu gối vào mặt đất.

“Người. . .”

Đầu óc giống như bắt đầu hôn mê, rồi đột ngột lại hiện lên rõ ràng một màn vừa mới nhìn thấy kia, Lam Minh cảm thấy quanh thân băng hàn, một loại tuyệt vọng không thể gọi tên cùng khủng hoảng từ nội tâm nảy sinh càng lúc càng dữ dội.

Đơn giản là, y phát hiện. . . một bí bất kinh thể hải văn.

Thân thể lộ lộ bên ngoài làm Vinh Khô cảm thấy da thịt có hơi lạnh lẽo, hắn cầm chần trên tay kéo che thân thể lại.

Ngay lúc đó, trong đầu chợt lóe lên một tia linh quang, hắn đột nhiên nhớ đến sự tình đêm qua.

Nói như vậy. . . Lam Minh đột nhiên khác thường, có lẽ là do phát hiện ra cái gì không chừng. . .

“Đứng lên đi” Vinh Khô thần nhiên nói “Mặt đất không lạnh sao? Ta lại cảm thấy có chút lạnh.”

Lam Minh run rẩy cả người, do dự một lát mới run run đứng lên, hai tay đang cầm y vật của Vinh Khô, cũng không dám tiến lại gần, càng không dám nhìn về phía người trên sàng thượng.

Vinh Khô nhẹ nhàng mỉm cười, có chút trêu chọc nói “Người đứng ở bên đó vẫn có thể giúp ta mặc y phục sao?” lại thả nhẹ ngữ điệu “Nếu cảm thấy không khỏe trong người, đem y phục lại đây để tự ta mặc.”

“Điện. . Điện hạ.” Lam Minh sắc mặt trắng bệch, lắp bắp trả lời “Nô tài, nô tài không có việc gì, để. . để nô tài giúp người canh y. . .”

“Lam Minh, người chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được rồi, nhưng thứ khác đều không liên can đến người. Người không cần tò mò, cũng không cần sợ hãi.”

Lam Minh gượng một nụ cười miễn cưỡng, nói “Điện hạ giáo huấn rất phải. . .”

Không hổ là lão nhân trong cung, y sửa sang y phục giúp Vinh Khô xong, tự ép mình khôi phục lại trấn tĩnh một chút, tiếp tục hầu hạ chu đáo cho người nọ.

Mãi đến khi Vinh Khô xuyên đai tẩy sấu hoàn tất, Lam Minh trên tay cầm những vật dụng dùng xong, thần tình ngây dại mà rời khỏi tấm cung Hoàng đế.

Lúc nhìn thấy ấn ký xanh tím trên người Vinh Khô, y rốt cuộc cũng hiểu được, Hoàng đế tại sao lại đối đãi với Lý Thân vương đặc biệt như thế.

Nghịch luân nội loạn, nhân thế chi ác. 1

Thế nhưng lại phát sinh giữa Hoàng đế cùng Hoàng tử.

Lam Minh bỗng nhiên sợ run cả người, ôm chặt những thứ trong tay, cố gắng đè xuống hô hấp đang rối loạn. . .

Y, cái gì cũng chưa nhìn thấy, cái gì cũng không biết. . .

Hoàng đế bãi triều, xử lý xong những quân vụ trọng yếu cá biệt, liền không ngồi yên được nữa. Bỏ xuống đồng tấu chương chồng chất, trở về Dục Hoàng cung.

Trong tấm cung không thấy người nọ, Hoàng đế không cần hỏi han, trên cơ bản y cũng có thể đoán Vinh Khô đã đi đâu, liền vận cước bộ, hướng đến tiểu trúc lâm ở tây bắc.

Thưởng ngộ thì phân, nhưng lộ khí trong vườn vẫn còn rất nặng. Hoàng đế dừng tại khúc kiều, chăm chú nhìn bóng dáng tuyết thanh sắc của thanh niên đứng cách một mảnh trúc lâm xanh tươi rậm rạp.

Cầm âm hư miếu. 2

Hoàng đế nhìn Vinh Khô đến có chút xuất thần.

Cả ngày, hần cảm thấy không yên lòng, thậm chí đương lúc trượng triều, trong lòng vẫn nhớ đến người đang còn ngủ trên long sàng của mình.

Không biết, chuyện tối hôm qua, đối phương còn nhớ được gì không.

Phần thân tính liệt. lúc trên xe ngựa, y đã vận công giúp Vinh Khô hóa giả hầu hết được tính.

Nhưng lúc về đến Hoàng cung, chưa được bao lâu được tính lại bắt đầu tiếp tục phát tán, y đành phải đem hần đến dục trì, tận hết thủ đoạn giúp đối phương xoa dịu thống khổ.

Cảnh tượng lúc ấy, cực kỳ hương diễm. . .

Y hôn lên từng tắc từng tắc thân thể Vinh Khô, chỉ thiếu mỗi bước cuối cùng không làm.

Mỗi một cái hôn hạ xuống, y có cảm giác như nhìn thấy khoảng cách giữa mình cùng người kia lại tiến thêm một bước

Cứ thế, từng chút từng chút mà hôn, khiến cho bọn họ thân mật khăng khít, từng bước từng bước mà tiến xa thêm, khiến bọn họ bất kham mạch lộ. 3

Bởi vì, mãi cho đến đêm qua, y mới đột nhiên ngộ ra được tâm tình của Vinh Khô.

Nhược quan thanh niên 4, lại phong nhã hào hoa. . . vậy mà người lại lại sớm từ bỏ thế giới này.

Hắn, mặc dù còn sống, lại hoàn toàn vứt bỏ chính mình, mặc kệ hết thấy bất luận buồn vui, bất luận yêu hận.

Đau đớn như cổ họng phệ trong lòng. Hoàng đế chưa từng nghĩ đến, một chút bất nhẫn, một chút bất xá kia qua đi, cuối cùng lại biến thành tâm thống cửu trường thực cốt. 5

Y nhớ lại lần đầu tiên y gặp Vinh Khô, vốn cứ ngỡ chân tâm của mình vốn đã bị trầm xuống nơi sâu lắng nhất trong nội tâm. . . có lẽ là trăm ngàn ngày ngày đêm đêm, từng chút một, tâm đã bị nộ cười ôn nhu, tính tình trầm tĩnh của người nọ bắt lấy. . .

Buồn cười vô cùng, hoang đường cùng cực!

Thân Hoa Ngự y, Hoàng đế Đại Hạ quốc, vậy mà lại yêu nhi tử của chính mình.

Nhưng y là chủ cả thiên hạ, có cái gì y không dám cầu, có cái gì y không thể chiếm?

Nếu thực y đã yêu nhi tử của mình thì đã sao, có kẻ nào dám can đảm lên án ngăn trở y?

Cho dù kẻ kia không muốn. . . Hoàng đế đã muốn, vậy thì có đáng kể gì.

Y có thể làm giống như lúc trước, từng chút một ngăn cách Vinh Khô cùng hết thấy ràng buộc của nhân thế, để đối phương sau cùng hoàn toàn chỉ sống trong thế giới của y.

Nhưng, mĩa mai thay, dù cho hiểu được tình cảm của chính mình, dù cho hạ quyết tâm, thậm chí là nhẫn tâm, Hoàng đế lại tuyệt vọng mà nhận ra, người kia vốn dĩ là vô tâm.

Dù cho y muốn có thân thể hần, e là đối phương cũng chẳng nề hà để ý mà mặc kệ y dư thừa dư cầu. 6

Dưới vẻ ngoài ôn nhuận đậm nhiên của người này che giấu một linh hồn trống rỗng.

Vinh Khô như vậy, dù cho y có cường lưu lại bên người, dù cho chiếm thân đoạt tâm, vĩnh viễn cũng không có khả năng có được đối phương trọn vẹn.

Đừng nói đến yêu, ngay cả cầu một tia hận, cũng chỉ là hi vọng xa vời.

Chấp niệm cùng điên cuồng. . . tất cả đều rơi vào tuyệt vọng thâm trầm.

Ái nhi bất đắc, dục xá bất khứ. 7

“Tham kiến Hoàng thượng!”

Hoàng đế thu lại thần sắc, tiến lên hai bước hơi khom người, cầm lấy tay Vinh Khô “Tay lạnh như vậy. . .” đột nhiên nhìn vắn ngân 8 trên cổ người kia, ánh mắt của y chợt lóe, lời nói ngừng lại một chút, sau mới tiếp “Ở đây lộ khí rất nặng, y bào đều đã ướt.”

Nói xong, y chợt thấy thái dương Vinh Khô vươn một sợi tóc rối, liền đưa tay dịu dàng vén sợi tóc ra sau vành tai đối phương.

1 Nghịch luân nội loạn, nhân thế chi ác : về đầu, tóm lại là loạn luân, về sau dịch ra là điều ác trong đời.

2 Cầm âm hư miếu : tiếng cầm hư ảo mà lại trống rỗng.

3 Bất kham mạch lộ : không dung/không chịu nổi được người đứng = =|| chắc là một khi đã xxoo rồi thì là của nhau, hông có người ngoài xen zô hay sao a. . .

4 Nhược quan thanh niên : nhược quán : thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán, nhược quán thanh niên = trai trẻ hai mươi

5 Tâm thống cửu trường thực cốt : Tâm lúc nào cũng đau đớn ăn vào xương tủy

6 Dư thừa dư cầu : thích thì cứ việc lấy

7 Ái nhi bất đắc, dục xá bất khứ : yêu mà không thể có, dục lại chẳng buông được.

8 Vắn ngân : dấu hôn

27. Chương 27: Khách Tâm Vô Ảnh

Bên vành tay nổi lên một mặt ẩm áp, Vinh Khô bất giác cảm thấy không được tự nhiên, có hơi nghiêng đầu.

Hoàng đế dừng động tác lại, tiếp tục giúp Vinh Khô chỉnh sửa tóc lại cho tốt, rồi như không có gì mà buông tay ra, lại làm như lơ đãng nói “Hôm nay trẫm muốn xuất cung một chút.”

Vinh Khô chỉ hơi sững sốt, không lên tiếng.

Hoàng đế im lặng chờ, thấy Vinh Khô không có phản ứng, lại nói thêm “Người nếu cảm thấy trong cung buồn, cứ việc nói cho trẫm, trẫm tự nhiên sẽ cùng người ra ngoài ngắm cảnh.”

Nhớ đến chuyện phát sinh đêm qua ở Trang Vương phủ, trong lời nói của Hoàng đế chợt toát ra hàn ý, sau đó lại nhớ đến Vinh Khô vì hành động bất tiện mà phải luôn ở trong cung buồn rầu, trong lòng bỗng có chút phiền muộn.

Vinh Khô mấp máy môi, hơn nửa ngày mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Hoàng đế, liền thấp giọng trả lời “Đa tạ phụ hoàng đã quan tâm, nhi thần cũng không cảm thấy buồn.”

“Nga?” ngữ khí Hoàng đế vẫn thản nhiên mà hỏi “Không cảm thấy buồn, vậy tại sao lại đến quý phủ của lão thất?”

Vinh Khô hiểu rõ trong lòng, hành vi của hắn hôm qua e là khiến Hoàng đế cảm thấy mất hứng rồi! Hắn đành phải khép miệng lại, không nói thêm gì nữa.

“Đi thôi.” Hoàng đế tự nhiên cầm tay Vinh Khô dắt đi “Trẫm đã lệnh người đặt trước một gian ở Ly Uyển, chúng ta đến đó dùng ngọc thiện.” dứt lời, khéo môi lộ ra nụ cười thản nhiên “Nghe nói lúc người còn ở ngoài cung rất thích đến đó.”

Đối với việc Hoàng đế hiểu rõ nhất cử nhất động của mình như thế, Vinh Khô thật không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, chỉ nhẹ nhàng trả lời lại “Ly Uyển nhã trí thanh u, thật sự rất thích hợp để nghỉ ngơi. Mà thức ăn nơi đó cũng rất đặc sắc hơn nơi khác.”

Hoàng đế nghiêng đầu nhìn gương mặt thanh tú của Vinh Khô, ánh mắt hiện ra tia dịu dàng hiếm thấy “Thế hôm trẫm nay nhất định phải hảo hảo lãnh hội một phen.”

“Vinh Khô!”

Vinh Khô vốn đang đứng ở góc chợt nghe một đạo thanh âm kinh hỉ gọi mình, liền chuyển hướng về phía phát ra âm thanh.

“Vinh Khô, quả nhiên là người! Tại sao người lại ở đây. . .”

Kể kia là một nam tử trẻ tuổi, thanh âm xa lạ lại lộ ra sự quen thuộc khác thường. Vinh Khô xoa xoa thái dương, bất đắc dĩ mà thở dài, khéo miệng lại bất giác cong lên “Được rồi, Duệ Trữ, nhỏ giọng lại, đừng làm ảnh hưởng người khác.”

Phó Hòa Cẩn nhất thời ngậm miệng lại, không nhìn đến ánh nhìn bất duyệt của mọi người, bước đến lôi kéo tay Vinh Khô đến chỗ ít người hơn, gấp gấp nói “Bỗng dưng nhìn thấy người, ta thực cao hứng.”

Vinh Khô thản nhiên mỉm cười. Hắn cũng không ngờ xuất cung một chuyến lại thật sự có thể gặp gỡ cố nhân.

Gần hai năm không gặp, Phó Hòa Cẩn tựa hồ thay đổi không ít, tính tình sớm không còn rụt rè e ngại như thuở nhỏ, hiện tại lúc nói chuyện đều mang theo khí chất hào sảng của quân nhân “Người hồi kinh lúc nào?”

Phó Hòa Cẩn nháy mắt oán giận “Ta hồi kinh đã được vài ngày, Vinh Khô người cư nhiên lại không biết. Ta vẫn định tiến cung thăm người nhưng bọn họ đều nói người không tiện gặp người nào. . .” nói xong, y bỗng nhiên ngừng lời, chợt nhớ đến chuyện phụ thân đã nói với mình “Phụ thân bảo mắt người không nhìn thấy, chuyện này có thật không?”

Tâm trạng cuống lên, y không kịp suy nghĩ nhiều, vội đưa tay muốn nâng cằm Vinh Khô lên.

Vinh Khô nghiêng người tránh y “Duệ Trữ!”

Có chút ngượng ngùng rút tay về, Phó Hòa Cẩn xấu hổ sờ sờ mũi “Vinh Khô người đừng giận, ta chỉ là sốt ruột thôi! Mắt của người. . .”

“Đúng là không còn nhìn thấy được. . .” Vinh Khô thản nhiên trả lời, vừa ngẩng đầu, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía sau lưng Phó Hòa Cẩn “Duệ Trữ, ta còn có việc, đi trước.”

“Vinh Khô. . .” Phó Hòa Cẩn trong lòng vừa sốt ruột lại lo lắng, vội vàng kéo tay đối phương lại.

“Phó tướng quân.”

Thanh âm băng lạnh lại âm trầm khiến cho động tác của Phó Hòa Cẩn cứng đờ, y nhìn lại, Hoàng đế một thân tiện phục đứng ở nơi đó, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tay mình đang lôi kéo tay Vinh Khô.

Phó Hòa Cẩn theo bản năng buông tay ra, tiến lên định hành lễ, lại bị Hoàng đế phát tay ngăn lại.

“Vinh Khô, chúng ta đi thôi.”

Hoàng đế không thèm liếc mắt nhìn Phó Hòa Cẩn một cái, dứt khoát mang Vinh Khô đi.

Cổ tay bị nắm xiết đau buốt, Vinh Khô không nén được mà nhẹ hừ một tiếng. Hoàng đế lúc này như hoàn hồn, thả lỏng lực đạo, đem người bước nhanh vào nhĩ gian.

Ấn Vinh Khô ngồi xuống ghế, Hoàng đế cư cao lâm hạ nhìn xuống người nọ, tâm tư bách chuyển thiên hồi, một lúc lâu sau mới chậm rãi mà nói

“Trẫm nghe nói, quan hệ giữa ngươi và Phó Hòa Cẩn trước giờ rất tốt.”

Vinh Khô im lặng, đang tự hỏi có nên mở miệng giải thích hay không. . . Trong lời nói của Hoàng đế có hàn ý, hẳn không phải là không nghe ra. Nhưng mà tâm tư Hoàng đế, vốn khó có thể suy đoán, hẳn cũng không biết nên trả lời thế nào cho thỏa đáng.

Nhìn thấy nét mặt bình tĩnh của Vinh Khô, ánh mắt Hoàng đế thoáng chốc càng trầm xuống “Ngươi là Hoàng tử, dù là cùng người giao hảo, cũng không thể phóng túng phóng tứ, như thế nào lại để Phó Hòa Cẩn tùy ý gọi thẳng tên của mình, còn trước mặt mọi người lôi kéo nhau!”

“ . . .nhi thần biết sai.”

“Vinh Khô” trong mắt hẳn rõ một tia giận dữ, Hoàng đế trầm giọng mở miệng “Trẫm đã từng nói, ngươi không được nói với trẫm những lời có lệ đó! Trẫm không muốn nghe!”

Ngữ khí nghiêm lệ, trong lòng Hoàng đế lại càng cảm thấy bức bối hơn. Bản thân y trước kia là bị hấp dẫn bởi sự trầm tĩnh cùng đậm bạc của Vinh Khô, nhưng hiện tại sau khi hiểu được tâm tình của người này, y liền cảm thấy cực kỳ chán ghét tính tình thờ ơ không để tâm của hắn.

Vinh Khô chớp mắt, cảm thấy hô hấp Hoàng đế có chút dồn dập, nửa ngày mới trầm giọng nói “Nhi thần không dám đối với phụ hoàng có lệ, những lời nói ra đều là những câu xuất phát từ chân tâm.”

Hoàng đế nói cái gì, hắn đương nhiên phải nhất nhất nghe theo đáp lời, làm sao có lệ được?

Ngươi!”

Hoàng đế nắm chặt quyền, nhìn thẳng vào Vinh Khô chằm chằm.

Một lát sau, y lưu lại một câu bảo Vinh Khô chờ ở trong này xong, liền phát tay áo ly khai nhĩ gian.

Cửa gỗ phát ra tiếng vang nặng nề, Vinh Khô xoay xoay cổ tay trái, trong lòng bất chợt dâng lên một tia mờ mịt, cảm thấy uể oải không sao xua đi được.

“Tĩnh?”

Tăng âm có chút khàn khàn này, Vinh Khô đã quen thuộc đến dị thường. Hắn lắc lắc cánh tay có chút tê, hàm hồ gọi “Phụ hoàng?”

Môi lưỡi của Hoàng đế vẫn đang lưu tại khoang miệng, Vinh Khô ngoại trừ có chút tránh né lúc đầu, liền sau đó im lặng nằm đó, để mặc đối phương muốn làm gì thì làm.

Thật lâu sau, Hoàng đế cắn mạnh lên môi hắn một cái rồi mới rời đi, vùi đầu bên hõm vai Vinh Khô, nhẹ nhàng thở ra, thỏa mãn mà thán một tiếng “Lúc nãy trẫm vừa nhận được tin tốt. . .”

Nhân tiếp run run, Vinh Khô hắng cổ họng, thuận theo lời của đối phương mà hỏi lại “Tin tức tốt?”

Ánh mắt bị một bàn tay to ấm bao phủ lên, Vinh Khô liền nghe thấy thanh âm Hoàng đế ghé sát vào tai hắn mà nói “Lưu Kỳ đã tìm được tung tích sư hân, ngay tại khu vực Trọng Hoa thành”

“Tên kia là người giang hồ, được xưng tụng là quỷ y, nghe nói có thể làm sống lại người chết chỉ còn bạch cốt.” dứt lời, Hoàng đế tựa như cười khê một tiếng, cũng không bận tâm đến trầm mặc của Vinh Khô “Trước đây tất cả đều nghĩ là hắn đã chết, trẫm cũng phải tốn một phen tinh lực.”

Nội tâm run rẩy, Vinh Khô mấp má môi.

Đôi mắt đã mù hẳn hai năm, hẳn đã sớm không còn ôm bất cứ hi vọng nào. Nhưng lúc nghe Hoàng đế nói, hẳn có thể cảm giác đối phương quả thực rất cao hứng, tựa như thực sự rất lưu tâm đến nhân tất của mình.

“Trời sắp tối rồi.” Hoàng đế kéo Vinh Khô từ tháp thượng ngồi dậy, giúp đối phương sửa sang lại y sam có chút hỗn loạn “Chúng ta phải hồi cung.”

Vinh Khô gật gật đầu.

Lúc hạ ngọ, Hoàng đế tức giận bỏ đi, hẳn đúng là đã bất tri bất giác mà ngủ quên ở trong này. Hiện tại Hoàng đế trở lại, còn hưng trí bừng bừng mà nói chuyện của quý y, tức là cũng đã bớt giận nhiều rồi nhỉ!

Đang nghĩ ngợi, Vinh Khô cảm thấy cảm mình bị tay người kia nâng lên.

Hoàng đế nhìn chằm chằm lên cánh môi bị cắn đỏ ửng lên của đối phương “Chuyện ta vừa rồi làm với người, người đều không có cảm giác gì sao?”

Tuy là đã sớm biết rõ tâm tình của người này, Hoàng đế vẫn là có chút. . . không cam lòng, lẫn kỳ vọng. Người này đã khơi gợi tâm của chính mình, làm sao bản thân có thể khoan dung cho sự vô tâm của hắn. . .

Hoàng đế tự cường áp xao động trong lòng, nghĩ đến lúc hạ ngọ, nhìn thấy Vinh Khô mỉm cười ấm áp chân thật với kẻ khác, y cơ hồ không áp chế được dã thú đang thét gào trong lòng mình, như hận không thể đem người này xé nát mà nhu tiến vào cốt nhục mình.

. . . Phải chậm rãi mà tiến!

Vô luận thế nào, y cũng vô pháp buông tay. Dù cho là có phải dụng tấn thủ đoạn, một ngày nào đó y sẽ làm cho người này trong lòng đều phải tràn đầy chỉ một mình y.

28. Chương 28: Tù Phong Trục Vũ

Lực đạo nơi cầm không lớn nhưng lại cường thế không để cho đối phương có cơ hội tránh né. Vinh Khô bị buộc ngược đầu lên, ánh mắt không có tiêu cự nhìn vào ánh mắt Hoàng đế.

“ . . .nên có cảm giác gì?” mất một lúc lâu, hắn mới chậm rãi hỏi lại.

Mấy năm nay, thái độ Hoàng đế đối với hắn quả thật bất đồng với những người khác.

Vốn dĩ trước đây hắn không rõ Hoàng đế rốt cuộc có tâm tư hay mục đích gì đối với mình, dù gì trên người hắn, thứ có thể lợi dụng đều đã bị lợi dụng, Tấn Hầu cùng với pháo bảo thủ đều bị Hoàng đế vịnh vào tội mưu nghịch mà đập tan rã.

Mãi cho đến dạo gần đây, hắn mới hiểu rõ, Hoàng đế quả thật là đối với hắn nổi lên ý niệm¹. Nếu vậy, “sủng ái” cùng khoan dung mà Hoàng đế dành cho hắn trước đây, hết thảy đều có được câu trả lời hợp lý.

Không ít quý tộc ở Đại Hạ quốc nuôi dưỡng nam sủng, nếu Hoàng đế có sở thích như vậy, cũng không có gì đáng trách. Tuy giữa bọn họ có huyết thống quan hệ phụ tử, nhưng Vinh Khô cũng không cho là đối phương đối với mình có bao nhiêu cân lượng thân tình phụ tử. . .

Hướng hồ gì, Hoàng đế hành sự vốn là suất tính bất ky², mặc dù Vinh Khô cũng không rõ, trên thân thể mình có điểm nào khơi gợi hứng thú của đối phương, hắn cxng cảm thấy hành vi của Hoàng đế có cái gì mà thiên lý bất dung³.

Có điều, cảm giác. . . ư?

Hoàng đế thả tay, hai tay vòng lại ôm người khóa trong lồng ngực mình, cúi đầu xuống kề sát vào mặt đối phương, đôi môi như có như không mà cọ lên môi Vinh Khô, thở ra một hơi ái muội “Như vậy. . . có cảm giác gì?”

Vinh Khô theo bản năng mà hơi lùi về sau, lại bị Hoàng đế trói chặt đến không thể nhúc nhích.

“Nhi thần không có cảm giác.” hấn không khiên cưỡng nữa, chỉ mặc đối phương áp chặt vào ngực.

Thanh âm Vinh Khô thực bình tĩnh, bình tĩnh gần như vô tình.

Thân thể cứng đờ, hai tay Hoàng đế càng tăng thêm lực đạo xiết chặt lại, ngữ khí lạnh lùng hỏi lại “Vậy tức là. . .nếu như trăm muốn thân thể người, tâm của người, người đều không màng?”

“Nhi thần không biết là cảm thụ của bản thân có cái gì khẩn yếu.” Vinh Khô vẫn như cũ thản nhiên nói “Phụ hoàng là cửu ngũ chí tôn, muốn có cái gì, vốn là vô khả hậu phi⁴.”

Hấn tất nhiên là không muốn làm nam sủng, nhưng Hoàng đế nếu đã muốn, hấn há có năng lực trái lời sao? Thế nên, ý nghĩ của hấn, tâm tình của hấn, tất thấy đều không trọng yếu.

Lời vừa nói ra, nơi thất lũng bị cánh tay mạnh mẽ xiết chặt lại, Vinh Khô đau đến nỗi phải hít một ngụm khí.

Hoàng đế bấy giờ mới thả lỏng lực đạo, nhãn thần bất định chầm chầm nhìn vào gương mặt bình tĩnh của Vinh Khô, âm trầm mở miệng “Vinh Khô, ngươi nhất định phải như vậy mà đối đãi trăm sao?”

Tuy y đã từng suy nghĩ có thể bất kể đại giới mà cầm cố thân cùng tâm của người này, nhưng. . . chính tai nghe Vinh Khô lãnh tĩnh mà nói những lời mặc bất tại hồ kia, Hoàng đế liền cảm thấy tim mình bỗng nhiên bị một trận trất muộn⁵ mãnh liệt dội vào.

Kỳ thật, y nên sớm hiểu ra, không, là y vốn đã hiểu rõ ràng. . .

Chỉ là, đau đớn trong lòng từng ngày từng ngày một dần lắng đọng lại, khiến con người y như bị trói buộc thật sâu trong cảm giác tuyệt vọng.

Mỗi lần giãy giụa, hăm càng điên cuồng, chỉ còn lại đau khổ không thể gạt bỏ, triền miên nan giải.

Thẳng thốt một trận vô lực cùng suy sụp, Hoàng đế bỗng thả tay ra, không đợi Vinh Khô đáp lời lại, bước nhanh đến cửa “Hồi cung!”

Vinh Khô há miệng thở dốc, cuối cùng không nói gì, mò mẫm đi theo sau. Chỉ vừa xất một bước ngắn, cước bộ vốn đã đi xa đột nhiên quay trở lại, tay trái liền cảm giác được có người nắm lấy, dắt hấn đi.

Xe ngựa lắc lư hướng về phía Hoàng cung mà chạy. Không khí trong xe có phần ngưng trệ. Sau lưng không biết là đặt thứ gì, Vinh Khô chỉ cảm thấy có chút không thoải mái, hơi khom người.

Ngay lập tức có một đôi tay nhanh hơn, kéo hấn ôm vào lòng. Vinh Khô không phòng bị, bất ngờ ngã vào ngực đối phương.

Thác Bạt Hoàng lưu lại Nghiệp Kinh vài ngày mới ly khai.

Trừ ngày hôm đó ở vương phủ cũ chạm mặt y, Vinh Khô không gặp lại đối phương lần nào nữa, cũng chẳng để chuyện này trong lòng quá lâu.

Việc ngẫu nhiên gặp Thác Bạt Hoàn, Hoàng đế không hỏi, Vinh Khô tự nhiên cũng sẽ không chủ động đề cập.

Mỗi ngày đều như nhau, bình thản mà trôi qua, Vinh Khô cứ tưởng sau lần nói chuyện ấy, Hoàng đế sẽ làm gì đó với mình, lại thủy chung không thấy đối phương thật sự hành động.

Gần đến thời điểm cuối năm, Phó Hòa Cần phải trở về biên thành Tây Bắc, Hoàng đế lần này không ngăn cản nữa. Lúc gần đi, Phó Hòa Cần cuối cùng cũng gặp được Vinh Khô một lần, lần đó quả thực là một phen nan xá nan phân⁶, khiến Vinh Khô nhần cười không dứt.

Lai niên tam nguyệt.

Nghiệp Kinh đông tuyết sơ dung.⁷

Vinh Khô vừa luyện kiếm xong trở lại tắm cung, để Lam Minh hầu hạ mình mộc dục, lại nghe tiếng bước chân vội vàng của Đặng Tề ngoài điện truyền đến.

“Điện hạ,” Đặng Tề tựa như vừa vội vàng chạy đến, miệng thở hổn hển “Hoàng thượng lệnh chúng nô tài thu thập, bảo là ngày một muốn dẫn người nam hạ vi phục xuất tuần.”

Vinh Khô thoáng giật mình, lúc này mới nhất thời ngộ ra.

Khó trách mấy ngày nay, Hoàng đế đều vội đến chẳng thấy bóng dáng đâu. Lúc luyện võ cũng không đến đích thân dạy hần chủ pháp.

Nhưng, Hoàng đế xuất tuần, mang theo kẻ hành động bất tiện như hần để làm gì chứ?

“Thám tử hồi báo, quý y vùng Không Tư đại sư của Vô Lượng Tự từng có chút giao tình, hiện tại người kia hẳn là đang ở Vô Lượng Tự.”

Đêm này, Hoàng đế cuối cùng cũng thoát khỏi bận bịu, cùng Vinh Khô dùng văn thiện. Lúc ăn, y dùng ngữ khí lơ đãng đề cập đến quý y. Vinh Khô nghe vậy lập tức hiểu được dụng ý Hoàng đế mang theo mình xuất tuần.

. . .có chút ngoài ý muốn.

Kỳ thực, hà tất phải hao tâm tổn phí như thế chứ?

Tuy bảo quý y tình hình quái dị, nhưng Hoàng đế chung quy cũng sẽ có biện pháp buộc hần phải đến Hoàng cung, còn nếu không, cùng lắm phải người hộ tống mình đến đó là được.

Vào năm ngoái, Hoàng đế vô cùng hưng trí mà nói đã biết được tung tích của quý y, nhưng sau đó lại không nhắc đến chuyện này lần nào nữa. Vinh Khô cũng chẳng để ý lắm, hần vốn đã không còn ôm hi vọng, lại càng chưa từng nghĩ đến, Hoàng đế là thực tâm.

Vinh Khô trầm mặc ngồi, suy tư nửa ngày cũng không biết nên làm thế nào trả lời lại cho hảo.

Hoàng đế từng bảo, không thích nghe hần nói những ‘lời có lẽ’.

Nhưng ngoại trừ kính cẩn tuân lời hoặc cảm tạ ra, hần không nghĩ ra được phải nói cái gì.

“Đừng ngồi đó mà suy nghĩ lung tung nữa. . .” tâm tình Hoàng đế rõ ràng là rất tốt, ngữ khí lộ ra nhu hòa rất rõ ràng “Sáng ngày một sẽ xuất phát, đêm nay và đêm mai cứ cố gắng mà nghỉ ngơi, dưỡng hảo tinh thần hảo mới có thể lên đường.”

Mặc dù trước đây biết được tung tích của quý y, nhưng hành tung của hần trước nay vẫn là bất định. Mỗi lần những thám tử truy theo dấu vết đều là chậm trễ hơn một bước. Lần này điều tra rõ việc quý y ngụ lại Vô Lượng tự một thời gian, Hoàng đế bèn khẩn cấp xử lý sự vụ rồi lập tức quyết định cùng Vinh Khô mau chóng nam hạ.

Vinh Khô nhẹ nhàng gật đầu, vừa mới đứng dậy, đã rơi vào cái ôm ấm áp. Khoang mũi vẫn hơi thở quen thuộc của nam nhân, khiến hần nhất thời có chút hoảng hốt.

Nửa năm qua, thái độ Hoàng đế đối với hần tuy không rõ rệt nhưng vẫn cải biến từng chút một, không nói đến ôn nhu, càng thêm phần dung túng.

Để vương cường thế này, lại đối với mình nổi lên tâm tư khác thương, lại muốn cắt đứt mối liên hệ giữa hần cùng những người khác, nhưng cuối cùng lại không hề cường thủ hào đoạt.

“Đang suy nghĩ gì?”

Vành tai bị cắn khế, Vinh Khô rụt cổ lại, thân thể càng trầm sâu hơn vào lồng ngực Hoàng đế. . .

Đôi lúc Hoàng đế sẽ đột nhiên biểu hiện ra một ít hành động vô cùng thân thiết, hần không quá bài xích, nhưng cũng không quá tự tại.

“Không có nghĩ cái gì.”

Hoàng đế nhìn động tác nhỏ nhặt của Vinh Khô, khóe miệng cong lên tiểu văn nhân nhạt, không tiếp tục tạo nhiều người nọ nữa, ôm hần hướng đến phía tấm thất.

“Vậy thì nghỉ ngơi đi!”

“Ân.”

Vinh Khô thấp giọng đáp lại một câu, liền theo thói quen mà rũ mi mắt xuống. . .

Nhìn ý tứ của Hoàng đế, y đêm nay hẳn là muốn ngủ ở nơi này cùng mình. . .

1 Ý niệm : từ này vốn là khỉ niệm a, nhưng mà để thế nó xấu mặt Ngự ca quá nên đổi thành ý niệm, có nghĩa là những niệm (ý nghĩ, suy nghĩ, ham muốn) không được bình thường, méo mó

2 Suất tính bất ky : tính thẳng thắn không cố kỵ hay e ngại bất cứ gì

3 Thiên lý bất dung : đạo trời không dung (không tha thứ, không cho phép)

4 Vô khả hậu phi : không thể chỉ trách

5 Trất muộn : trất = ghen, muộn = buồn, vừa buồn vừa ghen = ||

6 Nan xá nan phân : khó ngừng khó rời, ý là bị bám tới mức không chịu tách ra ý

7 Lai niên tam nguyệt. Nghiệp Kinh đông tuyết sơ dung. : Tháng 3 sang năm, ở Nghiệp Kinh tuyết lạnh mùa đông bắt đầu tan. Câu này dịch ra thô quá nên để cho nó có văn chương

8 Cường thủ hào đoạt : = || dùng sức mạnh để mà chiếm giữ lấy

29. Chương 29: Lô Vi Giang Chu

Tháng tư, ngày âm.

Gió nhẹ vỗ về ngọn tóc, khóe miệng ngấn nét cười yếu ớt, Vinh Khô dựa vào lan kiềng tĩnh tọa cạnh mạn thuyền, đầu ngón tay từng chút từng chút khẽ khuấy động mặt nước.

Khoảng độ giữa tháng ba, Hoàng đế mang theo hắc cùng vài thị vệ, thu thập qua loa vài vật dụng rồi vì phục nam hạ. Đi gấp ngày đêm chạy suốt một tháng, cuối cùng cũng đến hạt địa cổ đô.

Sơn lộ vùng này đi lại có hơi bất tiện, Hoàng đế liền hạ lệnh sửa hành trình sang thủy lộ.

Ngự ca trận trận, từ giang tâm cách đó không xa thì thoảng lại vọng đến.1

Hoàng đế buông mật tấu trong tay, nghiêng đầu nhìn về phía đầu thuyền, trầm mặc mà ngắm nhìn Vinh Khô, như có điều đang suy nghĩ.

Dương quang nhàn nhạt, thanh niên dựa nghiêng bên mép thuyền, trên gương mặt cười nhạt lộ ra một cổ điềm tĩnh, cảm giác bớt đi đôi chút tử khí so với lúc ở trong cung.

Đầu ngón tay khẽ run, Hoàng đế đứng dậy, tiếp nhận phi phong từ trong tay Ứng Khâu, hướng đến nơi đầu thuyền.

Hai vai bị người nhẹ nhàng mà choàng lấy, Vinh Khô cảm giác được đôi tay quen thuộc kia đang vì mình phủ thêm phi phong mềm mại, hắc nhẹ loan môi dưới “Đa tạ phụ hoàng.”

Liền sau đó bị người kéo vào trong lồng ngực, hắc lặng lặng tựa người vào ngực đối phương.

“Thích nơi này?”

Thanh âm trầm thấp của nam nhân vang lên bên tai, kèm theo hơi thở nóng ấm. Vinh Khô có chút nghiêng đầu né tránh, ngoài miệng trả lời “Cũng được.”

Ngón giữa điểm lên gương mặt Vinh Khô không để hắc cợt, Hoàng đế nhìn mi đầu Vinh Khô nhàn lại, khẽ cười “Cái gì mà cũng được? Không cần lúc nào cũng cứ nói kiểu mô lăng lửng lơ2.”

Mặc kệ tao nhiều của Hoàng đế, Vinh Khô bình tĩnh giải thích “Cũng được chính là không thích cũng không ghét.”

“Nga?” Hoàng đế tạo chút khoảng cách, cánh tay vẫn hữu lực mà khóa lại eo của Vinh Khô “Như vậy, Vinh Khô nói ta nghe, người thích cái gì, ghét cái gì?” dừng lại một chút, ngữ khí tựa như mang theo hoài niệm “Ta vẫn còn nhớ rõ, người là ghét hoa quế.”

Vinh Khô chớp mắt, đôi mắt vô thần càng thêm mờ mịt. Hắn há miệng ngẩn ngừ, rồi lại do dự khép lại.

Hoàng đế không hề bỏ sót một chút biến hóa trên nét mặt của đối phương “Muốn nói cái gì? Lúc trước người từng nói qua, muốn bình thần mà sống. . .ngoại trừ còn sống ra, chẳng lẽ không muốn làm gì khác?”

Thanh âm nam nhân nhu hòa đến dị thường. Vinh Khô khẽ chuyển động thân thể bị trói chặt, chậm rãi xòe tay phải ra.

Hoàng đế không nhắc lại nữa, chỉ cúi đầu gắt gao chăm chú nhìn người trong lòng, không muốn bỏ qua một chút dao động tình tự của đối phương.

Khấp thiên địa, tĩnh mịch

Hồi lâu, Vinh Khô mới từ từ nắm tay phải lại, chút gió nhu hòa len lén trượt qua kẽ tay.

“Không có. . .”

Lời khinh thân nỉ non lại hư ảo, bị giang phong nhẹ nhàng lướt qua cuốn đi, trở nên tiêu tán vô tung.

Nheo mắt, Hoàng đế dùng tay gắt gao cầm lấy bàn tay nắm lại của Vinh Khô mà xiết trong lòng bàn tay, tâm không hiểu tại sao lại bắt đầu kích động “Không có thì không có, đừng nghĩ nữa!!”

Vinh Khô mở to đôi mắt mê mang, nhìn về phía giang tâm xa xăm.

“Phụ hoàng, có người nói, nhi thần có bệnh.”

Ánh mắt Hoàng đế trầm xuống, cố gắng áp chế bất an dưới đáy lòng, càng gắt gao xiết chặt tay Vinh Khô, hận không thể đem người này hòa nhập vào thân thể, ngoài mặt vẫn mạnh mẽ tự trấn định, tựa như vô tình mà nói “Bệnh của người đã sớm hảo, chỉ cần đợi đến lúc tìm gặp quý y, nhân tật của người cũng sẽ phục minh.”

Vinh Khô nhẹ lắc đầu, chậm rãi sử lực, thoát khỏi lồng ngực Hoàng đế, quay đầu lại nhìn thẳng vào tâm mắt Hoàng đế.

Hắn từ tốn loan thần, tay kia nâng lên chỉ vào ngực của mình “. . .bọn họ bảo, nơi này của ta có bệnh.”

Sắc mặt thanh niên có vẻ tái nhợt, điểm một mạt cười kỳ dị này khiến cho cánh môi phẫn nộ lộ ra một cổ quỷ mị.

Hoàng đế sắc mặt âm trầm, muốn nộ xích3 người này hồ ngôn loạn ngữ4, lại muốn đem người này hung hăng đặt ở dưới thân, nhưng đến cuối cùng lại chẳng có động tác nào.

Y chỉ gượng thân nhìn Vinh Khô mỉm cười, hàn khí nhàn nhạt từ đáy lòng tản mát ra. . .

Lam Minh nhẹ nhàng đi lại, trộm dò xét hai người đang đối trị ở đầu thuyền, trong lòng vì chủ tử mà lo lắng, nhưng cũng không dám mạo muội tiến lên, vô ý thức dùng tay nhắc lấy trà cụ, mượn cố thám thính động tĩnh bên kia.

Đột nhiên, y nghe lời xin lỗi của Vinh Khô vang lên

“Phụ hoàng thứ tội, lời nhi thần mới nói, cũng chỉ hí ngôn5 mà thôi.”

Hoàng đế nhanh chóng bình thần trở lại, một phen kéo người nọ đến trước mặt, hơi cúi đầu tựa vào trán Vinh Khô, ngữ khí có chút bất hảo “Hí ngôn?”, hừ một tiếng “Lá gan ngày càng lớn, lại bắt đầu dám hí lộng6 trầm!”

Vinh Khô khẽ cười thành tiếng, không chút để ý mà nhận lỗi “Nhi thần không dám.”

Hoàng đế khép mi mắt lại, nhấc một ngón tay ôn nhu xoa thái dương Vinh Khô “Người vừa mới nói, bọn họ. . .bọn họ, là ai?”

Vinh Khô vẽ mặt mờ mịt “Ai mà biết!”, lại cúi đầu biện giải “Nhi thần nói, lúc này chỉ là hí ngôn.”

“Nga?”

“Ân.”

Ngón tay trượt xuống vành tai Vinh Khô, Hoàng đế cười nhẹ nói “Xem ra quyết định xuất tuần lần này quả nhiên không sai, Vinh Khô lại không câu nệ nặng nề như ở trong cung.”

Vinh Khô rũ mi, thản nhiên mà “ân” một tiếng.

Không cần Hoàng đế nói ra, hắn cũng tự nhận thấy điểm biến hóa ấy của mình. Nhưng thật ra nguyên nhân không liên quan đến việc trong hay ngoài cung nhiều lắm, có lẽ vì đã hiểu rõ được tâm tư của Hoàng đế đối với mình, mà mặc kệ cảm tình này rốt cuộc là phương diện như thế nào, những lúc hắn đối mặt với đối phương cũng dần dần buông lỏng đi không ít.

Hoàng đế cong khóe môi, ôm lấy Vinh Khô, thỉnh thoảng lại vuốt ve mái tóc dài mềm mại của hắn.

“Thật lâu trước kia. . .” Vinh Khô bỗng nhiên mở miệng “Lúc nhi thần còn ở trong lãnh cung, có từng nghĩ tới, cảnh trí bên ngoài hồng tường là như thế nào.”

Hai tay Hoàng đế đột nhiên căng thẳng, ngay lập tức lại thả lỏng, thuận theo lời hắn “Rồi sau đó?”

“Kỳ thật nhi thần biết rõ, bên ngoài cũng không có gì hay để xem.” Vinh Khô nhú nhú mày “Nhưng cũng có đôi lúc ngẫu nhiên nghe mẫu phi miêu tả, lại cảm thấy có chút ý tứ. Cũng có vài người từng miêu tả đủ loại mỹ hảo của nhân thế này trong thư, nhi thần lại cho rằng rất kỳ quái. . .”

“Tại sao?”

Hoàng đế có chút mờ mịt, Vinh Khô hiếm khi chủ động mở lời nói nhiều như thế, cuối cùng lại lấy một vấn đề mạt danh để kết thúc câu chuyện.

Tại sao. . .

. . . tựa như một đạo ma chú, cứ từng đợt từng đợt vang vọng lại trong đáy lòng y. . .

“Cái gì tại sao?” Hoàng đế thì thào mở miệng

Vinh Khô mấp máy môi, hơn nửa ngày mới có chút khó xử mà nói “Rất nhiều. . .” lại không truy cầu đáp án nữa mà ngược lại, tiếp tục lời kể “Ngoại trừ còn sống, nhi thần còn mong muốn một ngày nào đó có thể đến Trọng Hoa thành, hoặc là đại mạc, Tây vực, cả đến bờ biển để ngắm nhìn một lần.”

“Chỉ như vậy?”

“Chỉ như vậy.”

Đầu ngón tay tinh tế lướt khắp mi nhân của Vinh Khô, Hoàng đế thần tình mạt trắc “Người nếu như muốn đi, chờ đến một ngày nhàn rỗi, ta sẽ cùng người đi, thế nào?”

Vinh Khô bình tĩnh đáp lại “Quyết định của phụ hoàng, nhi thần không có dị nghị.”

Hoàng đế cong môi dưới, néo néo chớp mũi Vinh Khô “Có chuyện cả trăm cũng không biết, nguyên lai Vinh Khô lại nhớ rõ chuyện ở lãnh cung như vậy. . .Lúc đó, tại sao lại giấu diếm thân phận của mình?”

Vinh Khô suy nghĩ một lúc mới nói “Nhi thần không có giấu diếm.”

Vốn dĩ cũng chẳng có gì tốt để mà giấu diếm, nhưng cũng chẳng có gì tốt đẹp cần phải tuyên dương.

Khi đó hắn bị người ta quên lãng hoàn toàn, sau khi tử lý đào sinh⁷, căn bản là không biết phải đi đâu.

Trầm mặc hồi lâu, Hoàng đế nhấc tay nắm lấy tay Vinh Khô kéo đi, hướng về phía khoang thuyền, điềm nhiên như không mà mở miệng “Trên sông gió lớn, vẫn là nên tránh một chút.”

1 Ngư ca/ giang tâm : ngư ca=bài ca ngư dân, giang tâm=lòng sông

2 Mô lăng lưỡng khả : mô lăng là lập lờ, sao cũng được (sát nghĩa là cái dạng gì cũng được) /lưỡng khả cũng là sao cũng được (sát nghĩa là cả hai đều tốt)

3 Xích nộ : nổi điên lên, chửi ầm lên

4 Hồ ngôn loạn ngữ : nói bậy nói bạ, ăn nói hàm hồ

5 Hí ngôn : nói giỡn, nói đùa

6 Hí lộng : giỡn mặt, đùa giỡn

7 Tử lý đào sinh : trong đường chết tìm lối sống

30. Chương 30: Phi Hoa Chúc Yên

Bằng hàn thấu xương, khiến người như bị đông lại trong hư không tuyệt vọng.

Mị ảnh lay động, điên cuồng mà đan xen vào nhau, sợ hãi lẫn kinh hoàng ăn mòn nội tâm, như ung nhọt trong xương cốt, không thể nào gạt đi được.

Tiếng la chói tai, ai thán như vỡ vụn, cuối cùng hóa thành một mặt lửa đỏ, bùng cháy không ngừng.

“Vinh Khô”

Một đôi tay ấm áp hữu lực lôi hắn từ thế giới không mang¹ kéo ra ngoài.

Vinh Khô cả người run rẩy, thần trí từng chút quay về. Trên mi mắt như có thứ gì thiên quân trọng vật² đè áp lên, hắn khó khăn phun ra một tiếng gọi “Phụ hoàng?”

Hoàng đế nằm cạnh Vinh Khô, dùng tay nhẹ nhàng vỗ về gương mặt đối phương, ánh mắt trầm xuống “Lại gặp ác mộng?”, nhìn sắc mặt cực kém của người nọ “Rốt cuộc là vì cái gì? Tại sao mấy hôm nay đêm nào cũng gặp ác mộng?”

Triệt để thoát khỏi cảnh mộng, Vinh Khô thả lỏng người nằm thẳng, hai mắt vẫn nhắm chặt như cũ, cổ họng nghèn nghẹn trả lời “Không có gì. . Đã sớm rồi sao?”

Kéo người nọ ôm vào lòng, Hoàng đế thản nhiên mở miệng Nửa ngày lộ trình nữa là có thể đến Vô Lượng Tự, hôm nay không lên đường, ở lại đây chuẩn bị một chút.” đầu ngón tay lướt trên khóe mắt Vinh Khô “Người ngủ không an ổn đã mấy đêm rồi .”

“Nga. . .”

Qua loa đáp lời, Vinh Khô nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

Hoàng đế vẫn lặng lẽ ngắm nhìn thùy nham của thanh niên, mi tâm nhíu lại.

Từ lúc xuất cung đến nay, ban đêm y sẽ cùng Vinh Khô đồng thụy nhất tháp³, mấy đêm nay đều bị đối phương kinh tỉnh.

Người dù đã ngủ say nhưng cũng không được an ổn, vẻ mặt như cực lực áp ức, thân thể cứng ngắc, hết như đang phải chịu đựng thống khổ dữ dội. Hoàng đế có gọi to cũng không tỉnh, đành phải âm thầm vận công xoa dịu khí tức rối loạn của đối phương.

Y không rõ Vinh Khô rốt cuộc đã trải qua những gì mà lại làm cho một con người trở nên như vậy. Đã từng lệnh mật thám điều tra hết thảy mọi chuyện của Vinh Khô, nhưng cũng không có phát hiện gì đặc biệt.

Hay là, vài năm kia ở lãnh cung lúc Vinh Khô vẫn còn niên ấu đã chịu vết thương không thể xóa nhòa trong lòng?

Hoàng đế hiểu rõ, nữ nhân kia về sau đã gần như phát điên, tất không có khả năng đối xử tử tế với Vinh Khô.

Hoàng đế tuyệt vọng nhắm mắt lại, nội tâm lại bắt đầu nổi lên vô lực quen thuộc, cảm giác nặng nề áp tới làm y như không thể hô hấp.

Y không thể thán hối!

Vinh Khô như vậy là do một tay y tạo nên, đau đớn cùng tiếc nuối qua đi, cũng chỉ có thể tự tay mình sửa chữa bù đắp lại quá khứ.

Bắt đầu từ khi nào, cảm giác của y đối Vinh Khô, đã không còn hoàn toàn chỉ là chiếm đoạt cùng khống chế nữa. Nỗi đau ẩn ngấm trong lòng lúc nào cũng nhắc nhở y, khiến y vô pháp mà đối xử khắc khe với người nọ.

Nói cho cùng, là không thể buông tay. . .

“Vinh Khô.” Hoàng đế thấp giọng thở dài, nhẹ nhàng hôn lên tóc của người trong lòng.

Lúc tỉnh lại đã là chạng vạng.

Vinh Khô ra khỏi phòng, vịn vai Lam Minh tản bộ trong tiểu viện. Có lẽ vì đã ngủ cả ngày nên nhìn hẳn lúc này cả người trông có vẻ thần thanh khí爽.

Dương quang hoàng hôn rơi lên người, ấp áp thoải mái. Vinh Khô tựa người dưới hộc thụ, hai tay chống lên thân cây, tĩnh tế vuốt ve lão thụ bì.

“Phụ hoàng đâu rồi?”

Hắn tỉnh dậy, dùng xong cơm, lại ở trong vườn dạo nửa ngày mới giật mình phát giác người mọi khi vẫn thường ở cạnh mình vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu.

Câu hỏi thốt ra, Lam Minh chưa trả lời, Vinh Khô đã nghe thấy thanh âm vui vẻ của nam nhân từ xa truyền đến.

“Vinh Khô là đang tưởng niệm ta sao?”

Nhìn thấy thần sắc Vinh Khô không tệ, Hoàng đế trong lòng bớt lo lắng một chút, kéo tay Vinh Khô xiết trong lòng bàn tay mình “Thôn trấn nơi này trước kia người thường lui tới, có ứồn ra ngoài một chút không?”

Thôn trấn ngay tại chân núi Vô Lượng Tự, cũng là con đường phải đi qua nếu muốn đến Mạn thành, tự nhiên sẽ phồn hoa hơn hẳn so với nơi khác. Mặc dù trời đã tối sẫm. giữa phố xá vẫn sầm uất không ít người tụ tập.

Nơi này hoa đa thụ mật⁴, đêm tháng tư, khắp nơi trong không khí đều như có thanh hương nhàn nhạt lãng đãng.

Bằng qua một góc đường, liền nghe thấy tiếng nô đùa của đám hài tử. Vinh Khô theo bản năng gợn khóe môi, điểm một mặt cong nhẹ trên mặt.

“Chờ đến khi nhân tật của ngươi khỏi hẳn, chúng ta ở lại nơi này vài ngày.” Hoàng đế cúi đầu nhìn nụ cười nhạt của Vinh Khô, xoa xoa tay hắn “Hoặc là hàng năm mỗi khi đến độ xuân cảnh, chúng ta trở lại nơi này đây ngắm nhìn.”

Vinh Khô cúi đầu, bình đạm vô ba trả lời “Phụ hoàng chính vụ quần thân, vẫn là chính sự khẩn yếu.”

Tay Hoàng đế xiết chặt, ánh mắt trầm xuống “Chuyện đó người không cần quan tâm, trầm tự có an bài. Hiện tại người chỉ cần an tâm dưỡng bệnh. Thám tử hồi báo, Quý y ngụ lại Vô Lượng Tự phải lễ phật vài ngày. Ngày mai chúng ta đến xin trụ lại ở tự viện.”

Hoàng đế đã nói như vậy, Vinh Khô tự cũng không kiên trì thêm nữa, chỉ là thuận theo mà gật đầu. Hắn dừng bước, nhẹ nhàng đầu, gió nhu hòa vỗ về bên mặt, không khỏi khẽ ngẩn người.

“Sao vậy?”

Vinh Khô mỉm cười trả lời “Cảm giác rất thoải mái.”

Ngón tay lướt nhẹ trên gương mặt Vinh Khô, Hoàng đế lặng im nhìn nét mặt bình tĩnh của người nọ, khiến cho chín y cũng không thể tiếp tục mở miệng truy cứu nghi vấn trong lòng.

Ngọ thì ngày kế, đoàn người Hoàng đế đến Vô Lượng Tự. Cũng may Quý y phải ở đây lễ phật bốn mươi chín ngày, nếu không thì bọn họ có đến, cũng e là lại bỏ lỡ.

Việc ngụ lại Hoàng đế đã sớm phái người chuẩn bị đầu vào đó. Vinh Khô căn bản không cần bận tâm chút gì. Về phần thăm hỏi Quý y, Hoàng đế cũng đã tự có an bài của mình.

Mộ cổ thần chung⁵.

Nơi này là một tòa cổ tháp, ngày ngày có rất nhiều người đến dâng hương, trong tự viện rất nhiệt náo nhưng không hề sáo nháo⁶. Vinh Khô đôi lần đi ngang điện phủ, cũng có thể nghe được tiếng mõ cùng thanh âm tụng kinh rõ ràng. Tuy không nhìn thấy, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được rất rõ nhiệt tình thành tâm của bọn họ.

Ngày cả Lam Minh cùng những người đi theo đều tiến lên bái lạy phật tượng.

“Thiếu gia. . .” Lam Minh hiển nhiên hưng trí vô cùng, hiếm khi nói đến không ngừng như vậy, cầm một cái bình an phù cất cẩn thận vào túi thơm “Nô tài cầu riêng cho người một cái phù, bỏ tát Vô Lượng Tự rất linh nghiệm, mang thứ này trên người, bình bình an an, vô bệnh vô thống.”

Vinh Khô cười khê “Lam Minh, người cần gì phí tâm như thế. Nếu như những thứ này hữu dụng, thiên hạ nào còn sự bất bình bất phần chứ.”

Lam Minh thoáng rung mình “Thiếu gia. . .” cảm thấy có chút lo lắng, Vinh Khô ở tự miếu mà nói chuyện bất kính như vậy, chỉ sợ mạo phạm thần linh.

“Vinh Khô, đừng nói những lời khinh miệt như vậy nữa.” Hoàng đế vừa đặt chân vào tiểu viện, đã nghe thấy lời nói kia của Vinh Khô, nhíu nhíu mày “Nơi cửa phật, nên thành tâm một chút.”

Vinh Khô rũ mi mắt “Nhi thần chỉ là nói lời thật lòng, thiên hạ to lớn này đâu đâu cũng đều là chúng sinh, Phật tổ Bồ tát làm sao có khả năng hoàn thành hết thảy chí nguyện của thế nhân.”

Hoàng đế phất tay ý bảo Lam Minh cùng tất cả lui ra, ngồi bên cạnh Vinh Khô, kéo người nọ đến trước mặt, khê cười nói “Tuy là như thế, nhưng ở trong nhà người khác dù sao cũng nên cẩn trọng ngôn hành một chút “Phàm nhân phạm sự đều không thể tấn tít⁷, cũng không nên khinh thường.”

Vinh Khô ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, nhẹ giọng nói “Phụ hoàng giáo huấn rất phải.”

“Vậy sao? Ta thấy người trong lòng chắc chắn vẫn không cho là đúng.” Hoàng đế cười xòa, ngữ khí nhu hòa “Bất quá nếu có lời muốn cứ nói với ta không cần người, miễn người vô lễ.”

“Phụ hoàng sẽ để tâm nhi thần thủ hay bất thủ lễ sao?”

Hoàng đế vui sướng cười to, một phen ôm người nọ vào lòng, cúi đầu hung hăng cắn lên môi Vinh Khô một cái “Trầm hoan ghênh người vô lễ.”

Vinh Khô cứng đờ, lại thả lỏng thân. Hoàng đế đã lâu không làm ra những hành động trực tiếp như vậy với hắn, nhất thời không kịp phản ứng.

Âm thầm quan sát thần sắc Vinh Khô, Hoàng đế mở miệng trêu ghẹo “Sao lại ngốc ra như vậy? Còn không tạ ơn?”

Vinh Khô chớp chớp mắt, thần nhiên trả lời “Phụ hoàng đã cho phép nhi thần vô lễ, hà tất tạ ơn?!”

Hoàng đế cười càng thêm vui vẻ, hận không thể đem người này nhập vào thân thể mình, nói “Vinh Khô, người nên thả lỏng bản thân, trẫm rất thích người như vậy, rất tốt!”

Có cái gì tốt chứ?

Vinh Khô trầm mặc tựa vào ngực đối phương, không nói lời nào.

1 Không mang : không gian mịt mờ, mênh mông

2 Thiên quân trọng vật : Vật nặng ngàn quân, 1 quân = 30 cân = 15kg

3 Đồng thụ nhất tháp : ngủ cùng giường

4 Hoa đa thụ mẫu : hoa nhiều, cây cối rậm rạp

5 Mộ cổ thần chung : Mộ = Buổi chiều tối, cuối / Cổ = tiếng trống/ Thần = buổi sáng sớm/ Chung = tiếng chuông.

Mộ cổ thần chung là tiếng trống vào buổi chiều tối và tiếng chuông vào lúc sáng sớm.

Đây là tiếng trống và tiếng chuông chùa báo hiệu giờ công phu của chư tăng, khiến cho khách trần ai nghe được thức tỉnh giác huỳnh lương mà tìm về nẻo Đạo.

6 Nhiệt nháo / sảo nháo : nhiệt nháo là ồn ào kiểu náo nhiệt, có âm thanh tiếng động (chỉ âm đọc kinh, tiếng gõ mõ), sảo nháo là ồn ào kiểu âm ỉ, chói tai khó chịu (âm chỉ tuy tiếng đọc kinh và tiếng mõ tuy là tạo ra âm thanh nhưng không làm khó chịu)

31. Chương 31: Vô Lượng Hữu Nguyên

Ngày thứ năm kể từ lúc ngụ lại Vô Lượng Tự, quý y lễ Phật hoàn tất.

Vinh Khô biết Hoàng đế sẽ ngay lập tức đi tìm quý y.

Lúc hần đang nửa tỉnh nửa mê thì mơ hồ cảm giác được như có người đang lần mò lên sàng của mình. Hơi thở quen thuộc nháy mắt vây lấy toàn thân, thân thể Vinh Khô cứng đờ, rồi lại rất nhanh thả lỏng mà chìm vào giấc ngủ.

Ngày kế, Vinh Khô bị dương quang thượng ngộ rọi vào khiến hần chợt tỉnh. Dựa vào cảm giác ấm nóng trên mặt, hần biết hiện tại đã không còn sớm.

Hần nằm im trên sàng thượng, thoáng sau liền nghe thấy trong phòng có hô hấp nhẹ nhàng đang thở ra.

Có người đang ngồi cạnh sàng.

Một lúc sau, Vinh Khô chậm rãi gượng người ngồi dậy, ôm chần lẳng lẳng ngồi ở đầu giường. Hần có thể cảm giác được tâm trạng của nam nhân như đang có áp lực, có lẽ là y có chuyện muốn nói với mình, thế là im lặng chờ đợi.

Thật lâu sau, cũng không có ai nói chuyện.

Bầu không khí trong phòng có chút cổ quái, nặng nề.

Vinh Khô cứ như vậy mà bắt đầu phát ngốc ra.

“Ngồi ngốc đấy làm gì!” Hoàng đế tựa như chỉ vừa mới nhìn thấy Vinh Khô, ngữ khí có chút bất duyệt, từ trên ghế đứng dậy, kéo Vinh Khô từ trên sàng thượng đứng dậy, cầm y phục, có chút thô bạo bắt đầu giúp hắn canh y.

Vinh Khô hồi thần lại “Không cần. . . phụ hoàng, để nhi thần tự mình làm.” trong lòng cảm thấy hơi kỳ quái, thông thường buổi sáng đều do Lam Minh ở cạnh hầu hạ.

Hoàng đế tựa hồ có chút không tập trung, cũng không quản cử chỉ khê giầy dựa ra của Vinh Khô, mau chóng giúp đổi phương thay xong, mới kéo người nọ ôm vào lòng “Ta hỏi người. . .”

Vinh Khô theo bản năng ngẩng đầu, tuy không nhìn thấy diện mạo Hoàng đế, nhưng hắn có thể cảm giác rất rõ ràng, Hoàng đế hôm nay phi thường kỳ lạ.

“Ta đối với người như vậy. . .” Hoàng đế hai tay xiết chặt thắt lưng của Vinh Khô “Kỳ thật trong lòng người rất chán ghét đúng không? Còn nữa, chuyện ta dùng người để kèm chế Tấn Hầu, người cũng rất bất mãn đúng không? Có lẽ. . .”

Hoàng đế đột nhiên im lặng.

Vinh Khô ngạc nhiên. Chưa từng nghĩ, Hoàng đế lại dùng ngữ khí kỳ nước như thế, tựa như rất bất an mà hỏi những vấn đề này.

Người này là cửu ngũ chí tôn, tấn khả bề nghệ thiên hạ, lại có thể như thường nhân cũng có sự lo được lo mất sao?

“Không có. . .” Suy nghĩ của Vinh Khô có chút phiêu viễn, lời nói lại tự nhiên trượt ra khỏi môi “Nhi thần đối với phụ hoàng không có bất mãn hoặc chán ghét. “

Cho dù có từng bị Hoàng đế lợi dụng, hắn cũng không có cảm giác phản uất hay ủy khuất gì cho lắm. Hắn chưa từng có bất cứ kỳ vọng nào đối với Hoàng đế, tất cũng không có khả năng vì những việc làm của Hoàng đế mà sinh ra cảm giác gì.

Suy cho cùng, ngoại trừ có mối liên hệ huyết mạch của thân thể này ra, Hoàng đế với hắn vốn không hề có quan hệ nào khác.

Đã không để tâm, tất nhiên cũng sẽ không nói đến đối xử tệ bạc hay không tốt.

Huống hồ, Vinh Khô minh bạch, đế vương vô tình, người bị lợi dụng rồi vứt bỏ đi, không chỉ một mình hắn.

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tinh tế của thanh niên, Hoàng đế cũng không vì lời nói lạnh nhạt của Vinh Khô mà thở ra nhẹ nhõm. Ngược lại, trong lòng chỉ cảm giác như đang nổi từng đợt sóng rì rào mà lan dần ra thành đau đớn ẩn nhẫn đến mức không thể chịu nổi.

“A, vậy sao? Y thần nhiên hỏi lại.

Vinh Khô dán sát mặt mình vào lòng bàn tay ấm áp, cảm giác thực thoải mái, khiến hắn theo bản năng mà cọ cọ “Phụ hoàng coi như là người đối với nhi thần tốt nhất. . . đi”

Tất nhiên, Phó Hòa Cẩn, cả Thân Văn Bản cũng rất quan tâm đến hắn. Nhưng là vài năm trở lại đây, Hoàng đế gần như ngăn cách liên hệ giữa hắn với bọn họ.

Hắn sẽ không khiến cường bất cứ cái gì, sở tác sở vi của Hoàng đế, mặc kệ là xuất phát từ tâm tư gì, phần quan tâm kia cung quy là chân thực, hơn nữa một năm qua, Hoàng đế đối với càng lúc càng dung túng hơn.

Cho dù hắn cũng không cần lắm hảo ý của người khác, nhưng phân tình này, hắn vẫn sẽ nhớ kỹ.

Hoàng đế lúc này mới khê cười, đột nhiên cúi đầu, để trán tựa vào trán Vinh Khô, nhẹ giọng nói “Vẫn chưa đủ hảo. . .” lời nói kế tiếp, có chút hàm hồ “Yên tâm, ta nhất định sẽ kiếm được người chữa khỏi mắt người.”

Mơ hồ hiểu được Hoàng đế mới sáng sớm vì sao lại bất thường như vậy, Vinh Khô cup mi mắt, bình tĩnh mở miệng “Mắt, trị không hết cũng chẳng sao cả.”

Ánh sáng nếu như đã chói mắt như thế, chi bằng không cần đến.

Hắn nghĩ, bản thân có lẽ thích hợp với hắc ám hơn.

Hoàng đế đột nhiên dụng lực xiết lấy thắt lưng Vinh Khô, giận dữ “Trẫm tuyệt không để người như vậy cả đời!”

Không hẳn chỉ bởi vì đau lòng, mà còn vì một tia hi vọng ích kỷ trong tâm.

Chỉ có chữa khỏi mắt, có lẽ Vinh Khô mới không tự mình dần dần sa vào thế giới hắc ám kia, chìm sâu vào nó đến mức không thể thoát ra. Để hắn nhìn thấy trần thế này tốt đẹp thế nào, có thể hắn, sẽ không đối với chính mình, đối với kẻ khác vô động vô trung² như vậy nữa.

• • •

“Phụ hoàng rốt cuộc muốn nhi thần như thế nào?” Vinh Khô thần tình khó hiểu, bất giác hỏi thành lời.

Từ cái lần cùng nhau nói chuyện trên thuyền, về sau hắn càng lúc càng quen việc nói hoặc hỏi ra những lời trong lòng.

Hoàng đế cười khê, nhìn xuống tiếp mao nhè nhẹ chớp của người nọ “Mặc kệ ta muốn cái gì, trước hết chữa trị ánh mắt của người cho hảo đã.”

Vinh Khô nghe xong, khê mím môi.

Ngón tay dừng lại trên mi mắt của Vinh Khô, nhẹ nhàng xoa lướt, Hoàng đế nói tiếp “Đôi mắt Vinh Khô, là ánh mắt kiên tịnh³ lại vừa xinh đẹp nhất mà ta từng thấy, nếu cứ để mù như vậy, thật sự rất tiếc.”

Lời vừa nói ra, Vinh Khô nhin không được nở nụ cười, không phải nụ cười nhàn nhạt lúc bình thường, mà là cái cười hé miệng, như thực sự rất buồn cười.

“Cười cái gì?”

Một lúc lâu, Vinh Khô mới dần dần thu lại nụ cười, hơi hơi nghiêng đầu “Lời nói phụ hoàng thật thú vị.” hắn không rõ đôi mắt mình có đẹp thật hay không, nhưng lại biết, kiên tịnh kia, với hắn cho đến tận bây giờ, cũng không có chút liên hệ nào.

“Nga?”

“Lãnh huyết, hồ hững, táo bạo, đối với người cùng mọi thứ đều vô động vô trung, không có lòng thương hại hay đồng tình mà người bình thường nên có. . .” Vinh Khô nhàn nhạt nói “Bọn họ nói nhi thần trong tâm có bệnh, hơn nữa bệnh thật sự rất nghiêm trọng, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày nguy hại đến kẻ khác, cho nên phải nhanh chóng mà nhổ nhử thần lại.”

. . . chỉ là, đến tận cùng, nữ nhân hiền lành kia đã dùng mọi biện pháp, kiên trì mà lưu hắn lại.

Tâm Hoàng đế cứng đờ, đáy mắt thoáng hiện sát ý, nhưng cuối cùng lại nhẹ nhàng hôn xuống gương mặt Vinh Khô, một nụ hôn kỳ tình tế lại cực ôn nhu.

Lời nói của Vinh Khô chợt ngừng lại, có chút xuất thần.

Xúc cảm trên mặt không xa lạ, nhưng ngẫu nhiên đôi lúc hắn lại cảm thấy cảm giác mềm mại lại ảm áp này, kỳ thật cũng rất thoải mái.

“Y giả nhân tâm⁴, đại phu nói Vinh Khô như thế, nhất định là dong y⁵. Người về sau không cần bận tâm. . .” Hoàng đế trầm giọng “Người là Lý Thân Vương tôn quý nhất Đại Hạ quốc ta, kẻ nào dám phỉ báng người, trẫm nhất định không buông tha hắn.”

Hoàng đế rõ ràng cảm giác được, trên người Vinh Khô có bí mật gì đó. Ít nhất y chưa từng nghe có người nào nói những lời này. Nhưng những lời đó đã là vết thương trong lòng Vinh Khô, y không muốn truy vấn.

Cứ như vậy đi. . .

Hoàng đế ôm lấy Vinh Khô, âm thầm nghĩ. . .

Cứ như vậy mà ở cạnh hắn, từ từ dùng ảm áp mà khóa lấp đi trái tim tịch mịch của hắn.

Đúng thế, Vinh Khô quả thực rất tịch mịch.

• • •

Đợi đến khi dùng xong ngọc thiện, Vinh Khô rút cuộc cũng gặp được quý y.

Từng nghe nói quý ý tính tình bất định, hỉ nộ khó dò. Hắn chỉ ngồi tại chỗ quan sát một chút, đã hoàn toàn hiểu hết tính tình lão nhân này có bao nhiêu cổ quái.

“Lão phu đã bảo rồi, mắt của hắn không có cách nào chữa khỏi!” Quý y qua loa xem bệnh Vinh Khô, không chút ngần ngại đuổi người ra khỏi cửa “Lão phu có việc, đừng có ngăn cản lão phu!”

Nét mặt Hoàng đế thoáng trầm xuống, lạnh lùng đứng ở cửa, ngăn lại lối đi của quý y.

“Ngươi!” Quý y võ công không cao, đã quen dụng độc, nhưng đối với nam nhân bá đạo này lại không có cách nào, lúc này chẳng thể làm gì được mà chỉ có thể trợn mắt nhìn, tức giận đến chòm râu hoa râm cũng vểnh lên.

Vinh Khô im lặng mà ngồi trên ghế. . . hắn đã sớm tiên liệu tình huống như vậy, trong lòng bình tĩnh như nhất đàm tử thủy.

Giằng co hồi lâu, quý y bỗng nhiên bỏ cuộc mà thở dài, ngữ khí không tốt nói “Nếu có thể tìm được một vị được, lão phu có lẽ nắm chắc được năm phần thành công. . .”

“Được gì!” Hoàng đế cơ hội truy vấn ngay lập tức.

Quý y liếc mắt nhìn đối phương một cái, lời nói khinh thường “Hoàng tuyền thảo.” dứt lời, thừa dịp Hoàng đế ngây người chốc lát mà vòng qua cực nhanh, chuồn mất không thấy bóng dáng đâu.

Hoàng tuyền thảo ven Hoàng tuyền lộ, danh như ý nghĩa, chỉ có kẻ phải đến Hoàng tuyền, mới có khả năng hái được vị thảo dược này.

Hoàng tuyền thảo tất nhiên không phải thật sự sinh trưởng ở dưới Hoàng tuyền, cỏ thư có ghi, thứ này sinh trưởng rất nhiều ở vách đá Huyết Trì.

Vinh Khô tự hiểu trong lòng, Huyết trì chính là dưới dốc núi tọa cao sơn ở ngoại thành Trọng Hoa, bên trong đại khái là cấu thành từ loại vật chất như nham tương⁶.

Đừng nói hắn không tin nơi đó có thực vật gì đó có khả năng sinh trưởng, mà dù có đi nữa, cũng không có ai có khả năng xuống đó rồi có thể sống sót trở về.

• • •

Hoàng đế sau đó không nhắc lại nữa.

Cái này có lẽ, nên bỏ cuộc đi!

Vinh Khô không biết Hoàng đế còn có an bài nào khác không, bọn họ vẫn ở lại Vô Lượng Tự, không rời đi. Cứ như vậy mà yên lặng đợi ba ngày.

Ngày hôm đó, có người không đếm xỉa đến thị vệ ngăn cản mà hò hét xông vào tiểu viện bọn họ.

“Các ngươi khinh người quá đáng, dám nhốt lão phu trong phòng, thực sự là vô pháp vô thiên⁷!”

Giọng lão đầu rất lớn, nói chuyện trung khí mười phần.

Vinh Khô nghe xong, cảm thấy có chút hảo ngoạn “Tiên sinh, gia phụ hôm nay không có ở đây, ngài. . . nếu được cứ ở đây đợi một lát đi?”

Quý y trừng mắt nhìn thanh niên, thấy bộ dáng đối phương vân đạm phong khinh, lại đảo mắt thêm một vòng, chẳng thấy bóng dáng Hoàng đế đâu, nhất thời có chút nổi giận, nặng nề hừ một tiếng rồi dậm chân rời đi.

Ước chừng sau nửa cánh giờ, Hoàng đế không biết từ nơi nào trở về.

“Vinh Khô.”

Dương quang hạ ngọc, chiếu rọi làm người ta có chút lười biếng. Vinh Khô có chút buồn ngủ, vô ý thức hừ một tiếng “Àn”, liền sau đó loáng thoáng nghe thấy giọng cười khẽ của Hoàng đế.

“Tuy là người không tin phật, nhưng ta có nghe nói. . .” Hoàng đế tùy ý nói “Bồ tát ở Vô Lượng Tự rất linh thiêng, nếu thành tâm cầu nguyện, sẽ có thể thực hiện.”

Vinh Khô chẳng ừ chẳng hử, chỉ mơ hồ nghĩ nghĩ, chẳng lẽ ngay cả Hoàng đế cũng tin vào loại ký thác giả dối hư ảo như vậy?

“Trẫm chỉ có một nguyện vọng. . .” Hoàng đế nhìn vào gương mặt Vinh Khô đến xuất thần, mấy ngày nay lúc lễ phật, y đã suy nghĩ rất nhiều, cũng minh bạch không ít “Ta chỉ có một ý nghĩ, Vinh Khô có muốn biết không?”

Vinh Khô cưỡng ép bản thân thanh tỉnh “Cái gì?”

Hoàng đế không nói nữa, chỉ chăm chú nhìn thật lâu vào gương mặt Vinh Khô, cẩn thận mà khắc tạc từng chút từng chút trên mặt. Y luôn luôn suy nghĩ, hải tử này tuyệt vọng đến cả tâm cũng chết đi, là do hấn đã bị quá nhiều thương tổn nặng nề, mới có thể hoàn toàn cách ly mình khỏi thế giới này.

“Duy nhĩ vô thương8.”

Hoàng đế cười nhạt mà nhìn Vinh Khô bất ngờ trừng lớn mắt, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh lạnh của đối phương.

Sai lầm qua đi không có khả năng vãn hồi, cho nên tương lai, y tuyệt đối không bao giờ để người này chịu dù chỉ là một chút thương tổn nào nữa.

. . . dù cho, Vinh Khô vẫn cứ tiếp tục vô pháp cảm thụ đi nữa.

1 Tẩn khả bề nghệ thiên hạ : cực kỳ bề nghệ (nhìn một cách kiêu ngạo) với thiên hạ

2 Vô động vu trung : thờ ơ, hờ hững không chút động lòng, không chút cảm động

3 Kiền tịnh : cực kỳ sạch, kiền là sạch, tịnh cũng là sạch (bao hàm ý trong sạch, thanh sạch, rất tịnh), nên từ này ám chỉ cực kỳ sạch (về mọi nghĩa)

4 Y giả nhân tâm : thầy thuốc luôn có lòng nhân (từ ái, nhân từ)

5 Dong y : dong = vô dụng, dong y là thầy thuốc vô dụng, nói theo nôm na là lang băm

6 Nham tương : nham thạch nóng chảy

7 Vô pháp vô thiên : không có pháp không nhìn trời, tức là chẳng coi ai ra gì, coi trời bằng vung (= || ảnh là Hoàng đế mà, pháp trong tay ảnh chứ ai)

8 Duy nhĩ vô thương : chỉ cần một mình người không bị thương tổn gì.

32. Chương 32: Duy Nhĩ Bất Thương

Xe ngựa xóc nảy chạy về hướng nam.

“Có biết chúng ta đi đâu không?” Hoàng đế cười nhìn Vinh Khô, vừa nói vừa nhắc tay Vinh Khô buông lỏng bên người, đan năm ngón tay của hai người vào nhau.

Vinh Khô thoáng nghĩ, không chắc lắm mà nói “Trọng Hoa thành?”

Hoàng đế cúi đầu, khẽ hôn lên thủ bối Vinh Khô, mỉm cười nói nhỏ “Vinh Khô quả nhiên thông minh.”

Vinh Khô trầm mặc, trong lòng dâng lên một dự cảm khác thường.

Không cần phải hỏi, hắn cũng biết mục đích chuyến đi này, chính là vì rõ ràng nguyên nhân như thế, hắn mới cảm thấy. . . có chút khó tin.

Lúc quý y bảo chỉ có Hoàng tuyền thảo mới có thể chữa khỏi cho đôi mắt hắn, lúc đó hắn những tưởng Hoàng đế đã bỏ cuộc hoàn toàn.

Một loại tình tự có tên là bất an đã lâu rồi không xuất hiện, cứ chậm rãi khuếch tán từng chút một trong tâm.

“Ước chừng ba bốn ngày là có thể đến nơi.” Hoàng đế kề sát bên tai Vinh Khô nói “Quý y bảo, ôn tuyền ở Trọng Hoa thành có thể giúp người cải thiện hư hàn thể chất, đối với việc trị liệu nhân tất rất có lợi.”

Vinh Khô không tập trung lắm mà đáp trả.

• • •

Địa lý lẫn cảnh vật ở Trọng Hoa thành thực kỳ lạ, phía nam cao sơn liên miên như bình, phía bắc lại bao quanh bởi thủy.

Cả tòa thành, một nửa kiến ở chân núi, một nửa tọa lạc trên mặt nước, thêm vào đó bốn mùa khí hậu ôn nhuận vừa phải, hấp dẫn không ít bước chân kẻ lữ hành.

Đoàn người của Hoàng đế sau khi đến Trọng Hoa thành, dừng lại ở một toàn dân trạch u tĩnh đã được bố trí từ trước.

Vinh Khô bấy giờ mới biết, mấy ngày trước ở Vô Lượng Tự, Hoàng đế đã ngầm an bài mọi chuyện ở Trọng Hoa thành, cũng không rõ đối phương đã dùng phương pháp gì, khiến cho quý y vốn cực kỳ không chút tình nguyện cũng theo đến đây.

• • •

“Ca ca, cái kia. . . là cho chúng ta sao?”

Tiếng nói hài đồng non nớt làm Vinh Khô giật mình lấy lại thần trí, hắn vươn tay sờ lên mái tóc mềm mại trên đầu hài tử nọ mà xoa xoa “Àn, lấy đi chơi đi.”

Tiếng nói vừa dứt, đám hài tử hoan hô reo lên.

Vinh Khô nghe thấy, nhàn nhạt mỉm cười.

Từ lúc ngụ lại nơi này, những hài tử ở mấy nhà xung quanh tỏ ra rất ngạc nhiên đối với sự xuất hiện của bọn họ, mấy lần lén lút vào viện tử xem thử. Có lẽ Hoàng đế sợ hắn chờ đợi nhàm chán, nên cũng mắt nhắm mắt mở để mặc mấy hài tử kia lằng lằng tiếp cận hắn.

“Tiên sinh đâu?” Một tràn thanh âm tinh tế đồng loạt vang lên.

Phụ hoàng?

Vinh Khô lúc này chợt nhớ ra, cả ngày hôm từ sáng đến giờ vẫn chưa thấy Hoàng đế, cảm thấy có chút nghi hoặc nhưng vẫn mở miệng nói “Phụ thân xuất môn hành sự, không cần sợ hãi.”

Đang nói chuyện, từ đại môn truyền đến một trận náo loạn.

Bọn thị vệ giả làm gia phó cất giọng chiêu hô Vinh Khô xong, liền trực tiếp đuổi những hài tử kia về nhà.

“Chuyện gì vậy?” Lam Minh dìu Vinh Khô bước đến môn khải.

“Lão gia bị thương.” Kẻ đáp lời hắn, thanh âm có vẻ rất kinh hoảng.

Vinh Khô dừng bước lại, lắng nghe thanh âm cước hỗn loạn, nhất thời không tìm thấy vị trí Hoàng đế.

“Lam Minh, người. . .”

Vinh Khô vốn muốn mở lời phân phó Lam Minh tiến lên tra hỏi một chút, chợt nghe người bên cạnh kinh hô lên “Hoàng thượng!”

Trước mắt bóng người lay động, Hoàng đế đẩy người chần tằm mắt mình ra, nhìn về phía Vinh Khô đang đứng giữa đình viện, nhất thời buông lỏng tinh thần xuống, ngoài miệng lạnh lùng “Điều vây quanh đây làm cái gì! Ứng Khâu, lại đây dịu trầm, những kẻ còn lại mau đi gọi quý y.”

Đám người đang hoảng loạn lúc này mới kịp phản ứng, nghe như có kẻ cất giọng gọi quý y.

Vinh Khô sững sờ ngây ngốc đứng ở nơi đó, đến khi thân thể bị vòng tay quen thuộc vây lấy, mới đột nhiên kinh tỉnh.

“Khụ. . .”

Mùi máu tươi xộc vào khoang mũi, loáng thoáng có cả mùi bị đốt khét. Hắn chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng xoa gương mặt Hoàng đế, môi mấp máy đôi lần, nhưng không biết phải mở lời như thế nào.

Hắn thật không nghĩ, Hoàng đế lại thật sự đi đến Huyết Trì, tự mình đi đến sơn nhai bị người đời coi là tử địa kia bất chấp mọi tình huống mà ngay cả bản thân cũng không biết có thể xảy ra mà leo xuống.

Hai người chẳng ai mở miệng, mãi đến khi thanh âm khó xử của Ứng Khâu truyền đến.

“Hoàng thượng!”

• • •

“Diên rồi! Diên rồi!”

Vinh Khô im lặng ngồi ở sàng bên Hoàng đế, nghe lão đầu kia không ngừng ồn ào mà hô diên rồi.

“Lão phu hành tẩu giang hồ nhiều năm, chưa thấy qua kẻ giống như ngươi không sợ chết như vậy!” Quý y một bên thượng dược cho Hoàng đế, một bên lẩm bẩm không ngừng “Thật sự là diên rồi. . .”

Hoàng đế mím chặt môi, chịu đựng đau đớn do được phần sát lên vết thương bị cháy bỏng gây ra, đồng thời phân thần mà liếc về phía Vinh Khô vẫn đang trầm mặc, hơi có chút lo lắng.

“. . .Khụ” Hoàng đế sắc mặt tái xanh, cực lực áp ức mở miệng “Đó là Hoàng tuyền thảo phải không?”

Quý y trừng mắt nhìn Hoàng đế, lại nhìn về thanh niên thờ ơ bên cạnh, ngữ khí mang theo vài phần thán tức “Rất giống với hình dạng trên cổ thư miêu tả, nhưng không biết dược hiệu có thực thần kỳ như vậy hay không!”

Quý y thật không nghĩ tới, chỉ vì lời nói trong lúc giận dữ của mình mà nam nhân này lại tưởng là thật.

Hoàng đế nhắm mắt, hít sâu một hơi “Vậy ngươi sớm an bài giúp Vinh Khô trị liệu đi!”

Quý y nhíu chặt mày, bắt đầu thu dọn lại hòm thuốc “Nhân tật của hắc hống không phải ngày một ngày hai, trước tiên ngươi cứ dưỡng thương của mình cho hảo đi.” dứt lời, cũng không quản đôi phụ tử kỳ quái này nữa, trực tiếp hướng cửa rời đi.

Vinh Khô.”

Vinh Khô trừng mắt nhìn, nhẹ nhàng đáp “Ân.”

Hoàng đế mở mắt ra, khẽ xoay đầu qua nhìn gương mặt bình tĩnh của đối phương “Ngươi. . .không sao chứ?”

Tuy Vinh Khô lúc này thoát nhìn không khác gì so với lúc bình thường, nhưng y vẫn cảm giác được một tia không thích hợp.

Suy nghĩ tiếp theo ập đến khiến Hoàng đế buông xuống lo lắng trong lòng. . . Nếu Vinh Khô quả thực ngộ ra loại cảm xúc khác, dù cho có là tiêu cực đi nữa, vẫn đã là thay đổi không tệ rồi.

Vinh Khô nhất thời không mở miệng, chỉ chậm rãi vươn tay ra, rồi lại ngừng ở giữa không trung, tựa như muốn chạm đến thứ gì đó, rồi lại có chút do dự thoáng qua.

Hoàng đế nhìn thấy, cố chịu đựng cơn đau nơi cổ, gượng một nụ cười, đưa tay nắm lấy tay đối phương xiết vào lòng bàn tay “Ân?”

“Vì cái gì?”

Đợi hồi lâu, Hoàng đế mới nghe được một đạo thanh âm cực thấp thốt ra lời hỏi, không phải mờ ảo giống như ngày ấy trên mặt sông, mà rất rõ ràng. . . mang theo một chút tình tự rất khế.

“Ta từng nói. . .” Hoàng đế như vô tình mà trả lời “Ánh mắt của Vinh Khô vừa xinh đẹp lại kiên tịnh, thế nên ta tuyệt không để cho nó mù lòa. Ta cũng từng nói. . .”

“Duy nhĩ vô thương, Vinh Khô nếu đã không tin Bồ Tát, vậy ta đành phải tự mình xuất lực.”

Vinh Khô rũ mi mắt, thản nhiên hỏi “Đáng giá sao? Chỉ để nhĩ thần có thể phục minh¹, phụ hoàng liền để mình gặp nguy hiểm bất chấp sinh tử như vậy?”

Chính bản thân hắn cũng không cần, vậy thì nam nhân này tại sao phải để ý như thế chứ?

“Đừng nói tới có đáng giá hay không đáng giá.” lời nói Hoàng đế mang theo ý vị ngạo nhiên “Chuyện trăm đã muốn làm, không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản được.”

Cho dù là Huyết trì cực kỳ hung hiểm đi nữa, vả lại y cũng không phải không biết tự lượng sức mình, lúc y quyết định xuống dưới kia hải Hoàng tuyền thảo, đã an bài cùng chuẩn bị hết thảy mọi thứ.

Vinh Khô im lặng hồi lâu, mãi đến khi nghe thấy hơi thở gấp gáp mà Hoàng đế cố áp chế thật thấp, mới chậm rãi mở miệng “Nhĩ thần hôm nay mới biết, khẩu tài² của phụ hoàng thật hảo.”

Hoàng đế nghe xong, nhẹ cười thành tiếng.

Nam âm thuần hậu, truyền vào tai, rót thẳng vào tận đáy tâm. Một tia tình tự mơ hồ vẫn tồn ở trong lòng trước giờ, không thể không chế mà tuôn tràn ra. Vinh Khô mơ hồ nghĩ ngợi, tựa như có cái gì đó bất đồng.

“Vinh Khô.” Hoàng đế nhìn bộ dáng mơ màng của Vinh Khô, cơ thể dịch gần đến cạnh sàng biên. “Cúi đầu thấp xuống.”

Vinh Khô ngoan ngoãn cúi đầu xuống.

Yết hầu có chút tắc, Hoàng đế dùng thanh âm cực nhẹ nói “Thấp một chút nữa. . .”

Trên miệng một mặt ôn nhuận phủ lấy, Vinh Khô không giạt mình cho lắm, chỉ bình tĩnh mà cảm thụ nam nhân dịu dàng hôn mình, khẽ cắn lấy cánh môi, mãi đến khi đầu lưỡi của đối phương chạm vào nha quan³.

Hoàng đế không làm khó hắn, nhưng cũng không buông tha. Môi hai người cứ thế mà giao nhau một chỗ như vậy.

Hồi lâu sau, Vinh Khô thấy nam nhân không giống như những lần trước, trực tiếp dùng lưỡi khiêu khai miệng mình, đột nhiên như hiểu ra điều gì đó, do dự một chút rồi chậm rãi thả lỏng nha quan.

1 Phục minh : khôi phục lại thị lực, lấy lại ánh sáng

2 Khẩu tài : tài ăn nói, miệng lưỡi ăn nói

3 Nha quan : khẩu hàm, răng không mở ra thì đứng tại chỗ ở ngoài ý mà

33. Chương 33: Chi Thượng Lưu Hoa

Cho dù có Hoàng tuyền thảo, quá trình trị liệu vẫn thực gian nan.

Quý y kia, thủ pháp hành y so với chủ nhân Y Hiên còn quái dị hơn.

Vinh Khô mỗi ngày phải ngâm được thanh mấy canh giờ, bảo là hoạt lạc cân huyết, mắt thì phải đắp được cao lên, còn có cả châm cứu. Hắn cảm thấy những lúc đó huyết dịch khí tức trong cơ thể đều trở nên tán loạn, thống khổ không lời nào tả được.

Ngoại thương của Hoàng đế dần hảo chuyển, y luôn túc trực ở cạnh Vinh Khô, cùng hắn vượt qua mỗi lần trị liệu thống khổ.

Dùng bồ cân bao lấy được cao bằng bó cổ định tại mắt Vinh Khô xong, quý y nhẹ nhàng thở ra, nhìn Hoàng đế thần tình lãnh ngưng, nói “Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày chỉ cần hoán được liên tục một tháng, một tháng sau sẽ biết được hiệu quả trị liệu.”

Hoàng đế nhẹ gật đầu, chăm chú nhìn thẳng vào Vinh Khô, vì vừa mới ngâm được thang nóng rực nên hai gò má cùng môi của người nọ cực kỳ hồng diễm.

Đợi quý y rời khỏi, y do dự một chút, dò xét mà xoa xoa gương mặt Vinh Khô, lời nói toát ra đau lòng nhàn nhạt

“Còn khó chịu không?”

Vinh Khô tựa vào sàng đầu, không chút tinh thần mà gật đầu. Thống ý thực cốt cũng bắt đầu tan dần, toàn thân gân cốt đều cảm thấy rã rời, bủn rủn vô lực, hiện tại hắn chỉ muốn hảo hảo ngủ một giấc.

“Đừng ngủ.” Hoàng đế nhẹ nhàng vỗ lên hai gò má Vinh Khô “Quý y bảo ngủ nhiều không tốt.”

Trong khoảng thời gian này, vì quá trình trị liệu cực kỳ giày vò nên Vinh Khô cơ hồ đều trong trạng thái nửa hôn mê nửa tỉnh mà vượt qua, Hoàng đế nhìn thấy như vậy, càng thêm lo lắng.

Vốn đã không thể thấy được, mắt hiện tại lại bị bịt kín. Vinh Khô cố gắng bảo trì thanh tỉnh, nhưng mỗi một lát ừn ừn kéo đến liên tục, hắn thấp giọng lẩm bẩm nói mê “Khốn. . .”

Hoàng đế thoáng nghĩ, đề nghị “Không phải ngươi vẫn luôn muốn ngắm Trọng Hoa thành sao? Bây giờ ta mang ngươi ra ngoài.”

Vinh Khô không dậy nổi hứng trí, mệt mỏi trả lời “Dù sao cũng không nhìn được.”

Nghe thế nhưng Hoàng đế vẫn không thỏa hiệp, dì dằng nắm tay thanh niên, đạm thanh mở miệng “Nhưng ta nhìn thấy được, ta có thể đem tất cả những gì ta nhìn thấy, nghe thấy miêu tả cho ngươi nghe.” y thấp giọng cười “Sau đó ngươi sẽ tự mình tưởng tượng lại, như vậy so với tận mắt chứng kiến, có lẽ sẽ có cảm giác mỹ diệu hơn.”

Vinh Khô nghe hết lời, rút một tay ra, sờ soan trên bờ cằm nơi mắt mình, đột nhiên hỏi “Nếu như một tháng sau, đôi mắt nhi thần vẫn không hảo, phụ hoàng sẽ làm thế nào?”

Nghĩ vấn này, từ sau lần Hoàng đế vì hắn tự mình đích thân đi hái Hoàng tuyền thảo, vẫn luôn tồn tại trong lòng hắn. Có điều sau việc trị liệu bận rộn, hắn bị gây sức ép đến mức hiếm khi thanh tỉnh hoàn toàn, không có cơ hội mở lời.

Nét cười bên môi Hoàng đế thoáng chốc tắt đi.

Nếu một tháng sau, đôi mắt Vinh Khô vẫn không có hảo chuyển nào, chỉ e là về sau cũng không có khả năng phục minh trở lại.

Đợi đến nửa ngày, cũng không có người trả lời, Vinh Khô nghi hoặc gọi khẽ “Phụ hoàng?”

“Có đôi khi, ngươi suy nghĩ quá nhiều.” thanh âm Hoàng đế có chút lãnh “Được rồi, nằm trên sàng thượng nhiều ngày như vậy, nên hoạt động gân cốt một chút.” dứt lời, không đợi Vinh Khô kịp phản ứng, y đã ôm người dậy, tùy tiện lấy theo một kiện đại sườn mặc vào cho đối phương.

• • •

Hoàng hôn buổi hạ sơ, nửa bầu trời đều bị ráng chiều nhuộm đỏ, phản chiếu trên mặt nước khe lay động, quả thật là một phen phong tình.

Lời vừa dứt, thân thể Vinh Khô run vài cái, thật khẽ, đến mức không thể nhận ra, Hoàng đế tất nhiên cảm nhận được động tác cực khẽ ấy, trong bóng tối, vô thanh mà cong nhẹ môi lên.

Cứ cho là dụng tâm cơ đi, nhưng Hoàng đế không bận tâm đến, từ trước đến giờ y chưa bao giờ quan tâm đến thủ đoạn, chỉ cần đến cuối cùng đạt kết quả như mong muốn là được.

Cho dù mục đích của y thực ích kỷ, nhưng đối với Vinh Khô, cũng chẳng phải là chuyện không tốt.

Trong phòng tĩnh lặng, hô hấp hai người đan vào nhau cùng một nhịp.

Thật lâu sau, Vinh Khô bình tĩnh mở miệng “Phụ hoàng thật là nói đùa.”

Lời nói Hoàng đế, quả thật làm hắn chấn động, khiến hắn khó có thể bình phục rối loạn đang dâng lên trong lòng, chỉ là. . .

Hắn, đối với thế gian này, đã sớm không còn bất cứ hoài bão tốt đẹp hay hi vọng điều gì.

“Ân?” Hoàng đế kể bên tai Vinh Khô, nhẹ giọng “Vinh Khô là không tin quyết tâm của phụ hoàng sao? Hay là cho rằng, trẫm không thể làm được?”

Hoàng đế chờ rất lâu, cũng không nghe thấy câu trả lời. Một lát sau, y nghe người dưới thân hô hấp dần theo quy luật, có chút đổi bại mà thở dài một hơi.

Mấy ngày nay, hai người ở cạnh nhau không tệ, làm y có chút nôn nóng.

1 Vũ tạ ca thai : như sân khấu ca nhạc giữa hồ vậy =||

2 Lưu liên vong phản : lưu luyến không rời

34. Chương 34: Trung Tiêu Lao Mộng

“Vinh Khô” Hoàng đế nắm chặt tay Vinh Khô, tầm mắt dừng ở đôi mắt đối phương, cố gắng nhìn xuống kích động trong nội tâm, trầm giọng nói “Mở mắt ra đi. . .”

Vinh Khô nhắm hai mắt, bị tháo mắt đi tăng vài buộc quanh mắt, khiến hắn nhất thời có chút không quen.

Quãng thời gian này, tuy mỗi ngày đều sẽ thay được một lần, nhưng hắn vẫn chưa từng mở mắt ra lần nào.

Hôm nay, quý y bảo, đã có thể mở mắt thử.

Hắn nghe hô hấp của Hoàng đế bên cạnh có chút dồn dập, nội tâm vốn tĩnh mịch chợt gợn lên một đợt sóng. . . rõ ràng đã sớm mặc kệ, nhưng giờ phút này. . . đột nhiên Vinh Khô cũng nổi lên một trận khản trương cùng lo lắng.

Nếu như, vẫn là không nhìn thấy được thì sao?

“Vinh Khô.” Hoàng đế kể sát bên tai Vinh Khô, nhẹ nhàng gọi “Đừng sợ.”

Thanh âm thuần hậu của nam nhân, tựa như một trận gió mát thổi qua đáy lòng. Tâm trạng rối loạn kia, dần dần bình ổn từng chút một. Vinh Khô nhẹ nhàng cong khóe môi, tiếp mao run run, chậm rãi mở mắt ra.

Một tia ánh sáng, chói thẳng vào mắt đến phát đau.

Vinh Khô nhắm nghiền mắt lại ngay lập tức.

“Vinh Khô?”

Vinh Khô không lên tiếng trả lời, cứ ngồi nhắm nghiền hai mắt lại như vậy không nhúc nhích. Hoàng đế lặng lẽ đứng bên cạnh, cũng không thúc giục nữa, chỉ là lực đạo nơi bàn tay xiết chặt hơn.

Ước chừng một khắc trôi qua, Vinh Khô xoay người, đối diện với Hoàng đế, mở mắt ra lại.

Hô hấp của Hoàng đế tựa như muốn đông cứng, gắt gao nhìn chăm chăm vào đôi mắt Vinh Khô.

“Phụ hoàng. . .” Vinh Khô cười cười “Người có thể an tâm trở lại kinh thành. . .” lời nói chưa dứt, đã bị người nọ hung hăng ôm vào lòng.

Quý y dùng ánh mắt cổ quái mà nhìn đôi phụ tử kia, che miệng nhẹ giọng ho khan vài tiếng.

“Hay lắm.” Hoàng đế chôn mặt nơi bả vai Vinh Khô, thấp giọng cười thành tiếng “Hay lắm. . .”

“Hay cái gì!” Quý y nhìn hai người vẫn dính lấy nhau bên kia, cất giọng nói “Ánh mắt Vinh Khô nhiều lắm là có thể thấy ánh sáng thôi. Còn muốn thực sự phục minh hoàn toàn, tối thiểu cũng phải một năm rưỡi.”

Hoàng đế thoáng giật mình, rất nhanh lấy lại vẻ nhẹ nhõm. Không trả lời lại quý y, y buông Vinh Khô ra, cúi đầu xem đôi mắt hấn “Vinh Khô, thấy được phụ hoàng không?”

Vinh Khô thành thật trả lời “Chỉ là loáng thoáng bóng mờ.”

Hoàng đế trầm mặc một lát, mới dời tầm mắt sang quý y, thản nhiên mà nói “Hiện tại có thể nhìn thấy ánh sáng, rất nhanh sẽ hoàn toàn khỏi hấn. Tiên sinh, đa tạ ngài!”

Quý y hừ một tiếng, bước đến trước mặt hai người “Để lão phu kiểm tra lại một chút.”

• • •

Nửa đêm, một trận gió lạnh ẩm ướt đột nhiên lùa vào khi cửa bị mở toang. Vội vàng đóng lại cửa bị bật ra, Hoàng đế nhẹ nhàng bước đi cạnh sàng đầu Vinh Khô, cúi đầu trầm mặc nhìn gương mặt thanh niên.

Hồi lâu, y mới chậm rãi cử động lại.

“Phụ hoàng. . .”

Hoàng đế dùng tay lại một chút, ngồi bên sàng biên, nhẹ giọng nói “Đánh thức người?” dứt lời, không kèm được mà đưa tay bắt đầu vuốt ve gương mặt Vinh Khô.

Cảm giác mát tẩn ra từ đầu ngón tay, Vinh Khô mở mắt, nhìn một mảnh tối mịt trước mắt “Tây bắc chiến loạn, bách tính đang kinh hoàng lo sợ, phụ hoàng sáng mai hồi kinh đi.”

“Người cũng biết?” Hoàng đế hỏi, hoàn toàn không cảm thấy ngạc nhiên.

Vinh Khô không trả lời.

Làm sao có thể không biết chứ? Thời gian ký hòa ước chưa quá một năm, La Sát quốc lại xâm phạm Đại Hạ, khí thế càng hung hăng hơn bao giờ hết.

Hiện tại, quân Đại Hạ liên tục bại thối, đã mất đi hai tòa biên thành. Dân gian, triều đình, đâu đâu cũng là một mảnh hỗn loạn.

Ngón tay lưu luyến ở khóe mắt Vinh Khô, khóe môi Hoàng đế gượng một nụ cười yếu ớt “Vinh Khô, người cứ an tâm dưỡng bệnh, sự này ta tự có chừng mực. . . về việc hồi kinh. . .” dừng lại một chút “Lần này quả thật lưu lại ở dân gian có phần lâu.”

• • •

Ngày hôm sau, Hoàng đế lên đường hồi kinh, hơn nửa lần này Vinh Khô lại không ly khai cùng.

Mắt của hấn còn cần phải tiếp tục trị liệu, có hai vị thảo dược đều chỉ sinh trưởng tại phương nam này, thế nên để cho tiện, hấn vẫn cùng quý y lưu lại Trọng Hoa thành.

Lúc Hoàng đế lên đường, cũng không có căn dặn gì nhiều, chỉ kéo Vinh Khô vào ngực liễn, hung hăng hôn lên môi hấn, đến lúc để lại trên môi hấn vô số ấn ngân mới chịu buông hấn ra.

Vinh Khô đứng ở quan đạo, cười yếu ớt lắng nghe đến khi tiếng bánh xe hoàn toàn tiêu thất.

Cuộc sống không có Hoàng đế, so với dĩ cuộc sống lúc trước của Vinh Khô cũng không có gì khác biệt lắm, ngoại trừ, bên cạnh mất đi khí tức bá đạo của nam nhân kia.

So với cuộc sống trong cung lúc trước, bây giờ hẳn càng tự tại hơn. Không có Hoàng đế quở, những người trong thôn trang đều bắt đầu quen dần với hắn. Hơn nữa những hài tử ở đây đều rất thích cùng Vinh Khô nói chuyện nô đùa.

• • •

Trái với Vinh Khô mỗi ngày đều trôi qua bình thản an dật, chiến sự Tây Bắc càng ngày càng khẩn trương hơn. Sau khi Đại Hạ quốc mất đi hai tòa biên thành, lương quân ở chân núi Yến Sơn hình thành thế giằng co.

Đại tuyết kéo dài. Thiên khí ác liệt, khiến cho tướng sĩ cùng bách tính biên thành đều có phần không chịu đựng nổi.

Trên đại diện, mấy vị đại thần đều đang kịch liệt thảo luận này kia. Thân Hoa Ngự tọa trên long ỷ, từ đầu đến cuối vẫn duy trì trầm mặc.

Binh bộ thượng thư cẩn trọng dò xét sắc mặt bí hiểm của Hoàng đế, cầm bản bước ra khỏi hàng “Hoàng thượng, vi thần có tấu!” lời vừa ra, vài triều thần đang tranh cãi đột nhiên im lặng.

Hoàng đế hứng thú nhếch miệng “Chuẩn.”

Binh bộ thượng thư sắc mặt nghiêm túc “Quân ta lần trước do không đề phòng Thác Bạt Hoàn âm hiểm giả dối, cuối cùng ném bùa thất bại, hơn nữa còn đánh mất hai tòa thành trì. Hiện tại chiến sự hai bên đều lâm vào cảnh bế tắc, hơn nữa trời giáng đại tuyết, trong dân gian lại có kẻ tung tin nói rằng trời phạt, khiến cho tướng sĩ ta tâm tinh bất định, sĩ khí càng ngày càng sa sút. . . Cứ tiếp tục như vậy, dù có chi viện hay chiến lược như thế nào, cũng e là không tránh được chuyện bị đánh bại.”

“Thần thiết nghĩ, khẩn yếu nhất đối với quân ta, là phải trọng chấn sĩ khí. Chỉ có như thế, mới là sự bán công bội1.”

Hoàng đế thờ ơ xoa nhẹ lên phạt châu nơi cổ tay “Trọng chấn sĩ khí, khanh có thượng sách?”

Nghe vậy, Binh bộ thượng thư biến sắc.

Ngay lúc đó, Đại hoàng tử bỗng tiến lên quỳ xuống “Phụ hoàng, nhi thần thỉnh cầu mang binh chi viện Tây Bắc.” thỉnh cầu của y vừa mới thốt ra, mấy vị Hoàng tử khác liền bắt đầu theo sau xin thỉnh chiến.

Sau đó, không ít đại thần góp lời phụ họa, nói rằng, nếu như có vài Hoàng tử Thân vương thân lâm tiền tuyến, nhất định sẽ đại chấn sĩ khí.

Hoàng đế đảo mắt một lượt nhìn đám nhi tử, ánh mắt dừng lại trên người Tam Hoàng tử, khẽ cười nói “Hoàng tử triều ta, tâm hoài liên mẫn2, trăm thật là vui mừng.” ánh mắt đảo sang nhìn về phía Binh bộ thượng thư “Chẳng hay Uyển khanh cho kẻ nào xuất chiến mới tốt đây?”

Uyển thượng thư cứng đờ sắc mặt, đột nhiên quỳ phục xuống đất, lớn tiếng nói “Vấn đề năm đó lấy thân làm gương, ngự giá thân chinh, trọng sang nguyên Đông Nam cự bộ3, hoàn thành bá nghiệp Đại Hạ ta. . . Nay thần trộm nghĩ, Hoàng thượng nên noi theo thánh tổ.”

Trên triều nhất thời hỗn loạn, ngay lập tức có kẻ đứng ra phản bác.

Lần lâm triều này, giữa lúc hoang mang ồn ào tranh cãi bắt đầu hạ màn chấm dứt, cuối cùng chẳng có kết quả. Hoàng đế không chuẩn cho bất cứ Hoàng tử nào mang binh viện chiến, cũng không tỏ ý có muốn ngự giá thân chinh hay không.

• • •

Ban đêm.

Hoàng đế đột nhiên buông hạ bút hào, ngơ ngẩn tĩnh tọa hồi lâu, mãi đến khi Ứng Khâu nhắc nhở khéo, mới tựa như vừa bừng tỉnh, liền bước nhanh ly khai Ngự thư phòng.

Chậm rãi bước đi trong Thanh Thu cung, mặt đất tuyết dày đóng thành lớp, dẫm lên phát ra tiếng xoang xoạt, Hoàng đế vô thanh mỉm cười. . . nhớ đến hài tử kia, nếu hiện tại còn ở Hoàng cu, e là đã sớm ôm lấy noãn lô.

Ly biệt đã mấy tháng, y tuy nắm rõ nhất cử nhất động của Vinh Khô, nhưng bận tâm cùng. . . tưởng niệm, từng ngày từng ngày trôi qua cứ thêm chồng chất trong tâm, càng lúc càng dày hơn, chẳng thể nào xua đi.

“Hoàng thượng” đột nhiên một bóng đen hiện ra trước mặt Hoàng đế, kẻ nọ trình ra mật thư được gấp lại “Ngũ điện hạ gửi thư cho người.”

Vinh Khô thì nhưng gửi thư cho mình? Hoàng đế có chút sững sốt, lại có chút kinh hãi, vô luận trong thư viết cái gì đi nữa. . .hà từ kia, cuối cùng cũng đã chịu mở lòng mình ra.

Nhờ ánh trăng, Hoàng đế nhanh chóng xem xong mấy lời được ghi ngắn gọn trong thư. Trong lòng bỗng tràn ngập lo lắng mơ hồ. . .

Vinh Khô trong thư kể lại việc bản thân đã từng gặp mặt Thác Bạt Hoàn.

Kỳ thực, tất thấy việc của Vinh Khô, có việc gì mà y không biết chứ? Thác Bạt Hoàn có chủ ý gì, y cũng có thể đoán ra.

Bất quá những việc đó không trọng yếu, trọng yếu là. . . Vinh Khô bắt đầu học được lo lắng.

“Đinh Nhất” từ tay áo xuất ra một phong thư mỏng, Hoàng đế dĩ thường ôn nhu mở miệng “Đem phong thư này giao tận tay Vinh Khô.”

1 Sự bán công bội : sự một nửa, công gấp hai, ý là làm đơn giản mà hiệu quả cao

2 Tâm hoài liên mẫn : trong lòng biết cảm thông, biết xót thương...

3 ...trọng sang nguyên Đông Nam cực bộ : chiếm được cả một vùng Đông Nam cũ (vùng này xưa là Đông Nam, giờ trở thành quốc gia Đại Hạ)

35. Chương 35: Thiên Lý Từ Tâm

Lúc nhận được mật tín của Hoàng đế, Vinh Khô đang ngồi ở tiểu tạ lý uống trà. Hắn cầm lấy phong thư, cũng không vội vã mở ra xem, chỉ đưa mắt phóng lên mặt hồ một mảnh tàn lụi.

Gió thi thoảng cuốn theo vài hạt mưa, khẽ lướt lên mặt, có chút lạnh.

Lam Minh ở cạnh mở lời, khuyên hắn nên vào nhà, nhưng không có kết quả, bất đắc dĩ đành phải lấy một tấm mao sườn thật dày khoác thêm cho hắn. Vinh Khô rút cổ vào áo, thân thể có chút lạnh ẩm áp trở lại.

Sau khi Hoàng đế đi, mắt của hắn càng ngày càng hảo chuyển hơn, bắt đầu có thể thấy được những thứ cách xa mấy trượng, lúc đi lại cũng không cần người khác bên cạnh dìu.

Vốn tưởng bản thân không bận tâm, nhưng khi ánh mắt dần phục minh, khiến hắn một lần nữa có thể thấy lại vẻ thanh lệ của thủy sắc, nét trắng mỹ của sơn cảnh thì, Vinh Khô phát giác, có một loại tình tự nào đó từ trong tâm đang dần phá kén thoát ra.

Hạt giống mà người nọ lúc trước cố ý gieo giống, hiện tại đã nảy mầm, bắt đầu dùng tốc độ không nhanh cũng không chậm, thông thả mà trưởng thành dần.

Hoàng đế tuy người không ở đây, nhưng những lời hỏi han ân cần cùng quan tâm của y chưa từng ít đi. Vinh Khô nhìn những bức thi mà thi thoảng Hoàng đế gửi đến, cũng dần nhận ra, tâm mình bắt đầu dao động.

Nhẹ thở một hơi dài, Vinh Khô buông chung trà xuống, chậm rãi cẩn thận mở phong thư ra, nhẹ nhàng mở thư ra, chỉ có bốn chữ : trung tiêu lao mộng.¹

Khóe môi nhẹ cong, Vinh Khô không ngờ, một kẻ cường thế như Hoàng đế, lại có thể viết ra những câu của nhi nữ tình trường này, rốt cuộc đã dùng vẽ mặt như thế nào chứ.

Song, chỉ vài từ đơn giản như vậy, lại khiến cho tim hắn như có một luồng cảm động nhu hòa ấm áp chảy qua.

“Đinh Nhất” Vinh Khô gấp thư trở lại như cũ, cẩn thận thu vào tay áo, nhìn về phía ám vệ của mình mà hỏi “Hiện tại phụ hoàng hảo chứ? Trong kinh tình hình thế nào?”

Đinh Nhất dùng vài câu đơn giản nói về động thái trong triều đình cùng chiến sự Tây Bắc, thuật sơ một lượt cho Vinh Khô nghe.

Nghe xong, hắn không truy vấn gì nữa, chỉ tự mình châm một chung trà nóng, ung dung nhắm nháp.

Đợi đến khi dương quang khuất dần Trọng Hoa thành, sương lạnh nặng nề của cái rét cũng tiêu thất vô ảnh.

Vinh Khô lúc này, hai mắt đại để chỉ có thể thấy rõ những người vật ở thật gần. Quỷ y bảo, thị lực của hắn không thể nào trở lại tốt như người bình thường được, có điều như vậy Vinh Khô cũng cảm thấy vừa lòng rồi, ít nhất có thể đọc thư viết tự, làm những việc hàng ngày cũng không còn trở ngại nữa.

• • •

Vinh Khô vẫn trụ lại tòa tiểu thành mỹ lệ này, tiếp tục học thêm về dược lý mà lúc trước đã học qua một ít, cũng theo quỷ y bắt đầu học y thuật.

Hôm đó, hắn đang tập nhận những vị thảo dược ở một hiệu thuốc trong thành, hài tử trong thôn bỗng vội vàng chạy tìm hắn, hài tử kia hình như bị dọa sợ không nhẹ, một phen nước mắt nước mũi lưng chừng không nói rõ được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vinh Khô kinh ngạc, chiêu hô ám vệ xong, liền chạy nhanh về thôn trang.

Từ xa, hắn đã nhìn thấy đại hỏa ngất trời cháy ngùn ngụt bốc lên cao.

“Đinh Nhất, nhanh nhanh tìm người giúp đỡ!” Vinh Khô định thần lại, điều những thị vệ Hoàng đế lưu lại đi cứu người.

Mấy hộ trong thôn, trong nhà đều có lão nhân cùng hài tử bị kẹt lại bên trong.

Thời tiết hôm nay có nắng lại khô ráo, nhà cửa đều làm bằng mộc chất, thế hỏa trong trong một lúc nhất thời căn bản không thể khống chế được.

Những người xung quanh đều chạy đến giúp đỡ, khắp nơi hò la, hét nháo, hiện trường một mảnh hỗn loạn.

Ngay lúc Vinh Khô cầm theo thùng gỗ chạy đến cạnh sông khom người múc nước, đột nhiên phát giác một trận sát khí. Hắn nhanh nhẹn ném ra thứ đang cầm trong tay, nhanh chóng lách người né tránh.

Xoay đầu nhìn lại, bảy tám gã hắc y nhân đang nhắm đến hướng hắn mà tập kích.

Bởi vì hỏa hoạn, những kẻ bảo hộ bên cạnh đều đã bị Vinh Khô triệt đi, hiện tại một thân đối phó với những kẻ kia, căn bản là lực bất tòng tâm.

Nhưng cũng may, rất nhanh, vài kẻ đang cứu hỏa nhận thấy có đánh nhau, hô to một tiếng, đám ám vệ Đinh Nhất nhanh chóng lao qua.

Võ công Vinh Khô là do lúc trước Hoàng đế đích thân dạy được vài năm, coi như cũng là cao thủ bậc trung, có điều hắn không có bao nhiêu kinh nghiệm thực chiến, bị vài kẻ vây công, chỉ có thể từng bước thối lui ra sau.

Những người trong thôn trang muốn hỗ trợ nhưng lại không dám đến gần, thế hỏa bên kia vẫn chưa được áp chế. Vinh Khô trong nhất thời không rõ là ai muốn bắt mình.

Những thị vệ đến cứu viện đã gần tiếp cận Vinh Khô, bỗng nhiên lại xuất hiện hơn mười kẻ khác, nhất tề đều bị giữ chân lại.

• • •

Đã đấu đến cuối cùng, Vinh Khô rơi vào trong nước.

Trời vẫn đang tiết đông, kỹ năng bơi của hắn cũng không tốt lắm, cuối cùng mất đi ý thức mà ngất đi.

Lúc tỉnh lại, hắn phát hiện mình nằm trong một chiếc xe ngựa, có vẻ như đang di chuyển, tứ chi bị trói lại, miệng cũng bị nhét gì đó vào.

Ngay lúc đó, một nam nhân cường tráng xốc màn xe lên, ngồi xuống cạnh hắn. Vinh Khô nhìn về phía người kia, ngũ quan cùng thân hình y đều cho thấy y không phải người Đại Hạ.

Nhớ tới trận hỏa hoạn kia, Vinh Khô nháy mắt liền hiểu ra, là người nào muốn bắt giữ hắn.

Nam nhân ngoan thành uy hiếp vài câu, lấy thứ nhét trong miệng hắn ra, uy hắn vài hộp nước cùng lương khô. Đợi Vinh Khô ăn được một ít, cảm thấy đủ rồi, lại nhét thứ kia vào miệng hắn.

Vinh Khô không rõ đã qua bao nhiêu ngày, những người kia bỏ thuốc vào thức ăn của hắn, nên càng về sau, dù cho không bị dây thừng trói lại, hắn cũng không khởi dậy được nửa điểm khí lực.

Có lẽ bọn họ đã chọn đường mòn thừa thớt người ở để đi, dọc đường không hề gặp bất cứ ai ngăn trở.

Mấy ngày trước, những người này mang theo hắn, rất thuận lợi mà tránh khỏi kiểm tra của thủ vệ biên thành.

Chống cánh tay nhuyển lực, Vinh Khô dựa vào thành xe, gian nan mà hô hấp.

Xe ngựa lúc này đã dừng lại, hắn có thể loáng thoáng nghe được, ngoài xe có vài người đang nói chuyện gì đó với nhau, trong lời thỉnh thoảng xuất hiện “Vương thượng.”

Thần trí mê mang, hắn cố chịu đựng cảm giác khó chịu, cử động thân thể một chút, vừa định thăm dò tình huống bên ngoài một chút thì, màn xe đột nhiên bị ai đó cuộn vén lên.

“A, Lý Thân vương, đã lâu không gặp!”

Vinh Khô dừng lại động tác của mình, thản nhiên nhìn sang nam nhân nét cười đầy mặt “Đạo đài khách của Lưu Việt quốc quả thật là đặc biệt, hôm nay bản vương coi như là mở rộng kiến thức.”

Thác Bạt Hoàn nghe vậy cười to, xoay người bước lên xe ngựa, một tay ôm người nọ lên “Vài ngày không gặp, Lý Thân vương lại trở nên sáng khoái hơn không ít, cô1 rất thích người sinh khí như vậy.” dứt lời, y cúi đầu kề sát tai Vinh Khô, thấp giọng nói khẽ “Vinh Khô, ngươi cứ an tâm ở lại đại mạc, cô sẽ cố gắng ‘chiếu cố’ ngươi!”

Vinh Khô xoay mặt đi, không nói một lời.

• • •

Rầm!!

Tấu chương rơi loạn xuống đất, thư trác dưới thịnh nộ của Hoàng đế bị vỡ một cái, tháp vỡ vụn thành một đống gỗ vụn.

“Hoàng thượng bớt giận!”

Hoàng đế coi như không nghe thấy, nghiêng răng mà phun ra ma chữ “Thác-Bạt-Hoàng!” cơ hồ sử tận hết thấy khí lực, y mới miễn cưỡng áp xuống xúc động muốn giết người trong lòng.

Lo ngại nhân tận của Vinh Khô, lại không muốn ô yên chương khí2 nơi kinh thành nhiễu loạn thanh tĩnh của người kia, Hoàng đế mới cố gắng hạ quyết tâm để người nọ lưu lại Trọng Hoa thành. Để bảo hộ an toàn của đối phương, y để lại hơn một nửa ám vệ, không ngờ thế nhưng lại có kẻ lợi dụng được sơ hở!

Thác Bạt Hoàn, lại dám động đến Vinh Khô của y, người trong lòng của chủ nhân Đại Hạ y, không thể tha thứ!

“Phụ hoàng. . .” lúc mọi người đang có mặt nơm nớp lo sợ, Nhị Hoàng tử Thân Văn Bản bỗng nhiên lên tiếng, lại một lần nữa thỉnh chiến “Hiện giờ chiến sự Tây Bắc căng thẳng, Ngũ Hoàng đệ lại bị đối phương cưỡng làm nhân chất, nhi thần tái thỉnh mệnh, thỉnh phụ hoàng cho phép nhi thân dẫn binh viện trợ Tây Bắc!”

1 Trung tiêu lao mộng : mộng nhiều giấc đêm

= || sao bọn công nào cũng sến rện vậy trời~~

2 Cô : cũng là từ mà để vương dùng để tự xưng, như trẫm, bản nhân, quả nhân...

= || có điều hông hiểu sao lúc anh này đến Đại Hạ thì xưng bản vương, về nước lại xưng ‘Cô’

3 Ô yên chương khí : chương khí mù mịt; không khí ngột ngạt; ma thiêng nước độc; bản thủ xấu xa; tối tăm rối loạn

36. Chương 36: La Sát Vô Hối

Nguyệt lung hàn sa¹.

Gió lạnh như lưỡi dao sắc bén rít trên mặt, Vinh Khô rứt cổ, túm chặt bì sườn, cước hạ không quá gấp gáp, chậm chạp lại từ tốn, thông thả từng bước ngắn.

Quân doanh thực im lặng, hần có thể nghe thấy thanh âm lách tách của củi bị thiêu đốt.

Ngẩng đầu nhìn về phía thành lâu ở tận phía xa khuất trong bóng hoàng hôn, kia là biên quan trọng trấn mà Đại Hạ quốc đã mất đi.

Ánh trăng treo tại đầu thành, sáng rực một mảnh, lại lộ ra vẻ vắng lặng sâu lạnh.

Bất giác cước bộ dừng lại, Vinh Khô trong thoáng chốc có chút ngầy ngẩn mà nhìn về phía tường thành đến xuất thần.

Sau khi bị bắt đến quân doanh Lưu Việt quốc, hần cũng không hề bị khi nhục như đã tưởng. Mấy ngày nay, Thác Bạt Hoàn cũng không thường đến gặp hần như trước, cho nên hành động của hần không còn bị trói buộc nhiều lắm.

Vinh Khô có thể tự do đi lại trong quân doanh Lưu Việt quốc, nếu như muốn vào thành ngắm nhìn, Thác Bạt Hoàn cũng sẽ không ngăn trở, chỉ tăng một số người đi theo hần.

Vinh Khô không rõ mục đích của những kẻ này là gì. Mất nhiều tâm tư tinh lực như vậy chỉ vì bắt hần làm nhân chất, tựa hồ có phần quá mức xem trọng hần.

“Vương gia. . .” Vinh Khô đứng đó được một lúc thì, hán tử vẫn luôn đi theo hần đang đứng bên cạnh mở miệng “Đại mặc về đêm rét lạnh càng đậm, tình trạng quân lý gian khổ, ngày vẫn là tránh gió đi một chút.”

Vinh Khô không lên tiếng trả lời, chỉ là xoay người, hứng lấy một cơn gió thổi đến, cất bước trở lại doanh trường của mình.

Tuy không rõ kế hoạch của Thác Bạt Hoàn, nhưng hần vẫn có thể thấy rõ, nam nhân đã tâm bình bực kia, không chỉ có được phiếu hần² cùng dũng mãnh của hán tử Đại mặc, hơn nữa lại còn có trí mưu xuất sắc cùng tâm tư kín đáo.

Chiến tranh giữa Lưu Việt quốc và Đại Hạ quốc, từ thuở hai nước kiến quốc đến nay chưa từng có lần nào bình ổn.

Trong dĩ vãng, mỗi hồi Lưu Việt đoạt được lãnh địa của Đại Hạ thì sau đó, đều tận lực sưu quát lỗ lược³, gây ác chông chắt. Bách tính biên thành cũng chính vì vậy mới đối với Lưu Việt vừa thống hận lại vừa e sợ.

Song lần này Lưu Việt lại hoàn toàn thay đổi tác phong, dù chiếm hơn trăm dặm cương thổ cùng hai tòa thành trấn của Đại Hạ, quân đội Thác Bạt Hoàn tuyệt không hề gây ra bất cứ hành động nào xâm nhiễu dân sinh.

Động thái đó, tất nhiên là hữu ích đối với bách tính. Cũng chính vì thế, càng hiển lộ rõ dã tâm cùng âm mưu Thác Bạt Hoàn lớn cỡ nào.

Áp xuống những suy nghĩ lung tung, Vinh Khô bước vào doanh trướng, ngay lập tức cảm thấy rét lạnh quần thân đều tan đi. Lô tử trong doanh trướng đang hùng hực cháy, ấm áp đến mức khiến người ta cảm thấy có chút mệt mỏi, khôn ý mãnh liệt tràn đến.

Dư quang liếc nhìn thị vệ cao lớn, Vinh Khô trầm mặc ngồi lên tháp thượng, cầm lên thư tịch lúc sớm vẫn chưa xem xong, bắt đầu mở ra xem

Chỉ là. . . không thể nào chuyên tâm được, tầm mắt đặt trên văn tự, nhưng suy nghĩ đã bay đến tận đâu.

Mấy ngày nay, đại để hần đã đi dạo một vòng quanh quân doanh Lưu Việt, phòng bị nơi này nhìn thoáng qua có vẻ lơ lửng, nhưng trên thực tế Vinh Khô lại không tìm được biện pháp nào có thể thoát ra ngoài.

Mà cho dù trốn được ra khỏi quân doanh, từ nơi này đến chỗ trú địa của quân Đại Hạ ở Thanh Sa Quan, ít nhất cũng hơn mười dặm lộ trình. Ngoại trừ sa mạc ra, còn có một tòa núi không nhỏ chắn ngang ở giữa — cũng chính là nhân tố tự nhiên khiến hai đạo quân trì hoãn không có động tĩnh nào, hình thành nên thế giằng co hiện tại.

. . . dựa vào thực lực bản thân mà thành công trở về Đại Hạ, là hi vọng cực kỳ xa vời.

“Bốp!”

Vinh Khô chậm rãi cúi đầu, nhìn thư quyển rơi xuống cạnh chân, ánh mắt có chút phức tạp. . .

Từ lúc nào, trong lòng hần bắt đầu coi mình như một phần tử của Đại Hạ?

Nếu như. . . nếu như là dĩ vãng, hần mặc dù có bị bắt đến đây đi nữa, bắt quá cũng chỉ tùy ngộ nhi an⁴, đừng nói là phí tâm suy nghĩ ra cách bỏ trốn. . .

Chung quy, là bị ảnh hưởng rồi sao?

Đến tận cùng là từ lúc nào, tâm kia vốn vẫn tĩnh mịch, một lần nữa lại xuẩn xuẩn dục động⁵ rồi sao?

Vinh Khô hốt hoảng nhớ lại, nam nhân bá đạo kia đã từng dùng ngữ khí chí tại tất đắc⁶ mà nói, nếu y đã muốn có thứ gì, muốn làm chuyện gì, không có bất cứ ai, bất cứ thứ gì ngăn trở được. . .

“A. . .”

Khom thất lưng nhặt thư bản lên, nhẹ nhàng vuốt đi lớp tro bụi bên trên, Vinh Khô nhin không được mà hé môi, lộ ra mặt cười nhàn nhạt nhưng lại chân thực.

Một người vốn dĩ đã chết tâm, lại một lần nữa có được hi vọng cùng khát vọng, đã thế. . . cứ vậy mà tóm lấy thứ hi vọng kia, tranh thủ để bản thân khát vọng thứ gì đó đi. . .

Còn sống, chung quy cũng phải có một phần ký thác.

• • •

Sau khi cho các đại thần lui ra, Hoàng đế lưu lại một mình Thân Văn Bản.

Để Thân Văn Bản tọa hạ rồi, Hoàng đế vẫn không hề mở miệng nói lời nào, chỉ khóa mi suy tư mông lung. Thân Văn Bản đợi một lúc, thấy Hoàng đế tựa như không có ý định mở miệng, có chút kềm chế không được “Phụ hoàng, nhi thần. . .”

Hoàng đế thản nhiên đảo mắt liếc y một cái “Thiếu kiên nhẫn như vậy, làm sao thành đại sự!”

Sắc mặt Thân Văn Bản cứng đờ, liền áp chế nôn nóng trong lòng xuống, thấp giọng đáp lời “Phụ hoàng giáo huấn rất phải, nhi thần chỉ là nóng nóng.” dứt lời, y liền im lặng ở một bên chờ đợi, nhìn sắc mặt Hoàng đế vẫn bình tĩnh mà lật xem tấu chương.

Rút ra một điệp quyển tống⁷, Hoàng đế đứng dậy bước đến trước mặt Thân Văn Bản, đối phương cũng vội vàng đứng lên.

“Những ngày không có mặt trước, chuyện trong triều toàn quyền người phụ trách.” Hoàng đế cầm thứ trên tay đưa cho người nọ có chút giật mình, thanh âm băng lãnh “Kính kỳ tam kỳ⁸ cùng Ngự lâm quân tùy ý người điều phối, nếu có kẻ phạm thượng tác loạn. . . Cách sát vật luận⁹!”

Thân Văn Bản đột nhiên quỳ xuống đất, giọng nói nặng nề “Nhi thần không hiểu được!”

Hoàng đế sắc mặt lãnh túc, kéo Thân Văn Bản đứng dậy, xoay người trở lại tọa ỷ “Người chỉ cần nghe theo mà làm” ánh mắt dừng lại trên người đối phương, lời nói không chút cảm tình “Chớ để cô phụ kỳ vọng của trẫm.”

“Nhưng mà Ngũ Hoàng đệ. . .”

“Chuyện Vinh Khô, sau này người không cần bận tâm nữa!” Hoàng đế lạnh lùng ngắt lời Thân Văn Bản “Trẫm tự sẽ bảo hộ hần chu toàn, còn người, chỉ cần đừng làm trẫm thất vọng, giang sơn Đại Hạ tự nhiên sẽ thuộc về người.”

Thân Văn Bản dần dần trấn định trở lại, sắc mặt có chút sầu khổ, mang theo vài phần không tình nguyện, cuối cùng đành vô lực mà nói “Nhi thần nhất định sẽ không khiến phụ hoàng thất vọng.”

Hoàng đế khẽ gật đầu, đạm thanh nói “Mấy thứ này người trở về từ từ mà xem, có cái gì không rõ ràng, trước lúc trẫm xuất chinh cứ đến hỏi.”

“Phụ hoàng!” Thân Văn Bản có chút lo lắng, nhíu mi nói “Người thật sự muốn thân chinh? Nhưng mà quá nguy hiểm. . .”

“Ý trẫm đã quyết, không cần khuyên nữa. Lui xuống đi!” Hoàng đế lãnh đạm cắt lời, không cho Thân Văn Bản cơ hội khuyên bảo nữa, cầm một quyển tấu chương lên bắt đầu phê duyệt.

• • •

Đang lúc nửa tỉnh nửa ngủ, Vinh Khô bỗng cảm giác một trận áp lực bức nhân. Không đợi hần mở mắt ra, đã bị thân hình người nọ nặng nề áp trụ.

Tránh né hai lần, nhưng kẻ áp lên người hần lực đạo thật sự lớn, cánh tay như thiết kiếm, quán cả người hần gắt gao đến mức vô pháp cử động.

Vinh Khô cũng chẳng làm việc hoài công nữa, nghiêng mặt tránh thoát đôi môi đang áp sát xuống, trầm mặc nằm đó.

“A, xem ra Vinh Khô có vẻ không thích đãi kiến cô a!” Thác Bạt Hoàn cắn vành tai hần, thấp giọng cười “Mấy hôm nay, ở nơi này của cô so với hoàng cung nặng nề kia hần là hảo hơn chứ?” vừa nói, ngón tay không an phận mà lướt khắp người Vinh Khô “Chờ đánh trận xong, cô mang người hồi đại mạc, người nhất định sẽ càng thích hơn!”

Vinh Khô thủy chung bảo trì trầm mặc.

Thác Bạt Hoàn tự mình nói cười đến vui vẻ, hơn nửa ngày vẫn không có được hồi ứng của Vinh Khô, liền bắt đầu có chút bất duyệt, khẽ nắm lấy mái tóc của người nọ “Thế nào, nghĩ việc gì mà nghĩ đến xuất thân như thế?”

Nói xong, đột nhiên y kỳ dị nở nụ cười “Đừng bảo là người còn đang trông ngóng phụ hoàng người đến cứu người? A, cô vậy mà suýt nữa đã quên. Vinh Khô. . . phụ hoàng người thật đúng là yêu thương người a, nghe nói hần thống lĩnh mười vạn tinh binh, từ kinh xuất phát đến đây để cứu người.”

1 Nguyệt lung hàn sa : Trăng bao trùm lên cát lạnh (chắc tả cảnh ở sa mạc)

2 Phiêu hân : nhanh nhẹn lại gan dạ, túm lại từ này tả mọi, a nhằm tả anh hùng

3 Sưu quát lỗ lược : sưu quát = cướp đoạt; vơ vét; đục khoét; rúc rĩa / lỗ lược = bắt người cướp của; bắt cóc cướp giết

4 Tùy ngộ nhi an : thích ứng trong mọi tình cảnh; thoả mãn trong mọi tình cảnh; gặp sao yên vậy

5 Xuẩn xuẩn dục động : rục rịch; chộn rộn; rục rịch ngóc đầu dậy (từ này là nói bắt đầu không ở yên mà động đây = || để rục rịch nghe nó thiếu mất từ dục động, mà để rục rịch ngóc đầu dậy nghe nó vô duyên quá thể)

6 Chí tại tất đắc : đã muốn tất sẽ làm được

7 Quyển tông : hồ sơ, tài liệu, này là cổ ngữ = || em nó không có can đảm tương hai chữ hồ sơ vào

8 Kinh kỳ tam ky : ba đạo kỵ binh ở kinh kỳ

9 Cách sát vật luận : giết chết không cần luận tội

37. Chương 37: Nam Nhi Hành Xử

“Nhưng dù có là phụ hoàng người đi nữa, hiện tại cũng không có biện pháp nào đâu.” Thác Bạt Hoàn cười đến bí hiểm, dán sát vào bên tai Vinh Khô, dùng ngữ điệu gần như ôn nhu nỉ non nói “Đại Hạ tây bắc tam châu đều đã là thứ trong lòng bàn tay Lưu Việt ta.”

Thấy Vinh Khô không có chút phản ứng nào, ánh mắt Thác Bạt Hoàn hiện lên tia ngoan lệ, chống một tay đứng dậy, cư cao lâm hạ nhìn đối phương “Đáng ra phụ hoàng người cũng nên lo cho long ý của hân một chút, a. . lần này rời Nghiệp Kinh rồi, muốn quay trở về, sợ là sẽ không dễ như vậy đâu!”

Nói xong một câu không rõ nghĩa kia, y lại nhìn chăm chăm vào gương mặt Vinh Khô, có phần đắc chí, mãn ý chờ đợi người nọ phản ứng kinh hoàng.

Tiếp mao nhẹ run, Vinh Khô thông thả ngược mắt lên, bình tĩnh nhìn gương mặt cười cợt của Thác Bạt Hoàn, đạm thanh nói “Đã nói xong chưa?” rồi cũng chẳng quản đối phương kinh ngạc nhìn mình, khẽ động cánh tay vừa bị áp đến tê run, kéo đệm chặn ngay ngắn lại “Đêm đã khuya, ta muốn ngủ.”

Sắc mặt Thác Bạt Hoàn âm tình bất định, nhìn vẻ mặt hờ hững của Vinh Khô nhắm mắt lại liền ngay lập tức lâm vào giấc ngủ, đột nhiên cười to “Ha ha ha, thú vị! Thú vị! Cô ban đầu còn có chút không thể lý giải, tam ca kia của người vì cái gì bảo rằng bất người về sẽ tăng thêm phần lợi thế, ra là cô thật sự quá coi thường người!” nói xong, y cúi đầu hung hãn cắn lên môi Vinh Khô “Làm sao đây? Cô không nhớ trả người lại cho Thân Văn Úy!”

Vinh Khô hệt như đang ngủ say, không chút động đậy gì.

Mãi đến khi cắn môi người nọ đến chảy máu, cũng không thấy hân có nửa điểm động dung, Thác Bạt Hoàn cảm thấy có vài phần thất bại, oán hận trừng mắt nhìn đối phương một lúc lâu, sau mới bỏ cuộc mà ly khai sàng thượng.

Trong nháy mắt, doanh trường lại khôi phục sự tĩnh lặng như ban đầu.

Vô thanh mở mắt, Vinh Khô thần thờ nhìn trướng mạc tối tăm, thông thả đưa tay lên, chùi sạch sẽ vết máu trên môi

“Khẩu lệnh!”

Ngoài trướng truyền đến thanh âm vài kẻ đang nói chuyện, Vinh Khô sửa sang lại tay áo, thật tự nhiên cầm lấy thư quyển trước mặt bắt đầu lật xem.

“Vương gia, tiểu nhân đem ngọc phạn đến cho ngài.”

Ngón tay đang lật thư nhẹ ngừng lại, Vinh Khô không ngẩng đầu nhìn, chỉ thần nhiên trả lời “Cứ để sang một bên trước, bản vương tạm thời không muốn ăn.”

Lúc này Vinh Khô mới ngẩng đầu, tay cầm thư vẫn đang mở, nhìn về phía sĩ binh đưa cơm, người nọ cúi thấp đầu, một thân giả trang hỏa phu bình thường, chỉ là ngón tay bưng mâm thức ăn có hơi nhẹ run vài cái.

“ . . đem qua đây đi.”

Đợi cho người đưa cơm đi rồi, Vinh Khô mới nhẹ nhàng bưng lên thang chung, xiết chặt mảnh giấy nhỏ trong tay. Không kèm được khế động khéo môi, hắn không ngờ, Phó Hòa Cẩn lại trà trộn vào quân doanh Lưu Việt.

Vốn dĩ vẫn có vài phần lo lắng, hiện tại đã có thể buông lỏng xuống mà an tâm.

Hạ ngọc vẫn giống hệt như những ngày trước, không ai ngoài nghi bất cứ cái gì.

Thời điểm dụng văn phạm, vẫn là Phó Hòa Cẩn cải trang thành hỏa phu đem thức ăn đến cho hắn, hơn nữa còn đưa cho hắn mẫu giấy nhỏ.

Ngay lúc Vinh Khô đang ăn thì Thác Bạt Hoàn đột nhiên ghé qua thăm hắn một lúc. Vinh Khô có chút ngoài ý muốn.

Mọi ngày vào thời điểm này, kẻ kia luôn ở chủ trưởng cùng tướng sĩ thảo luận quân tình, bất giác lại nghĩ đến Phó Hòa Cẩn.

Không lẽ. . .

Vinh Khô không dám coi thường sự nhạy bén của Thác Bạt Hoàn.

• • •

Đêm đến, trong doanh trường lúc nào cũng có hai người canh gác.

Vinh Khô nằm trên sàng thượng, suy nghĩ về kế hoạch chạy trốn, chợt nghe thấy một thanh âm rất nhỏ vang lên.

Thoáng giật mình, hắn chậm rãi ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào cửa.

“Vinh Khô! Vinh Khô”

Bị người nọ gắt gao ôm vào ngực, Vinh Khô có chút không tự nhiên giãy ra, bất đắc dĩ khẽ nói “Sao vẫn không khác gì hải tử như vậy!”

Phó Hòa Cẩn không quan đến việc Vinh Khô muốn tránh né, gắt gao ôm chặt hắn không buông, mở miệng thán tức “Không phải là vì quá lo lắng cho người sao!! Có biết ta mất tâm tư lớn thế nào mới trà trộn vào được không. . .” dứt lời, y vội vã đưa y phục cho Vinh Khô “Nhanh lên, chúng ta phải thừa dịp không ai ngăn cản này mau chóng ly khai.”

“Đệ Trữ.” Vinh Khô kéo Phó Hòa Cẩn lại, nhú mày “Các người tự mình đi trước đi.”

“Cái gì!” Phó Hòa Cẩn suýt nữa là hét to lên, lại cực lực đè thấp giọng xuống “Ta đặc biệt chạy đến đây cứu người, người bảo ta đi trước, người đang tính toán gì chứ!? Đừng trì trệ nữa!”

“Không phải, Duệ Trữ. Thác Bạt Hoàn tựa như đã phát hiện ra gì đó.”

Vinh Khô muốn khuyên bảo đối phương đi trước. Chạng vạng hôm nay Thác Bạt Hoàn đến thăm, hắn đã cảm thấy có chút kỳ quái, hiện tại nếu cứ tùy tiện theo Phó Hòa Cẩn trốn đi, nói không chừng là rơi vào bẫy của đối phương.

Bất quá, Thác Bạt Hoàn phỏng chừng cũng chỉ là hoài nghi, nếu không e là Phó Hòa Cẩn đã sớm bị phát hiện.

“Yên tâm, Vinh Khô.” Phó Hòa Cẩn cậy mạnh kéo Vinh Khô lại, ghé sát vài bên tai hắn thấp giọng “Chỉ cần thoát khỏi quân doanh này, vượt qua tòa thành kia, tất cả chúng ta sẽ an toàn, bên kia có tinh binh của chúng ta mai phục.”

Vinh Khô còn muốn nói cái gì, lại đột nhiên phát giác mình không thể phát ra thanh âm, mới biết Phó Hòa Cẩn đã mặc kệ, bất chấp mà điểm huyết đạo của hắn.

Người. . .

Hắn há miệng thở dốc, có chút bất duyệt hiềm thấy.

“Được rồi, Vinh Khô.” Phó Hòa Cẩn nhanh tay lẹ chân khoác cho Vinh Khô bì sườn xong, ngữ khí có chút lấy lòng “Chờ ta cứu người trở về rồi, muốn đánh mắng ta thế nào cũng được.”

Dứt lời, y ôm lấy Vinh Khô, cẩn thận bước ra khỏi cửa, đưa tay ra hiệu với những kẻ bên ngoài, sau đó lại nhỏ giọng dặn vài câu, xóc lại người trong lòng rồi lẩn vào bóng đêm đen mờ mịt.

• • •

Một đường đi, hoàn toàn không có nguy hiểm.

Thân thủ Vinh Khô so với Phó Hòa Cẩn kém hơn rất nhiều, vả lại hẳn vốn là muốn tìm phương pháp an toàn để trốn đi. Không đến hai khắc, hai người rốt cuộc thành công ly khai quân doanh Lưu Việt.

“Vinh Khô,” Phó Hòa Cẩn cầm bàn tay lạnh băng của Vinh Khô, nghênh đón hàn phong lâm liệt “Ban đêm ở nơi này gió cát đặc biệt lớn. Người cố gắng nhắm một chút, chờ đến tòa thành kia rồi chúng ta có thể kỵ mã.”

Vinh Khô bị điểm á huyết, thấy Phó Hòa Cẩn không có ý định giải huyết cho mình, chỉ có thể bất đắc dĩ mà gật đầu.

Sau đó, tính luôn cả hấn, tổng cộng sau người dùng khinh công, dùng tốc độ cực nhanh tiếp tục rời đi.

Bên cạnh Phó Hòa Cẩn có vài kẻ có tuổi, trước đó đã nói rõ tình hình địa thế nơi này cho y nghe, thế nên một đường đi này tuy là đi cực gian nan nhưng đến cuối cùng cũng không gặp hiểm tình nào.

Đợi đến lúc hội hợp với những tinh binh cứu viện mai phục tại sơn ải rồi, đám người Vinh Khô mới dám thở phào nhẹ nhõm.

“Vinh Khô, để ta giải huyết đạo cho người. . .”

Phó Hòa Cẩn nở nụ cười, tiếp nhận thủy đại từ thuộc hạ, thống khoái uống ngay vài hớp, đang nói chuyện với Vinh Khô thì, thần tình đột nhiên biến sắc “Không ổn! Có truy binh!”

Vinh Khô cũng cả kinh.

“Đi, chúng ta kỵ mã!” dứt lời, Phó Hòa Cẩn xoay người phóng lên tuấn mã, dùng tay nắm lấy Vinh Khô, dụng lực kéo cả người hấn lên lưng ngựa.

Từ nơi này đến Thanh Sa Quan có đến hơn hai mươi dặm đường đi, chỉ cần nhất cổ tác khí, liền có thể cắt đuôi truy binh.

Gió lạnh gào thét bên tai.

Vinh Khô được Phó Hòa Cẩn bảo hộ trong ngực, muốn mở miệng nói chuyện, tiếc là không phát ra thanh âm. Người sau lưng tựa như hoàn toàn không nghe thấy tiếng sát thanh ngày càng gần, một tay gắt gao túm lấy dây cương, một tay ra sức vung mã tiên.

Tiếng ồn gần rồi lại dần xa đi, Vinh Khô có thể cảm giác được hai người bọn họ đã bỏ lại phía sau truy binh cùng những sĩ binh hộ tống bọn họ.

Nhưng. . . cảm giác bất an vẫn luôn đè nặng trong lòng Vinh Khô, không cách nào gạt đi được.

Duyệt Trữ. . . hẳn muốn nhắc nhở người phía sau, nhưng đột nhiên, ngay lúc đó, một đạo thanh vang rất nhỏ mà sắc bén phá không mà lao đến, Vinh Khô cả kinh, vội vàng túm lấy Phó Hòa Cẩn nhảy xuống ngựa.

“Vinh Khô cẩn thận!”

Từng làn mưa tên vút vút bắn thẳng đến phía hai người, Vinh Khô chưa kịp phản ứng rốt cuộc đã phát sinh cái gì, trước mắt đã thấy một trận thiên toàn địa chuyển, sau đó một bóng đen bao phủ lên người hấn.

Trên mặt, một mạt lạnh lẽo lướt qua.

Vinh Khô chậm chạp nâng mặt lên, trong mắt, chỉ còn lại một mảnh huyết sắc. Đầu óc bỗng nhiên trở nên đau đớn như muốn nứt toát ra, thời không đan xen nhau, hẳn chỉ có thể chờ đợi mà nhìn người ướt đầm máu tươi nhòa đi trong tầm mắt của mình

‘Vinh Khô. . . nhớ kỹ, không ai, không ai có quyền xem thường sinh mệnh. . . Thế nên em. . .em cũng không được phép xem thường sinh mệnh của chính mình’

• • •

“Vinh Khô.”

Vinh Khô trong ngực hoảng loạn, nhìn thanh niên bị máu nhiễm đỏ cả gương mặt mỉm cười, khóe miệng mấp máy trào ra một dòng máu tươi, hắn nghe thấy người nọ đang nói “Người. . không có việc gì, thật tốt. . .”

“Đi mau. . .đi. . .”

Đôi mắt bỗng nhiên đau nhức, đau đến cơ hồ không mở ra được.

Ngay tại thời điểm sinh tử tồn vong này, ký ức vốn đã bị chôn vùi bao nhiêu năm, vượt qua khoảng cách tiền thế cùng kim sinh, tại nháy mắt này bỗng nhiên thức tỉnh.

Viện trưởng. . .

Duệ Trữ. . .

Người đang phủ lên người hắn, dứt vài tiếng bảo hắn chạy đi, thanh âm lo lắng rời khỏi khóe môi đã trở nên nhẹ hẫng phiêu tán đi, nhưng đôi tay hữu lực vẫn gắt gao chống trên đất, khóa lấy người Vinh Khô, như sợ những mũi tên cắm trên người sẽ bất cẩn mà tổn thương đến hắn.

Mặt cát sỏi băng lạnh làm toàn thân đau đớn, Vinh Khô cứ như vậy mà dờ dẫm nằm trên mặt đất, không rõ là do kinh hoảng hay thương tâm, cũng không nhớ đến việc phải tiếp tục chạy trốn, cứ như vậy mà nhìn gương mặt đầy máu của Phó Hòa Cẩn đến xuất thần.

Thình lình mặt đất rung động, đại quân đông trùng trùng dùng tốc độ cực nhanh chạy về phía bên này.

“Vinh Khô!”

Hoàng đế huy kiếm đẩy lùi trường mâu muốn ngăn cản mình, phi thân phóng về phía trước.

38. Chương 38: Tứ Nguyệt Thanh Hòa

Trận chiến này đến nhanh, đi càng nhanh hơn.

Hoàng đế tự mình dẫn theo mười vạn tướng sĩ, cùng đại quân Thác Bạt Hoàn giao chiến tại Đăng Khẩu Sơn. Sau đó, La Sát quân bị bức phải rút lui khỏi hai tòa thành trấn đã chiếm lĩnh được lúc trước.

Giữa tháng hai, Đại Hạ quốc thu hồi lại đất đã mất, hai đạo quân tại Hắc Phong Khẩu tiếp tục hình thành thế giằng co.

• • •

“Cứ như vậy đi.” Hoàng đế tọa tại chủ vị, nghe xong lời của vài vị tướng quân, có chút lơ đãng nói “Lưu Việt điều kiện khắc nghiệt, đất đai quá cần cỗi, Đại Hạ ta bắt tất phả lao dân thương tài vì cương thổ như thế, nhưng bọn chúng liên tiếp xâm nhiễu quốc gia ta, quấy nhiễu làm dân sinh bất ổn, lần này tuyệt đối không thể tiếp tục dung túng.”

“Hoàng thượng yên tâm, lần này nếu không đánh tan quân Thác Bạt Hoàn, quyết không ngừng lại.”

Hoàng đế thần nhiên ‘ân’ một tiếng, sau đó đứng dậy ly khai doanh trướng.

“Vinh Khô hôm nay có động thái gì không?” Hoàng đế bước đến trước ngự trướng, thấp giọng hỏi ám vệ của Vinh Khô.

“Hồi bẩm Hoàng thượng,” Đinh Nhất nét mặt khó xử nói “Điện hạ vẫn chỉ nằm trên sàng thượng, không hề dậy, tảo thiện đến hiện tại vẫn chưa dừng. Thuộc hạ đã hết lời khuyên, nhưng ngài ấy không hồi ứng.”

Hoàng đế lạnh mặt, nhìn chằm chằm ngự trướng một lúc, mới nói “Cho người đưa nhiệt chúc đến.”

Vén trướng mạc lên, Hoàng đế liếc mắt một cái liền nhìn thấy người nọ đang mệt mỏi nằm ở kia—— từ sau khi được cứu trở về, Vinh Khô vẫn luôn trong bộ dáng này, nằm bất động một chỗ, không nói chuyện, không khóc cũng không cười, thậm chí chẳng ăn gì.

Nhẹ bước đến sàng biên, Hoàng đế ánh mắt phức tạp nhìn gò má gầy yếu của người nọ.

Y chưa từng nghĩ đến, cái chết của Phó hòa Cẩn lại mang đến kích đến đối phương lớn như thế.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hoàng đế thoáng trầm xuống, một phen xóc chấn lên, thanh âm lạnh lùng, nói “Đứng lên!”

Vinh Khô nhắm mắt, tựa như không nghe thấy.

Hoàng đế nhăn chặt mày, nhìn bộ dáng vô tri vô giác của người nọ, trong lòng nhất thời sinh tức giận tột độ. Khon lưng, y mạnh mẽ lôi người nọ dậy, thấp giọng trách mắng “Vinh Khô, thanh tỉnh cho trẫm! Người nhìn người đi, hiện tại thành bộ dáng gì!”

Đáp lại y, người nọ vẫn trầm mặc bất biến.

Hoàng đế đột nhiên vô lực, chỉ có thể sy sụp ngồi xuống cạnh Vinh Khô, nhẹ nhàng ôm người nọ vào lòng, từng lời từng lời nỉ non bên tai hắn “Tĩnh lại, Vinh Khô, người còn có ta a. . .”

“Nếu như khó chịu, khóc một hồi cũng tốt, không thì đến trước mộ Phó Hòa Cẩn nhìn một lần. Người là Lý Thân Vương Đại Hạ quốc, có lý nào cứ uất ức trốn tránh ở đây như vậy? Nếu thật sự cảm thấy áy náy, ngày mai theo trẫm ra sa trường, tự tay chém giết La Sát quân kia.”

Không biết đã nói bao nhiêu lời, người trong lòng thủy chung vẫn vô động vu trung, nếu không cảm nhận được hô hấp nhẹ nhàng kia, Hoàng đế đã nghĩ người nọ căn bản chỉ còn lại thể xác, linh hồn đã sớm rời khỏi thể xác.

“Vì cái gì chứ?” Hoàng đế kèm chế thanh âm, lộ ra một mặt chua xót cùng tuyệt vọng, y hung hăng kèm chặt hai má của Vinh Khô “Hắn, thật sự đối với người trọng yếu đến như vậy sao?”

“Nhưng là, hắn cứu người, là vì muốn người hảo hảo sống sót, hiện tại người lại bày ra bộ dáng này, tức là cô phụ tâm ý của hắn!”

Hoàng đế thì thào nói, không phát hiện, đôi mắt nhắm chặt của Vinh Khô, đột nhiên hé mở.

“Vinh Khô, mau tỉnh lại đi, người còn có ta, phụ hoàng sẽ ở cạnh người. Người không phải muốn nhìn phong quang đại mạc sao? Hiện tại ánh mắt của người đã hảo rồi, chúng ta đang ở trên đại mạc, người mở mắt ra nhìn. . .”

Lời nói đột nhiên im bật, Hoàng đế vội vàng khê đẩy hắn ra, kinh hãi nhìn mặt người trong lòng. Lúc này đang nói, y đột nhiên cảm giác được người nọ, rất khê khàng ôm lấy thắt lưng hắn.

“Phụ hoàng.” Vinh Khô mở mắt, ánh mắt đờ đẫn, thanh âm lộ ra vài phần quỷ dị cùng mờ mịt “Ta sẽ mang đến điềm xấu cho người.”

• • •

Kiếp này, Phó Hòa Cẩn vì hắn mà chết.

Kiếp trước, viện trưởng vì hắn mà chôn thân dưới bánh xe.

Đoạn ác mộng này bắt đầu, vốn chỉ là tiếp nối với đoạn ác mộng trước.

Chỉ là ký ức năm đó quá mức thống khổ, hắn đã chọn cách trốn tránh mà quên đi hết thấy, chỉ nhớ một điều, nữ nhân kia, người đã cho hắn ấm áp, bảo hắn phải thật sự sống cho tốt.

Thế nên, kiếp trước dù cho là lúc tuyệt vọng đi nữa, hắn cũng không nghĩ đến chuyện tự tuyệt, kết một thân ốm đau, kiên trì mà sống đến lúc cuối cùng.

Hắn bỗng chợt nhớ, lúc đó hắn dù là bị đưa đến viện phúc lợi, vẫn tật cũ mà gây chuyện không ngừng, ẩu đả đánh nhau, khiến mọi người đều căm ghét đến nghiêng răng nghiêng lợi. Về sau bị vướng vào một vụ án mạng trên đường, tuy rằng đến cuối cùng chứng minh là trong sạch, nhưng tất cả mọi người đều coi hắn như bệnh khủỉ mà tránh né.

Hiện tại, xem ra hắn so với bệnh khủỉ còn đáng sợ hơn, đến nỗi, những người thân cận hắn đều rơi vào kết cục thê thảm.

Ánh mắt Hoàng đế trầm xuống, cúi đầu hung hăng cắn lấy phiến môi Vinh Khô, ngăn chặn lại lời nói tự rửa bản thân của hắn.

“Trẫm nói rồi, bất luận là kẻ nào, bất luận là thứ gì cũng không thể ngăn cản trẫm.” y vừa cắn môi Vinh Khô, vừa hàm hồ nói “Trẫm chính là muốn giữ ngươi ở bên cạnh, cả đời không buông, đừng nói là điếm xấu, dù cho là thần linh trên trời ngăn trở, trẫm cũng sẽ không nhượng bước.”

Nghe lời nói kiên định bên tai, đáy mắt Vinh Khô dần lộ ra một mạt mê mang, một tia yếu ớt.

• • •

Mười bảy tháng hai, Đại Hạ quốc tại Hắc Phong Khẩu đại bại La Sát quân.

Nội bộ La Sát quân phân liệt, Thác Bạt Hoàn bị giết tại doanh trường của mình, từ lúc đó La Sát quân như nhất bàn tán sa, tàn binh cự bộ chỉ có thể không ngừng lùi sâu vào đại mạc.

Sau đó, Hoàng đế dẫn theo mười vạn tinh binh theo mình xuất chinh rút khỏi biên thành, đem nhiệm vụ truy kích La Sát quân giao thác cho tướng sĩ Tây Bắc.

“Hoàng thượng. . .” một kẻ chợt hiện ra trước mặt Hoàng đế nhỏ giọng hô, trình ra một mật thư “Đây là mật thư Lệ Thân vương phái người truyền đến.”

Ngón tay mơn trớn phật châu trên cổ tay, Hoàng đế không tiếp nhận mật thư, chỉ đạm thanh hỏi “Chuyện trong kinh, đều xử lý sạch sẽ?”

“Toàn bộ loạn đảng đều đã bị bắt, ngoại trừ Huệ Thân vương cùng Trang thân vương vẫn còn chờ ý chỉ của Hoàng thượng, tất thấy những kẻ còn lại đều đã xử trảm!”

Hoàng đế nhú mày, “Nói với Thân Văn Bản, hai tên nghiệt súc kia hắn cứ trực tiếp xử lý, mau chấm dứt chuyện này, đừng phiền trẫm nữa!”

• • •

Nhìn đại quân trùng trùng xa dần, Vinh Khô có hơi khó hiểu quay đầu lại nhìn nam nhân.

Đầu ngón tay vuốt lên mi nhân Vinh Khô, Hoàng đế cười khê “Từ nơi này đến kinh thành kỳ mã cùng lắm là mất nửa ngày, sắc gió hôm nay không tệ, trẫm cùng ngươi lên nhàn nhã dạo chơi nửa ngày.”

Vinh Khô khê nhếch môi, ngoan ngoãn tựa vào ngực Hoàng đế.

Hoàng đế tuy không nói, nhưng hắn rất rõ ràng, khoảng thời gian này trong kinh suýt nữa đã có biến trở lớn, lý ra người này hắn là có rất nhiều sự tình phải gấp rút xử lý!

Chỉ là, sau khi từ Tây Bắc trở về, hắn càng trở nên lười nhác. Tuy không giống như lúc trước sa sút tinh thần, nhưng trong tâm lúc nào cũng là khoảng không mờ mịt.

Hắn biết Hoàng đế lo lắng cho mình, nhưng. . .thật sự hắn không thể vực dậy tinh thần để mà ứng phó mọi thứ.

Hoàng đế bảo hắn ăn, hắn không cự thực. Hoàng đế nói hắn nên ra ngoài đi một chút, hắn liền đi cho khuây khỏa.

Cúi đầu nhìn người nọ an tĩnh trong lòng, Hoàng đế khom xuống hôn lên trán hắn, thán tức “Vinh Khô. . .”

“Ân?” Vinh Khô hàm hồ ứng thanh.

“Hồi kinh nghỉ ngơi vài ngày, người trở lại Trọng Hoa thành đi!” Hoàng đế một tay ôm lấy thân hình gầy yếu của thanh niên, một tay ghì lấy dây cương, con ngựa bắt đầu chậm rãi bước đi thong thả “Quý y vẫn còn ở đó, để hần xem mắt người một chút.”

Vinh Khô nghe xong, trầm mặc một chút, liền nhẹ nhàng đáp lời.

“Ta sẽ đến gặp người.” thấy bộ dáng hồ hững của người nọ, Hoàng đế áp chế một tia mắt mát mát cùng thất vọng trong lòng, ôn nhu nói thêm “Chờ mọi sự xử lý xong, ta sẽ thực hiện lời hứa lúc trước, cùng người đi khắp sơn thủy Đại Hạ.”

Viễn sơn, tịch dương như huyết.

39. Chương 39: Nhân Sinh Nhược Tư

Một năm này, đã định là không yên ả.

Đầu tiên là Huệ Thân vương cùng Trang Thân vương mưu nghịch không thành, bị biếm thứ dân, lưu đầy đến nơi Tây Nam căn cõi.

Thứ đến là Lưu Việt quân từ biên quan Đại Hạ triệt để thoái lui, Quốc Chủ thân vong, quốc gia nhất thời tứ phân ngũ liệt, không còn lực chống lại Đại Hạ.

Tháng năm, Hoàng đế chiếu cáo thiên hạ, lập Nhị Hoàng tử Thân Văn Bản làm thái tử.

• • •

Tiểu tử, lại ở đây hồ tư loạn tưởng cái gì?”

Vinh Khô xoay người, nhìn thấy quý y không chút khách khí hưởng dụng thức ăn của mình, mỉm cười “Không có, tiên sinh hôm nay không có việc?”

Quý y hùng hực uống một hớp nước, đăm đăm ngực ho khan vài tiếng, bĩu môi nói “Lão phu đâu có giống người, cả ngày nhàn nhã như vậy, không cần động tay động chân cũng có người hầu hạ cơm ăn nước uống đầy đủ như thế.”

Nghe vậy, Vinh Khô nhất thời đỏ mặt “Tiên sinh giáo huấn rất phải, ta. . . quả thật rất giống kẻ du thủ hảo nhàn.”

Quý y liếc xéo hần, buông chung trà trong tay nói “Lão ph nghe người ta nói, người ở Tây Bắc ném không ít khổ, nghĩ ngơi một chút cũng không đáng trách.”

Vinh Khô cười cười, không nói gì nữa.

Quý y thở dài một tiếng, lười biếng tựa lưng vào ghế “Có đạo, có kẻ hỏi lão phu, bảo lão phu y thuật cao siêu, không biết có thể trị được tâm bệnh không?”

Vinh Khô thoáng giật mình, chưa kịp mở miệng, lại nghe lão nhân dùng khẩu điệu trách móc nói “Nhìn tiểu tử người xem, tuổi vẫn còn trẻ, cái gì mà có tâm bệnh chứ, theo lão phu thấy, đám tiểu tử trẻ tuổi các người, có gì khác ngoài ái cái gì thương xuân bi thu.”

Nghe vậy, Vinh Khô bật cười, gật gù “Tiên sinh nói rất đúng.”

“Người a. . .” quý y lắc lắc đầu, vẻ mặt đột nhiên hiện vẻ thương cảm “Nhớ năm đó, lão phu cũng từng trải qua đa sầu tuế nguyệt thiếu niên, lúc ấy ta chỉ là một tên tiểu tử vô danh, nhìn trúng một nàng tiểu thư thế gia. . .”

Vinh Khô thờ ơ lắng nghe quý y bắt đầu kể về chuyện phong nhã năm xưa của mình, đại để là một cổ sự ái tình đẹp đẽ nhưng lại không được viên mãn.

“Lúc đó đòi chết đòi sống, lão phu còn tưởng rằng cả đời này cũng không quên được nàng. . .” quỳnh lại buông tiếng thở dài “Bất quá chỉ mới qua ba năm, ta cũng như hết thấy mọi người, thú thế tử, có oa. . .”

Nói đến đây, y bỗng nhiên ngừng lại, thần sắc càng thêm u ám.

Vinh Khô chuyển dời tầm mắt đi nơi khác, nhẹ giọng ngắt dòng hồi ức của quỳnh y “Tiên sinh, Vinh Khô có một yêu cầu quá đáng.”

“Nói thử ta nghe. . .”

“Người cũng thấy ta có chút hiểu biết sơ về dược lý” Vinh Khô nhàn nhạt nở nụ cười “Quãng thời gian này ta thấy người có vẻ rất bận rộn, không bằng sau này, ta đi theo người, làm hạ thủ giúp người một chút.”

Một câu thuận miệng vừa nảy của quỳnh y, khiến hần bỗng cảm thấy quả thực mình quá mức thanh nhàn, có lẽ cũng nên tìm việc gì đó để làm. Y bệnh cứu nhân, cũng coi như là một việc làm ý nghĩa đi?

Quỳnh y có chút ngoài ý muốn “Thiên tư của người không tệ, tuy là ánh mắt có chút không tốt, nhưng chữa trị những bệnh thông thường cũng không có gì trở ngại. Có điều việc chữa bệnh này sống không thoải mái, cái tên phụ hoàng lợi hại kia của người nở để người mệt nhọc sao?”

“Không sao. . .” nhớ đến nam nhân ở nơi kinh thành xa xôi, ánh mắt Vinh Khô có chút mê ly “Phụ hoàng thấy ta có việc để làm, hẳn cũng rất cao hứng.”

Nghe vậy, quỳnh y gật gù “Thế ngày mai người theo lão phu vòng quanh thôn trang xem.”

• • •

Không chút lưu tâm, bất giác ngày xuân ấm áp cũng dần trôi qua, đương lúc lưu hỏa biến thành lãnh sương, y thuật của Vinh Khô cuối cùng cũng có chút thành tựu. Người bình thường có chút bệnh nhẹ đau xoàng, hẳn đều có thể thành thực chẩn mạch khai phương.

Đến cuối, khi quỳnh y ném cho hần vài bản y thư xong, liền tiếp tục bỏ đi mất dạng. Vinh Khô một mặt nghiên cứu y thư, một mặt cứ cách ba đến năm ngày lại vào thôn trang khám chẩn cho mọi người.

“Điện hạ, trời đã chuyển sắc, chỉ sợ bất cứ lúc nào cũng có thể đổ mưa, chúng ta nên nhanh chóng tìm chỗ trú chân.”

Vinh Khô cũng ngẩng đầu nhìn trời, nghĩ nghĩ, nói “Ta nhớ lần trước, trên đường đến Dương thôn có thấy một miếu thổ địa ven đường, cách nơi này khoảng hai ba dặm.”

Nói xong, chủ tớ ba người bước đi nhanh hơn, một khắc trước khi trời đổ mưa, thuận lợi đến miếu thổ địa.

“Hoàng thượng?” Lam Minh cùng Đinh nhất cả kinh, vội vàng quỳ xuống hành lễ “Nô tài (thuộc hạ) tham kiến Hoàng thượng.”

Vinh Khô cũng có chút bất ngờ ngoài ý muốn, hần không ngờ Hoàng đế nhanh vậy đã đến. . .hơn nữa, còn cố tình đến nơi này.”

Trong miếu thổ địa, một đồng củi lửa đã được nhóm lên, Hoàng đế ra hiệu cho đám người Lam Minh lui ra rồi, mới chậm rãi bước đến chỗ thanh niên vẫn còn sưng sờ đứng tại cửa. Y khẽ nhếch môi “Vinh Khô, người tính là ở Trọng Hoa thành sống qua ngày, hay là muốn theo trẫm đến Tây Vực ngắm nhìn?”

Vinh Khô hốt hoảng hồi lâu, hần nhớ rõ, lần trước lúc ly biệt, nam nhân đã nói bên tai hần, bảo nhất định sẽ thực hiện lời hứa của mình, sẽ cùng hần đi đến những nơi hần muốn đến.

Ung dung nở một nụ cười nhàn nhạt thanh khiết, Vinh Khô thấp giọng trả lời “Nhi thần hiện tại đang muốn trở thành đại phu hành y cứu thế. . .”

Ánh mắt Hoàng đế chợt lóe, đường cong cương ngạnh trên nháy mắt nhu hòa đi rất nhiều, y đưa tay kéo thanh niên ôm vào lồng ngực, giọng nói hòa theo ý cười “Thế phụ hoàng cùng người học tập y thuật được lý, làm hạ thủ giúp người, thế nào?”

Vinh Khô không trực tiếp trả lời, đạm thanh nói một câu “Làm du phương đại phu, thật rất vất vả.”

Mặc kệ nơi này còn có người khác, Hoàng đế gắt gao ôm người nọ vào lòng, dùng môi cọ nhẹ lên hai gò má Vinh Khô “Thế nào, Vinh Khô lo lắng phụ hoàng không chịu khổ nổi sao?”

Vinh Khô rũ mi, nhẹ nhàng mà nở một nụ cười.

40. Chương 40: Phiên Ngoại 1

Gương mặt thanh lệ nhiễm huyết sắc trước mắt dần trở nên mơ hồ, hàn lãnh thấu xương dần đông kết lại nhịp tim ngày một nặng nề dần, ta hoảng hốt lắng nghe hàn phong gào thét nơi quan sơn này, thoảng như nghe thấy lời cười đùa của thiếu nhi.

“Vinh Khô, ngươi cười lên nhìn thật là đẹp...”

“Nếu ngươi là nữ tử, sau này lớn lên ta nhất định thú ngươi làm nương tử.”

Sau đó, ta tựa như thấy thiếu niên ôn nhuận kia bất đắc dĩ mỉm cười, vài phần dung túng, vài phần oán trách

“Duệ Trữ!”

Ảo giác chợt biến mất, ta gắng gượng một chút ý thức cuối cùng, cố gắng muốn duy trì thanh tỉnh, dùng hết khí lực hô với hắn “Đi mau. . .”

Đi mau, Vinh Khô của ta, tình yêu của ta.

Nếu như ta sớm biết hành vi lỗ mãng của mình sẽ đưa hắn đến hiểm cảnh này, nếu như lúc trước ta nghe lời khuyên bảo của Hàn phó tướng. . .

Nhưng a, ta thật sự không chờ được.

Sau khi nghe tin tức Vinh Khô bị Thác Bạt Hoàn bắt giữ, lúc nào ta cũng từ trong mộng kinh hoàng mà tỉnh lại. Trong mộng, ta thấy người tha hương nơi dị quốc, bị đủ thứ khổ hình giày vò.

Thế nên ta mới bất chấp lời khuyên can, bất chấp quân lệnh, lén lút dẫn theo hơn trăm tinh binh, mai phục tại Đãng Khẩu Sơn này, tự mình cùng vài tướng sĩ cải trang trà trộn vào địch doanh.

Mà hiện tại, vì hành động của ta lại khiến Vinh Khô gặp nguy hiểm như vậy, ta không thể nào không gánh lấy trách nhiệm, chỉ có thể liều chết bảo toàn cho hắn. Dù chỉ còn là một hơi tàn, ta cũng muốn mang hắn an toàn trở về Đại Hạ.

Chỉ tiếc là, ta không thể xuất ra khí lực được nữa, chỉ có thể cố gắng trụ tay, không thể những mũi tên xuyên thấu ngực mình ngộ thương người dưới thân.

May là, trước lúc ý thức của ta hoàn toàn tan rã, đột nhiên mặt đất rung chuyển. . .ta cố gắng cong môi nở ra một nụ cười

. . .a, viện quân đã đến rồi.

Vinh Khô à, đã an toàn rồi!

Ngay khi ý nghĩ kia lóe lên trong đầu, thân thể ta bất giác cứng đờ, vô lực ngã xuống, không còn bất cứ thanh âm nào nữa, cũng chẳng cảm thấy bất cứ cơn đau nào, cả cơ thể đều nhẹ hẫng, thực thoải mái, chỉ là. . .đột nhiên trong lòng nổi lên mất mát như có như không.

Vô luận thế nào, cả đời Phó Hòa Cẩn ta, cũng không hối tiếc.

Nam nhi có thể chiến tử sa trường, ít nhiều gì cũng coi là viên mãn. Huống chi, để cứu người mình yêu trở về, dù có mất đi tính mệnh, cũng coi như là hạnh vận.

Vinh Khô. . .

Vinh Khô. . .

Cái tên này, ta đặt dưới đáy lòng mà phản phục mặc niệm, để vào miệng mà phản phục trớ trêu¹, đến cuối cùng khắc nó vào trong cốt tủy, dung nhập vào trong máu thịt.

Ta không biết bắt đầu từ lúc nào, bản thân đã yêu con người ôn nhuận thanh nhã kia. Cứ mỗi khi quay đầu, bản thân lại bất giác nhớ đến, hần đường như đã chiếm lấy toàn bộ tâm thần của ta.

Ngay từ lúc hần trở thành thư đồng của ta, ta bỗng trở nên hoang mang bất an.

Hần thật thông minh, con người lại ôn hòa.

Ta sợ, sợ có một ngày, hần sẽ bị ai đó đoạt đi.

Ta phải làm cái gì đó, để tương lai có năng lực có thể giữ lại hần.

Phụ thân bảo, là nam nhi phải có hoành đồ chí chí. Đáng tiếc là văn khóa của ta không tốt bằng Vinh Khô.

Vậy thì lựa chọn đạo võ đi. Vinh Khô thể chất không tốt nên không học võ. Nếu ta luyện võ công kị xạ thật hảo, tương lai sẽ có thể bảo hộ an toàn của hần rồi.

Ý tưởng ngày đó thật đơn thuần cũng rất tốt đẹp. Ta cuối cùng cũng tưởng tượng được, một ngày nào đó trong tương lai, ta sẽ trở thành Đại tướng quân giống như Tương bá bá, trên sa trường rong ruổi giết giặc, vì nước làm vẻ vang. Còn Vinh Khô nha, hần sẽ đứng sau lưng ta, dùng trí lược của hần bày mưu tính kế.

Nhưng mà, chuyện phát sinh sau đó, lại hoàn toàn ngoài dự liệu của ta.

Hần đột nhiên phải rời Mạn thành, bảo là trở lại nhà mình.

Ta hỏi phụ thân, nhưng hỏi thế nào cũng vô dụng, mà Vinh Khô lại thủy chung bảo trì trầm mặc với ta, mãi đến lúc hần lên xe ngựa rời đi, cũng không từng quay đầu lại nhìn ta một lần.

Một khắc kia, ta chợt phát giác, nhiều năm ở cạnh nhau như vậy, nhưng ta căn bản chưa từng chân chính hiểu rõ người này.

Không rõ là thất vọng hay là thương tâm, ngày đó, ta thật sự sa sút tinh thần đến mức dị thường, tự giam mình trong phòng, chuyện gì cũng không muốn làm, người nào cũng không muốn gặp.

Mãi đến khi phụ thân giận dữ quở trách ta một trận. Người nói rất nhiều điều nhưng ta đều không nhớ, chỉ có một câu nói, cho ta biết, Vinh Khô là Ngũ hoàng tử đương triều, ta và hần, không bao giờ có thể trở lại như lúc trước nữa.

Về sau a. . .

Mấy năm nay, phụ hoàng càng ngày càng vừa lòng với ta, người bảo ta rốt cuộc đã trưởng thành, trở thành một nam tử hán.

Ta nghe xong, rất muốn cười, sau đó lại không nhin được mà nghĩ đến, nếu như hiện tại Vinh Khô ở trước mặt ta, hần sẽ nói như thế nào nhỉ? Chắc chắn là sẽ dùng ngữ khí không hợp với tuổi hần mà nói ra lời cảm thán như một lão già.

Mỗi ngày ta liều mạng thao luyện, dần dần những suy nghĩ không thực tế cũng ít đi.

Tuy Hoàng thượng không nói rõ, nhưng ta phát giác ra được, ngài không thích ta tiếp cận Vinh Khô. Tuy ta không rõ chuyện tình của Hoàng thất, nhưng dưới đáy lòng cũng lo lắng cho Vinh Khô.

Ngẫu nhiên một năm kia hồi kinh phục mệnh, gặp được vận khí tốt nên mới có thể gặp mặt được Vinh Khô.

Hần dường như đã xảy ra rất nhiều chuyện, khi ta nghe nói đôi mắt xinh đẹp kia của hần không thể nhìn thấy được nữa, lúc ấy, trong đầu ta cảm thấy hận đến muốn sát nhân.

Nhưng mà, ta chỉ là một tướng quân nho nhỏ, căn bản không thể làm chuyện gì được cho hần. Chỉ có thể ở nơi biên quan hoang tịch này mà anh dũng giết giặc, bảo vệ an ổn cho Đại Hạ quốc ta, để hần ở trong thâm cung kia bớt đi được một ẩn họa từ bên ngoài.

Những ngày ở biên quan thật khổ cực, nhưng vừa nghĩ đến phần gian khổ của ta có thể đổi lấy cuộc sống yên ổn của vô số bách tính, nghĩ đến Vinh Khô có thể an tâm mà làm những điều hấn thích, ta đã cảm thấy thỏa mãn phần.

Thân thể nhẹ bay bổng, ý thức vốn vẫn đang hỗn độn bỗng nhiên trở nên thanh minh.

Ta nhìn thấy Vinh Khô một thân khinh sam tuyết lam sắc, tư thế tùy tiện ngồi dưới gốc lão thụ lật xem thư quyển, gương mặt thanh tú ẩn mát một cỗ khí chất an hòa.

Nội tâm vốn trống rỗng liền ngay lập tức tràn đầy ấm áp ôn hòa, ta nhìn thấy hình ảnh trước mắt mình, thật sự rất giống như những giấc trường mộng, tươi đẹp đến mức, chỉ nguyện trường miên bất tỉnh trong.

41. Chương 41: Phiên Ngoại 2

Dương quang ngày đông chiếu trên mặt tuyết trắng xóa, sáng đến chói mắt.

Ta đứng đầu quần thần, nhìn ngự liễn của phụ hoàng ngày càng xa dần về phương bắc.

Nhớ đến mấy ngày trước, phụ hoàng lưu một mình ta lại nói chuyện một phen kia, ta chỉ có thể áp chế xúc động trong lòng xuống, áp chế lo lắng cho người nọ xuống, tự mình trấn định, xử lý thật tốt những sự tình mà phụ hoàng đã giao phó.

Trước lúc người kia hồi kinh, ta phải hoàn toàn thanh trừ tất cả những ẩn hoạn này, đó là khảo nghiệm phụ hoàng để lại cho ta, cũng hợp với kế hoạch trước đó của ta.

“Nhị Hoàng huynh.” Thân Văn Úy hư tình giả ý cười với ta, nói “Thời gian phụ hoàng không có ở đây, phiên huynh khoan dung một chút.”

Ta chỉ lãnh đạm hừ một tiếng, không để ý đến hấn nữa mà xoay người tự hồi phủ đệ. Không cần phải quay đầu lại nhìn, ta cũng minh bạch được gương mặt tươi cười của Thân Văn Úy che giấu cảm ghét đến mức nào.

Đối với những huynh đệ này, trước giờ ta chưa từng để vào mắt. Ở vị trí của chúng ta, không chỉ đơn thuần hiểu rõ quyền mưu thủ đoạn là đã đủ, càng phải có năng lực thấu suốt thâm thì độ thế.

Mà, Thân Văn Úy vĩnh viễn cũng không hiểu được, phụ hoàng tới bây giờ chưa từng coi trọng hấn.

Hoàn cảnh của Thân Văn Úy, ở một góc độ nào đó mà nói thì tương tự như Vinh Khô. Hoàng tử bị phụ hoàng vứt bỏ, vĩnh viễn không có khả năng kế thừa đại thống. Huống hồ, Thân Văn Úy cũng không có năng lực đó.

Nhưng mà, Vinh Khô lại không hề giống với Thân Văn Úy. Hấn không có dã tâm, không có dục vọng. Con người đạm bạc kia, cho tới tận bây giờ đều cố gắng ẩn mình trong đám đông.

Hấn thực im lặng, im lặng đến tựa hồ như tùy thời đều có thể bị phong xuy tán.

Lần đầu tiên nhìn thấy hấn, ta đã không thể nhận được mà lưu lại tâm tư.

Nhìn hấn bị phụ hoàng cùng những kẻ Tấn Hầu lợi dụng, ta vừa lo lắng lại vừa đau lòng, nhưng cũng rất cao hứng. Nếu như mọi người đều xa lánh hấn, có lẽ ta sẽ trở thành chỗ dựa duy nhất của hấn.

Đối với những thứ mình muốn, trước giờ ta đều không từ bất cứ thủ đoạn nào, tỷ như Vinh Khô, tỷ như hoàng vị.

Chỉ là, ta đã quá xem nhẹ nam nhân bá đạo kia, phụ hoàng của chúng ta.

Ta không hề hay biết, phụ hoàng lợi dụng Vinh Khô, phụ hoàng làm hại Vinh Khô trở nên mù lòa, nhưng lại ôm tâm tư giống hệt như ta.

Ta không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể ở trong tuyệt vọng mà nhìn bóng dáng Vinh Khô ngày một xa dần.

Dù bị phụ hoàng mập mờ ngấm cảnh cáo, ta cũng cố như không hiểu, chỉ kiệt tẫn khả năng phát triển thể lực của mình, chờ một ngày nào đó, ta có năng lực, có thể ôm người kia vào lòng, tuyệt không để người khác đoạt đi nữa.

Ta lại không ngờ, Thân Văn Ủy so với dự liệu của ta còn ngu xuẩn hơn.

Phụ hoàng tuy lãnh khốc vô tình, nhưng đối với hài tử của mình vẫn còn bảo lưu vài phần, chỉ để mặc cho chúng ta tranh đoạt.

Lần này, Thân Văn Ủy lại bức phụ hoàng thân chính, cấu kết với Thác Bạt Hoàn bắt cóc Vinh Khô. Lần đầu tiên ta nhìn thấy, phụ hoàng ở trước mặt kẻ khác không chút nào giấu diếm tâm tình của mình.

Ta biết, Thân Văn Ủy lần này, chỉ có tử lộ.

Phụ hoàng đã sớm an bài hết thảy mọi thứ, chỉ là vì phân tình phụ tử nên mới không hề động thủ, để mặc Thân Văn Ủy hồ tác phi vi⁴.

Mà hiện tại Vinh Khô lại bị bắt ở địch doanh, phụ hoàng không kềm được, cuối cùng trực tiếp giao quyền lợi trong tay người chuyển đến tay ta—— ta biết rõ, có lẽ đây một phần là vì tín nhiệm, phần nữa là vì chán nể⁵ cùng cảnh cáo.

Giờ khắc này, ta triệt để minh bạch, trước mặt người nam nhân này, ta hoàn toàn hoàn toàn chỉ là một kẻ thua cuộc.

Sau khi phụ hoàng xuất chinh, hết thảy mọi chuyện đều xảy ra như trong tiên liệu. Thân Văn Ủy có ý mưu phản, đáng tiếc hắn chưa triển khai thể công, đã bị tam kỳ kiêu quân của phụ hoàng nhanh chóng trấn áp.

Nhìn thấy gương mặt thất bại không cam của đám người Thân Văn Ủy, ta lại không có chút khoái cảm thắng lợi nào.

Hết thảy, đều là trong kế hoạch của nam nhân kia.

Ta chỉ có thể tự trào, vốn dĩ còn tưởng phải tranh một trận, hiện tại cũng là may mắn không có mạo muội hành động, bằng không, kết cục của ta e là còn thảm hơn so với Thân Văn Ủy.

Cách ngày phụ hoàng xuất chinh cũng chỉ mới mấy tháng, ta thay mặt lâm triều, nghe các đại thần tấu khôn việc vật, nhìn tấu chương buồn tẻ, tâm tư không thể khổ chế mà bay đến biên thành ngàn dặm ngoài xa.

Nghe nói, hắn đã được cứu trở về thành công, nhưng Phó tướng quân cứu hắn đã hi sinh. Nghe nói, hắn bị bệnh, cả ngày chỉ nằm trên sàng thượng, thang thủy bất tiến.

Ta mỗi ngày đều nghe tin tức ám vệ thăm dò được, vừa lo lắng, muốn ngay lập tức nhìn thấy hắn, lại vừa sợ hãi. . . một loại trực giác nào đó nói cho ta biết, lần này Vinh Khô trở về, có một số việc đã triệt để cải biến.

Đầu tháng tư, đại quân chiến thắng trở về.

Hôm đó là một ngày xuân quang minh mị⁶, ta đã sớm lên thành lầu, vừa chờ đợi vừa lộ ra gương mặt vui mừng tìm kiếm dung nhan quen thuộc của người kia.

Mãi đến khi nhật mộ tây sơn⁷, ta chợt thấy xa xa, nơi mù mịt bụi tung, nam nhân ôm lấy thanh niên đã gãy đi rất nhiều, cùng kỳ nhất mã, ung dung thản nhiên mà chạy về phía bên này. . .

42. Chương 42: Phiên Ngoại 3

Ánh chiều tà rực đỏ xuyên thấu qua cửa sổ to rộng, chiếu vào gương mặt người đang say ngủ. Chẳng mấy chốc, tiệp mao thanh niên khẽ khàng run lên.

Vinh Khô chậm rãi mở mắt, quang mang chói mắt khiến hắn vô thức nheo mắt lại, vừa tỉnh ngủ, đầu óc còn có chút mơ hồ.

“Điện hạ tỉnh?” thanh âm Lam Minh đúng lúc vang lên “Có thể ngồi dậy được chứ?”

Toàn thân như muốn rã ra, phía sau cực đau nhức. Vinh Khô ngẩn người, thần trí dần trở nên tỉnh táo.

Hắn xê dịch thân thể, chỗ kia ở hạ thể sưng phù tẩn ra cơn đau đớn tê rát, khiến hắn cảm thấy thực khó chịu. Bỗng nhiên nhớ đến chuyện đêm trước, sắc mặt có chút trầm xuống, hắn hỏi “Hiện tại là lúc nào?”

Lam Minh ho khan, vờ như không phát giác chủ tử nhà mình đang giận tái mặt “Ước chừng là sơ dạ1.”

Vinh Khô mím chặt môi, chống cánh tay mỗi như gượng dậy, nghiêng đầu nhìn mặt trời lặn ngoài cửa sổ, trong lòng đột nhiên dâng lên một trận buồn bực, nam nhân kia, gần đây càng ngày càng quá phận. . .

Một bên vừa mới ôn nhu nói sẽ nghe theo hắn, một bên thì ra sức vịnh có hay chộp lấy bất cứ cơ hội nào mà hăng hái dày vò hắn.

Dám chua của nam nhân kia càng đáng sợ hơn, hai hôm nay bắt quá chỉ vì Thân Văn bản có việc phải đến đây, thuận tiện vấn an bọn họ một chút, Vinh Khô mới cùng y hàn huyên vài câu, kết quả Hoàng đế vì oán hận hắn lạnh nhạt với mình, mấy đêm liền ở trên sàng thượng không biết tiết chế là gì.

Lại nghĩ đến chuyện đêm qua bị người kia lấn qua lấn lại, Vinh Khô nhú mày càng tợn hơn.

Lam Minh che miệng cười trộm. Một năm trở lại đây, chủ tử y đã dần dần trải lòng ra hơn, không khóa bản thân trong thế giới riêng nữa, ngẫu nhiên cũng sẽ lộ ra dao động trong cảm xúc. Vinh Khô như vậy, rốt cuộc cũng bắt đầu giống một người đang sống.

“Điện hạ, người đã một ngày rồi chưa ăn gì. . .” áp chế ý cười, Lam Minh đem y vật sạch mang đến sàng bên “Nôi tài lui xuống bảo người chuẩn bị thức ăn cho người.”

“Phụ hoàng đâu?” Vinh Khô hỏi thần, có chút kỳ quái không thấy nam nhân kia kè kè bên cạnh như mọi khi.

Lam Minh mỉm cười nói “Hoàng thượng đang ở thư phòng bàn chuyện cùng Thái tử điện hạ a!”

“Ân.”

Vinh Khô chờ Lam Minh lui xuống rồi, mới chậm rãi xốc chăn lên, không khí có chút lạnh chạm vào thân thể lửa lộ khiến hắn theo bản năng cúi đầu nhìn, liền nhìn thấy trong mắt cơ mang ban điểm xanh tím trên người.

Nam nhân kia, chưa bao giờ lưu tình trên sàng thượng.

Mi nhãn lộ ra một tia bất đắc dĩ, Vinh Khô chợt nhớ, hôm qua Thân Văn Bản có hẹn hắn, bảo hôm nay cùng y dạo quanh Trọng Hoa thành, té ra. . .

Nam nhân kia lúc nào ăn nói cũng thật dễ nghe, lúc làm lại là một kiểu khác.

Vinh Khô biết, Hoàng đế hi vọng hắn có thể tiếp xúc nhiều hơn với người ngoài. Vậy nên Thân Văn Bản đến, Hoàng đế mặc dù trong lòng rất không ưa, nhìn hắn cùng Thân Văn Bản cả buổi chiều hết nhân thoại rồi xuất môn du ngoạn, cũng không hề tỏ ý ngăn cản ngoài mặt.

Chỉ là đến tối, nam nhân cũng không thềm che dấu dục chiếm hữu của mình, mấy đêm nay càng ngày càng thêm quá mức hơn. Kết quả khiến làm hắn đến hôn mê mà ngủ luôn cả ngày.

Nhẹ thở dài, Vinh Khô không nhanh không chậm mặc y phục vào, đến khi mang hài vào xong xuôi, hắn định đứng lên thì cảm thấy hai chân áp đến một trận bủn rủn vô lực, khiến hắn suýt nữa té nhào.

Vội vàng chống tai lên tủ cạnh sàng thượng, lấy lại hô hấp bình thường, đến khi đau nhức trên thân thể tan dần, hần mới thông thả bước từng bước ngắn.

Sau khi tẩy sấu xong, ăn chút thức ăn cho no bụng, Vinh Khô cảm giác khó chịu trên người tiêu giảm không ít, liền xuất môn đi thăm Thân Văn Bản ngụ tại Đông các.

• • •

“Vinh Khô.”

Thân Văn Bản đang tọa tại thạch đăng giữa viện lạc, nhìn thấy thân ảnh tuyết lam sắc đang đến gần, có chút xuất thần.

Vinh Khô khẽ gật đầu, ngồi xuống đối diện Thân Văn Bản, mở lời xin lỗi “Thật có lỗi, Nhị Hoàng huynh, hôm nay ta. . .” sắc mặt thoáng đỏ nhưng cũng khó mà nhận ra “Thân thể có chút không khỏe, cho nên không thể tuân lời hứa. Ngày mai ta mới cùng người du ngoạn, được không?”

Đối với vị Hoàng huynh thật tâm lòng quan tâm mình này, Vinh Khô vẫn có vài phần cảm kích. Từ sau khi Hoàng đế ly kinh, toàn bộ việc triều chính đặt lên vai Thân Văn Bản. Bọn họ cũng đã hơn một năm không có cơ hội gặp mặt, cơ hội hiếm có này, hần vẫn muốn hảo hảo đóng vai chủ một chút.

Thân Văn Bản tựa hồ không nghe lời giải thích của Vinh Khô, ánh mắt có chút mê mang nhìn gương mặt hần. Một lát sau, mới như có phản ứng lại, nhìn ánh mắt nghi hoặc của đối phương, y nhẹ nhàng nở nụ cười “Vinh Khô chính mình học y, sao lại không biết tự chăm sóc bản thân?”

Y tựa tiểu phi tiểu nhìn gương mặt thoáng chốc có chút cứng ngắc của Vinh Khô “Người từ nhỏ thân thể đã không tốt, lý ra phải nên chú ý hơn. Sau khi hồi kinh, vi huynh phái người mang đến một ít bổ phẩm cho người.”

Vinh Khô mỉm cười “Khiến Hoàng huynh lo lắng rồi.” liền chuyển đề tài “Ngày mai. . .”

Thân Văn Bản nhìn hần một lúc lâu, thản nhiên xoay đầu nhìn sang hướng khác “Ngày mai ta hồi kinh.” dừng lại một chút, thanh âm nhẹ hắng đi vài phần, ngữ khí có chút mờ ảo “Vinh Khô phải tự bảo trọng mình.”

Vinh Khô cũng không ngạc nhiên lắm, chỉ gật nhẹ đầu nói “Ta tiễn người.”

Nghe vậy, Thân Văn Bản liếc nhìn hần một cái, kỳ dị nở nụ cười “Cũng được” sau đó đứng dậy, bước đến trước mặt Vinh Khô kéo hần đứng dậy “Ta thấy cảnh đêm nơi Trọng Hoa thành này không tệ, Vinh Khô theo ta đi dạo một chút đi. . .Tiếc là, mấy ngày nữa mới đến giữa tháng, không thể cùng người thưởng nguyệt, quả là đáng tiếc.”

• • •

Hôm sau, khi trời còn tờ mờ sáng, xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thân Văn Bản chờ ở ngoài trang viên, thần sắc đạm mạc nhưng vô cùng chuyên chú nhìn về môn khẩu.

Đợi đến trời bắt đầu lộ ra sắc mây, mới thấy huyền y nam nhân thờ ơ cất bước, không nhanh không chậm tiến về phía bên này. Thân Văn Bản không hề cảm thấy ngạc nhiên, nhưng vẫn không nhịn được có vài phần mất mát.

Hoàng đế khoanh tay đứng trước mặt hần, ngữ điệu lãnh đạm nói “Trở về đi! Không cần chờ Vinh Khô, thân thể hần không thoải mái, cần phải nghỉ ngơi.”

Thân Văn Bản nhẹ cong môi, ngẩng đầu nhìn gương mặt lãnh ngạnh của nam nhân, đáy mắt thoáng qua một tia bất tuân “Từ lúc nhi thần đến đây, Ngũ Hoàng đệ hình như luôn không khỏe, nơi này dù sao cũng không thoải mái như Hoàng cung, hay phụ hoàng để nhi thần phái vài Thái y đến xem?”

Hoàng đế nhàn thần lạnh lùng “Người chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được, chuyện Vinh Khô không cần người phải lo. Đại Hạ quốc hiện giờ xem như đã giao vào tay người, nên nhớ, chớ làm mất mặt thể diện tiên tổ.”

Đặt vấn đề kia qua một bên, Thân Văn Bản dùng tảng âm áp ức nói “Nhi thần nghi nhớ.” lời dứt, y hành lễ với Hoàng đế rồi xoay người lên xe ngựa.

Nhìn xe ngựa biến mất ở lộ khẩu, Hoàng đế thu hồi tầm mắt. Đứng yên tại chỗ một lúc lâu mới trở lại thôn trang.

Vốn tính toán trở lại phòng xem Vinh Khô một chút, không ngờ vừa bước vào hoa viên, Hoàng đế phát hiện thanh niên không biết đã dậy từ bao giờ, hiện tại đang tùy ý dựa vào gốc lão thụ, im lặng lật thư tịch xem.

“Hôm nay sao lại dậy sớm như vậy?”

Vinh Khô giống như không hề nghe thấy lời hỏi, mắt không thèm nâng lên, vẫn y nguyên tiếp tục lật sách.

Hoàng đế thấy hần như thế, lộ ra vài tia tiểu ý, bước đến ngồi xuống cạnh đối phương, kề sát vài tai hần nói “Sao hử, Vinh Khô là đang sinh khí với phụ hoàng sao?”

“Nhi thần không dám.” Vinh Khô vẫn bình tĩnh nét mặt, không thể nhìn ra cảm xúc nào.

“A. . .” Hoàng đế thấp giọng cười thành tiếng, hai tay kéo lấy thân thể thanh niên, đặt cằm trên vai đối phương “Vinh Khô không cần khách khí với phụ hoàng, nếu trong lòng thấy khó chịu thì cứ nói ra với ta.”

Khí trời mát mẻ không quá lạnh, y phục trên người có chút đơn bạc, Vinh Khô cảm giác được bàn tay người nọ bắt đầu có chút không an phần, nhất thời nổi lên vài phần bức dọc.

Hần quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt mỉm cười của nam nhân, diện vô biểu tình nói “Phụ hoàng, bản thư này của ta xem đã một tháng chưa xong.” mỗi lần đang cao hứng xem, đều bị người này ngắt ngang.

Hoàng đế cúi đầu ngâm lấy môi Vinh Khô, nhỏ giọng “Vậy tiếp tục xem a!”

Nam nhân một mặt dùng ngữ khí thản nhiên bảo mình nên chuyên tâm mà xem, một mặt không hề khách khí luồng vào vạt áo của hần. Vinh Khô cau mày lại, miệng mấp máy vài cái, rốt cuộc không biết nên nói gì mới phải, đành chấp nhận mặc kệ để đối phương quấy rầy.

Nhớ đến lúc trước, Hoàng đế dùng ngữ điệu cực kỳ ôn nhu, ở bên tai nói với hần, sẽ cùng hần làm bất cứ chuyện gì. Khi đó, trong lòng hần không thể phủ nhận là không có chút cảm động nào.

Hiện tại nghĩ đến quấy rầy mấy ngày nay phải phải chịu đựng, Vinh Khô bỗng cảm thấy trong lòng có chút phiền muộn lẫn buồn bực.

“Được rồi” Hoàng đế kéo cổ áo Vinh Khô lại ngay ngắn, xoa xoa lên đôi mày hần “Ta không nháo người, đừng bày ra bộ dáng khổ đại cừu thâm như thế nữa.”

Lời nói trêu ghẹo, nhưng cũng mang theo một tia vui vẻ. Hoàng đế chăm chú nhìn vào thanh niên lại đắm mình vào trong thư, nhớ lại những chuyện đã xảy ra một năm này, trong lòng bất giác nhẹ nhõm đi không ít.

Sau chiến sự ở Tây Bắc, Vinh Khô tuy có dạo lúc nào cũng nặng nề sắc mặt, nhưng ít ra không giống với vô động vu trung như ban đầu.

Hoàng đế cảm giác được, trong lòng Vinh Khô vẫn cất giấu chuyện gì đó, có thể do cái chết của Phó Hòa Cẩn, đã tác động đến chuyện kia, cho nên sau khi qua nỗi bi thống kia, Vinh Khô trái lại đã dần dần mở lòng ra hơn.

Tuy rằng cả đời này, Vinh Khô có thể luôn là một bộ dáng lãnh tâm đạm bạc như thế, nhưng ít ra hần không hề tự mình mở ra thế giới hoàn toàn ngăn cách với hết thảy của mình, cũng có đôi lúc, hần sẽ lộ ra cảm xúc cao hứng hoặc tức giận.

Như thế này đã đủ rồi. Hoàng đế nghĩ, bọn họ có thời gian cả đời, mà mình sẽ là người trọng yếu nhất thế gian này của Vinh Khô.

“Mấy hôm nay không ngâm ôn tuyền. . .” Hoàng đế nâng lấy một lọn tóc của Vinh Khô, để trong tay thưởng thức “Chi bằng đêm nay chúng ta đi ngâm một lúc, cũng hữu ích đối với thân thể người.”

Tay lật thư có chút cứng đờ, Vinh Khô im lặng không trả lời

Hoàng đế nhìn sắc mặt khê biến của Vinh Khô, không khỏi nở nụ cười, lại kề sát vào tai hắn, nhẹ giọng dụ dỗ “Thần sắc ngươi sao đột nhiên lại không tốt, nghĩ đến điều gì vậy?”

Vinh Khô cứng ngắc trả lời “Ta vừa mới biết, phụ hoàng quả thật có thể cùng vô lại đầu đường tỷ thí một phen công lực vô lại.”

Hoàng đế nhất thời cười rộ lên, ôm người nọ vào trong ngực, hung hăng hôn lên môi một phen.

• • •

Sơn mạt vi vân, thiên ảnh tinh hà².

Trong sơn dã trước kia vẫn còn hoang vu, hiện tại đã có một tầng cao tường tầng tầng lớp lớp.

Sơn tuyến tỏa nhiệt bốc hơi nước nhẹ nhàng khắp không gian, từ khe rãnh quanh co tụ xuống một trì từ to lớn bán lộ thiên.

“Ân. . .”

Người dưới thân kèm không được phát ra tiếng rên rỉ thật khê, Hoàng đế nhân thần trầm xuống, hai tay ra sức xoa nắn vuốt ve thân thể mềm dẻo của thanh niên, một bên mãnh liệt va chạm, một bên cực lực khiêu khích đối phương “Vinh Khô. . . đừng cần môi. . .”

Đang mơ mơ màng màng, nghe thấy giọng nói thuần hậu dụ hoặc của nam nhân, Vinh Khô hơi hé mắt ra, có chút mê mang nhìn về mặt áp lực của nam nhân, theo bản năng thả lỏng đôi môi.

“Ngao. . .”

Hoàng đế cười cười, nhìn thấy trên mặt Vinh Khô là ý loạn tình mê hiếm thấy, hô hấp nhất thời dồn dập hơn vài phần “Vinh Khô. . .”

(. . . Tĩnh lược. . .)

Cảm giác bên cạnh trống trải, Hoàng đế đang trong giấc ngủ, duỗi tay qua mò mẫm, phát hiện người ngủ bên cạnh không biết đã đi đâu mất, bỗng nhiên kinh tỉnh.

“Vinh Khô. . .” Hoàng đế khoác mao sường, bước đến bên cạnh thanh niên đang ngồi một mình trước hành lang “Ân mặc ít như vậy, cẩn thận kéo cảm lạnh.” dwtst lời, y kéo mao sường của mình xuống, khoác lên người đối phương.

Vinh Khô thoáng giật mình, lập tức ngẩng đầu nhìn nam nhân, mỉm cười nói “Phụ hoàng, hôm nay là trung thu nhỉ.”

“Ân.”

Hoàng đế thản nhiên ngồi xuống, kéo người nọ ôm vào lòng mình “Nếu muốn ngắm trăng, mở cửa sổ ngắm là được, hà tất phải đến đây hứng gió.”

Vinh Khô không trả lời lại.

Thế giới này, ý nghĩa của trung thu chỉ hạn hữu trong việc thưởng nguyệt, hầu như không có ý nghĩa nguyệt viên nhân viên³.

“Nghĩ cái gì?”

Cầm bị người nọ cậy mạnh kéo lên, Vinh Khô biết nam nhân này không cho phép mình qua loa cho có lệ, liền ăn ngay nói thật “Có người bảo, tiết trăng tròn, cũng là tiết đoàn viên.”

Lòng ngực ôm lấy mình thật ấm áp, Vinh Khô tựa người vào ngực Hoàng đế, thoải mái mà cọ nhẹ.

“Nga? Cách nói này quả thật là có ý tứ.”

Vinh Khô nhẹ cong khóe môi, chợt nhớ lại mình trong kiếp trước, nào có nhân tình mà nghĩ đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt.

Còn kiếp này, quả thật là bất đồng. . .

Một mối kéo đến, hẳn có chút mơ hồ mà nghĩ rằng, ít ra, hẳn sẽ không bao giờ còn cô độc tịch mịch nữa!

Hai kiếp bán khoán, trải qua gian khổ trùng trùng, nếm quá ảm áp bình đạm.

Có lẽ, người đang ôm mình hiện tại đây, chính là chỗ dựa duy nhất hai kiếp của mình.

Hoàng đế cúi đầu, ôn nhu nhìn thiên hạ đang ngủ say trong lồng ngực mình, đôi môi xinh đẹp kia, vẫn còn lưu lại một đường cong thật ngọt ngào.

Thật lâu sau, hẳn hôn lên trán thanh niên.

——từ tiết nguyệt viên này, sẽ không bao giờ để người cô đơn một mình nữa.

——Lời bạt cuối sách——

Nguyệt thanh tinh vi đình tĩnh, bản sương lý ngân tịnh ảnh.

Tri phong hoãn, khinh y đạm.

Đạo vấn noãn lương? Tiệp cộng ngã đồng thu sam.

Thiến mi đề ngữ: chẩm giáo quân kham lộ hàn.

(Trăng trong, sao nhỏ, đình tĩnh, nơi sương trôi lưu lại dấu vết nhạt

Gió chậm nhẹ thổi, khinh y lặng im

Hỏi ấm hay lạnh? Cứ cùng ta đồng thu sam

Nhường mày nhẹ giọng : nào dám để quân phải chịu lộ hàn)

Cả đời này của Vinh Khô, chung quy không có khả năng viên mãn, nhưng ít ra có thể vô hám.

Mà phàm là người sống trên đời, lẽ loi độc hành nơi hồng trần tử mạch, ai không từng thán hối, ai chưa từng ngón hám?

Cõi trần phù hoa, chung quy cũng cần đến một phần ký thác. Một tia chân tình, hoặc có thể kiên trì một loại chấp nhất, mới biết ý nghĩa của việc sống ở trên đời.

Nếu may mắn có được một người, cùng quân tấn tam sơn vân nguyệt, trải khắp tứ phương phong tình, băng quá ngũ hồ thanh lưu, một đời chìm nổi, một đời ảm lạnh, luôn có người nắm tay không buông làm bạn không rời, có lẽ đã là một đời viên mãn, có chết, cũng vô hám.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vinh-kho-hoa-nien>